

KHÁCH
SAN
MẶT
NA

H
I
G
A
S
H
I
N
O

K
E
I
G
O

ĐÊM TRƯỚC
LỄ HỘI
HÓA TRANG

LAM
NGỌC
dịch

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

MẶT NẠ CỦA MỖI NGƯỜI

Cứ đến tận hơn 6 giờ chiều, khách đến quầy lễ tân làm thủ tục lại đông hơn hẳn. Và hầu hết đều là những nam doanh nhân. Quản lý phòng lễ tân còn tếu táo đùa là khách đến nhận phòng vào giờ này thường rất dễ chịu. Vì rằng nếu việc kinh doanh hay những vụ thương thảo không được thu xếp ổn thỏa thì chẳng ai tới khách sạn vào giờ ấy cả.

Ngắm nhìn gương mặt của những vị khách đang lần lượt đến quầy, Yamagishi Naomi tự nhủ, có khi sắp mình nói phải. Naomi cảm nhận được vẻ thư thái trên khuôn mặt họ. Khác hẳn với những vị khách đến nhận phòng lúc đêm muộn, đa phần mặt người nào người nấy đều hẳn vẻ cau gắt, nóng vội chứ không đơn thuần chỉ là mệt mỏi. Thành ra, Naomi thật tâm mong, ít nhất trong khoảng thời gian ở đây, họ sẽ được thoải mái phần nào.

Một phụ nữ tằm ngoài hai năm có khuôn mặt thanh tú và mái tóc dài gọn sóng đi tới quầy lễ tân. Người này ăn vận vô cùng bắt mắt, bộ váy liền thân màu ghi như được thiết kế riêng. Naomi nhớ đã có lần nhìn thấy bộ váy này ở cửa hàng của hãng Foxey. Còn chiếc túi vị khách ấy đang mang để cũng là hiệu Prada.

“Tôi là Nishimura,” vị khách nữ thông báo.

“Cô Nishimura Mieko đúng không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Xin lỗi đã để quý khách phải đợi lâu. Quý khách sẽ nghỉ lại khách sạn chúng tôi một đêm, phòng deluxe double phải không ạ?”

“Phải,” Nishimura Mieko trả lời khá lãnh đạm.

“Vậy phiền quý khách điền tên và địa chỉ vào phiếu này giúp tôi được không ạ?”

Naomi đặt tờ phiếu thông tin trước mặt vị khách nữ. Sau đó, trong lúc khách điền những cột cần thiết, Naomi tìm phòng trên thiết bị đầu cuối. Vị khách ấy đã yêu cầu một phòng deluxe double được hút thuốc. Cô lướt nhanh màn hình một lượt, chọn phòng 1105.

“Tôi đi điền xong rồi,” vị khách nữ lên tiếng.

Naomi liếc qua nội dung tờ phiếu, đoạn cất tiếng hỏi, “Quý khách muốn thanh toán bằng tiền mặt hay thẻ ạ?”

“Tiền mặt,” vừa đáp lời Naomi, vị khách nữ vừa lôi ví từ trong chiếc túi Prada ra. Một chiếc ví hiệu Chanel.

“Vậy trước tiên tôi xin phép được thu tiền đặt cọc ạ. Của quý khách hết bảy vạn yên ạ. Tất nhiên lúc quý khách trả phòng...”

Người phụ nữ khẽ giơ tay ra, ý chừng bảo Naomi dừng ở đó, đoạn lẳng lẳng rút từ ví ra bảy tờ một vạn yên, đặt lên chiếc khay nhỏ. Móng tay vị khách nữ sơn màu hồng nhạt, còn điểm thêm một đường sọc ngang màu vàng ở đầu móng.

“Vâng ạ.”

Sau khi nhận tiền, Naomi lại nhờ vị khách nữ điền vào giấy biên nhận. Vị khách nữ khó chịu cầm bút viết, mặt như đang hiện rõ mấy chữ “ở có một đêm thôi mà sao rách việc thế?”

Kiểm tra lại giấy biên nhận xong, Naomi đưa thẻ khóa phòng ra, “Phòng của quý khách số 1105, giờ chúng tôi xin phép được dẫn quý khách lên đó ạ.”

Naomi toan gọi nhân viên hành lý lại nhưng vị khách nữ đã gạt đi, “Không cần đâu,” đoạn chìa tay ra.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ.”

Vị khách nữ nhận thẻ khóa phòng, đi thẳng tới sảnh thang máy không chút do dự. Naomi nhìn theo sau, thở phào nhẹ nhõm.

Rồi cô cảm giác như có người đang đứng phía sau mình. Naomi quay lại thì thấy Kuga, lễ tân đàn anh đang đứng đó cười hiên hòa.

“Trông cô có vẻ cũng quen rồi nhỉ? Mọi thứ đều rất vừa vặn, không có gì thừa thãi. Chỉ có điều nét mặt vẫn hơi cứng thì phải?”

“Thế ạ?” Naomi bất giác đưa tay sờ lên má.

“Hình như cô hơi căng thẳng khi gặp khách nữ trẻ à? Hôm qua tôi cũng đã lơ mờ nhận thấy.”

“Tôi đã cố gắng không để ý đến chuyện đó...”

“Tôi nghĩ cái này là phản xạ thôi. Cô thấy tò mò không biết cô gái trẻ như thế đến khách sạn trong thành phố một mình làm gì, đúng không? Thành thử cô quan sát vị khách ấy quá mức cần thiết.”

Thật vậy. Chẳng những thế, nếu khách tầm tầm tuổi cô, Naomi sẽ còn bị tập tưỡng tượng ra đủ thứ chuyện, rồi soi mói trang phục, đồ đạc tùy thân của người ta nữa.

“Trước tôi cũng có nói rồi nhỉ, rằng khách đến đây đều đang đeo mặt nạ đấy. Cô không được phép lột những chiếc mặt nạ ấy ra.”

“Tôi sẽ cẩn thận hơn ạ,” Naomi khẽ cúi đầu.

Kuga cười khở, gõ bộp vào lưng cô rồi rời đi.

Naomi thậm thụt nhăn mũi, đưa tay gãi gãi thái dương. Công việc này đúng là khó nhằn thật. Cô muốn giúp ích gì đó cho mọi người nên mới chọn nghề này, vậy mà giờ họ lại bảo cô không được quan tâm thái quá tới khách...

Naomi làm việc ở khách sạn Cortesia Tokyo này đã được bốn năm. Nhưng phải đến tháng trước cô mới được đi đầu chuyên tới làm ở văn phòng lễ tân như nguyện vọng ban đầu. Nhiệm vụ đầu tiên là làm thủ tục trả phòng cho khách. Công việc này về cơ bản chỉ là tính tiền, thành ra người mới cũng sẽ không gặp khó khăn gì.

Ấy thế mà cô cũng đã mắc vô số sai sót. Tỷ như lần làm thủ tục cho hai vị khách mà cô chắc chắn đó là một cặp bố con, thấy cô gái trẻ nhìn chăm chăm vào tờ rơi quảng cáo Disneyland, cô đã bộc tuệch luôn với vị khách nam kia, “Giờ ngài với cháu sẽ đi Disneyland hay sao ạ? Thích thật đấy!”

Chừng như nghe thấy lời cô, cô gái trẻ phì cười, còn vị khách nam thì mặt đanh lại, chẳng nói chẳng rằng. Hóa ra là một cặp tình nhân chênh lệch tuổi tác, Naomi ngó người nhận ra nhưng chẳng thể tìm lời nào chữa cháy, đành muốt mặt làm cho xong thủ tục trong bầu không khí ngưng ngạt. Sau đấy cô còn chẳng có tâm trạng đâu mà cười, đến một câu rập khuôn “Chúc quý khách thượng lộ bình an” cũng không thốt ra nổi.

Rồi có lần cô bị khách mắng vì tội rêu rao cả tiền thanh toán của họ lên, “Sao lại nói oang oang số tiền ra thế hả, người gì đâu mà thiếu tế nhị!” Chừng như vị khách nam kia đã giấu cô gái đi cùng chuyện đặt theo combo để được giá rẻ. Tất nhiên sau đó cô cũng đã bị Kuga nhắc nhở.

Nhưng mưa dầm thấm lâu, cuối cùng cô cũng nắm được hết các quy tắc, và từ tuần trước đã bắt đầu được giao nhiệm vụ làm thủ tục nhận phòng cho khách. Công việc này khó hơn việc cô đảm nhận trước đó rất nhiều, tinh thần lúc nào cũng phải tập trung cao độ. Yêu cầu của khách thì thiên biến vạn hóa, có khi còn bị đòi hỏi những việc vô lý đùng đùng. Dầu vậy, đã là một nhân viên lễ tân chuyên nghiệp thì buộc phải tùy cơ ứng biến mà xử lý tình hình, tránh gây rắc rối. “Chúng tôi không thể làm vậy” là câu cấm kỵ đối với một nhân viên khách sạn.

Cứ mỗi lần gây ra lỗi gì đó, Naomi lại bất an tự vấn, liệu mình có thể trở thành một nhân viên chuyên nghiệp không đây, liệu cái ngày ấy có đến?

Khoảng hơn 8 giờ tối, một nhóm ba người đi tới quầy lễ tân. Cả ba đều là nam nhưng chỉ duy nhất một người vận com-lê, còn hai người kia ăn mặc quấy quả. Hai người này tướng tá đều cao to nhưng một trong hai người còn đặc biệt đẫy đà. Nom mặt người ấy, Naomi có chút căng thẳng. Anh ta chính là tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp Oyama Masahiro đã giải nghệ cách đây hai năm, hiện đang hoạt động trong lĩnh vực giải trí truyền hình và bình luận bóng chày. Đến người chẳng hiểu gì về môn bóng chày như Naomi còn biết tiếng, tất nhiên anh ta phải thuộc hàng siêu sao.

Nhìn kỹ mới thấy người cao lớn còn lại cũng rất quen mặt. Hình như cũng là một cựu tuyển thủ bóng chày, Naomi không nhớ tên, nhưng anh ta vẫn thường xuyên xuất hiện trên ti-vi dưới danh nghĩa cậu em chí cốt của Oyama Masahiro. Cô có nghe loáng thoáng người này chơi bóng thì không xuất sắc nhưng được cái tếu táo, rất được lòng khán giả xem đài.

Naomi nhắc thấy một nhân viên hành lý đang đẩy xe goòng chất va-li phía sau ba người đàn ông. Trông như họ sắp đi du lịch nước ngoài. Có lẽ họ sẽ ở đây một đêm để sáng mai ra sân bay Narita sớm. Chẳng là khách sạn này rất tiện đường, bến xe bus chạy thẳng tới sân bay lại ở ngay bên cạnh. Nhưng mấy vị khách đây thì hẳn sẽ dùng xe thuê hoặc taxi.

Người đàn ông vận com-lê rảo bước tới quây lễ tân. “Tôi là Miyahara...”

Naomi đưa mắt nhìn thiết bị đầu cuối. Miyahara? Cái họ này nghe quen quen.

Thấy tên Miyahara Takashi hiện trên màn hình, Naomi có chút thất kinh. Đến cả tên cũng giống. Cô bất giác nhìn chằm chằm gương mặt người đàn ông, nín thở rồi khẽ kêu lên, “A.”

Chùng như đối phương cũng đã nhận ra. Vừa quay sang nhìn cô, người đàn ông đã tròn mắt lên ngạc nhiên, miệng hé mở.

Sau đó anh ta nhìn xuống phía ngực trái Naomi. Cô chắc hẳn anh ta đang nhìn bảng tên mình.

Sau đấy anh ta lại quay lên nhìn mặt cô, chớp mắt đôi ba lần rồi mới khẽ mỉm cười. “Bất ngờ thật đấy. Em làm việc ở đây à...”

Naomi từ tốn cúi đầu, đáp, “Đã lâu không gặp quý khách ạ.” Cô đã được tập huấn cách ứng xử khi gặp người quen. Khách sạn còn quy định phải hạn chế tối đa các cuộc nói chuyện riêng tư. Nhưng dù gì đối phương cũng là khách nên những lúc thế này buộc phải tùy cơ ứng biến.

“Mà đúng là ngày trước em cũng bảo sau này muốn làm việc ở khách sạn nhỉ. Anh vẫn nhớ đấy.”

Naomi mỉm cười gật đầu, kiểm tra lại nội dung đặt phòng trong máy đầu cuối.

“Quý khách đặt một phòng suite, một phòng deluxe twin và một phòng single không hút thuốc phải không ạ?”

“Ừ, đúng rồi.”

Naomi đặt ba tờ phiếu thông tin lên mặt quây, đoạn nhờ Miyahara đi ền vào đó.

“Anh đi ền luôn ba tờ được không?”

“Có thể phi ền mấy vị kia đi ền giúp được không ạ?”

“Anh hiểu r ồi,” nói đoạn Miyahara quay lại chỗ hai người đàn ông kia. Hai người đó đang nói cười vui vẻ nhưng khi Miyahara lên tiếng thì Oyama bỗng im bật.

“Cậu đi ền luôn giúp tôi đi cái chứ,” giọng Osaka khàn khàn ấy vang đến cả chỗ Naomi.

Miyahara vội vàng chạy lại. “Anh xin lỗi, để anh đi ền hết nhé.”

“Vâng ạ.”

Trong khi Miyahara đi ền thông tin, Naomi vừa kiểm tra nội dung đặt trước vừa chọn phòng trên máy đ ầu cuối. Đến lúc ấy cô mới để ý công ty của Miyahara tên là Oyama Production. Dường như đó là công ty do Oyama Masahiro quản lý.

Naomi lén quan sát và phát hiện người này đã phát tướng hơn xưa ít nhi ều. Chiếc cằm thon gọn ngày nào nay tròn trịa hẳn ra. Có đi ều khuôn mặt tr ần ngâm h ồi ấy giờ lại có nét gì đó dịu dàng. Cô nhìn thấy tay trái anh không đeo nhẫn.

“Thế này được chưa em?” Miyahara hỏi.

Naomi kiểm tra lại ba tờ phiếu thông tin. Oyama sẽ nghỉ tại phòng suite, Miyahara ở phòng single, và người còn lại thì ở deluxe twin.

Nhìn nét bút của Miyahara, những kỷ niệm xưa cũ chợt ùa về trong tâm trí Naomi.

“Được r ồi ạ,” nói đoạn cô đặt ba thẻ khóa phòng cài trong ba kẹp giấy xếp lên trên mặt qu ầy. Cô giải thích số phòng, gọi nhân viên hành lý lại và đưa cả ba chiếc thẻ cho người đó.

“Vậy quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ,” Naomi lịch sự cúi đ ầu chào Miyahara.

“Ừm,” Miyahara gật đ ầu r ồi quay lưng đi. Nhưng đột nhiên anh quay lại, rướn người về phía qu ầy lễ tân.

“Mấy giờ em tan ca vậy?” Anh ta hỏi nhỏ.

Naomi đã gắng gượng để không thốt ra câu “Tôi làm đến 10 giờ.”

“Nếu có việc gì cần xin quý khách cứ báo với chúng tôi. Nhân viên chúng tôi làm việc 24/24 giờ ạ.” Naomi trả lời với tông giọng như đã được huấn luyện. Tất nhiên là kèm theo cả một nụ cười khuyến mãi nữa.

Trong một thoáng, anh ta trông như bị tổn thương nhưng cũng nhanh chóng gạt đầu cười. “Anh hiểu rồi.”

Nhìn theo sau bốn người đi về phía thang máy, Naomi bắt gặp ánh mắt của Kuga, người đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

Đàn anh của cô thu cầm lại, ý chừng “xử lý tốt lắm.” Cô đoán anh ấy đã nghe hết đoạn đối thoại ban nãy. Naomi ngượng ngùng, cúi gầm mặt xuống.

Miyahara Takashi là đàn anh của Naomi ở trường đại học. Naomi vốn là dân tỉnh lẻ nên hồi đó đã cố gắng tham gia nhiều câu lạc bộ để nhanh chóng kết giao được với nhiều người. Và tình cờ Miyahara là thành viên của một trong số đó, câu lạc bộ nghiên cứu điện ảnh. Anh hơn cô bốn tuổi, nhưng do Miyahara bị trượt một năm thành thử năm Naomi nhập học thì anh mới là sinh viên năm tư.

Lần đó, ở buổi liên hoan chào đón thành viên mới, mấy người Naomi bị bắt giới thiệu về những bộ phim mà họ thích nhất. Naomi đã nhắc tới khoảng ba bộ phim, trong đó có *Grand Hotel*. Cô cũng chỉ mới thuê DVD bộ phim này về xem trước khi nhập học ít lâu. Nội dung phim đã khiến cô vô cùng cảm động, đến mức sau đó Naomi còn mua luôn cả đĩa về.

Đến khoảng giữa buổi liên hoan, Miyahara mon men đến gần chỗ Naomi. Vừa rót bia anh vừa thủ thỉ, “Em nhắc đến bộ phim ấy làm anh vui quá.”

“Một tác phẩm đoạt cả giải Oscar như vậy mà trong câu lạc bộ chẳng có mấy người xem. Dù có hơi cũ, lại là phim đen trắng, nhưng *Grand Hotel* có khác nào khởi nguồn của loại hình nghệ thuật này đâu. Mà trong phim em thích nhân vật nào nhất? Anh thì khỏi phải bàn, chắc chắn là ngài nam tước bịp bợm do John Barrymore thủ vai. Mấy ai diễn được một vai hềi hợi đạt đến mức ấy chứ. Em có nghĩ vậy không?”

“Có ạ,” Naomi đồng tình. “Nhưng em không đặc biệt thích nhân vật nào cả. Nhân vật nào cũng rất cá tính, cuộc đời của họ đều mang ý nghĩa sâu xa nào đó. Em thích bộ phim bởi thấy gương mặt một nơi như khách sạn –

ngày nào cũng vui vẻ chào đón biết bao nhiêu vị khách với bao nhiêu cuộc đời.”

Giờ nghĩ lại cô chỉ thấy đó là những lời huênh hoang của một thành viên mới vào câu lạc bộ, không hơn. Có đi đâu, quả thực cái suy nghĩ ấy đến giờ, sau tám năm trôi qua vẫn chẳng hề thay đổi.

Cô không rõ Miyahara có nghĩ cô làm màu không. Song khi đó anh đã tỏ ra vô cùng hứng thú. Sau đấy họ còn trò chuyện rất lâu và rất sôi nổi về bộ phim ấy. Có vẻ Miyahara thực sự thích *Grand Hotel*.

Cũng nhờ vậy mà hai người nhanh chóng trở nên thân thiết. Câu lạc bộ nghiên cứu điện ảnh thường xuyên tụ tập ăn uống, bàn tán chẳng riêng gì chuyện phim ảnh, mà còn đủ chuyện trên trời dưới biển. Song Naomi và Miyahara lại khác. Hai người cùng nhau xem biết bao nhiêu là phim, chuyện trò nhiều giờ không biết chán. Kết quả là, chẳng mấy chốc mối quan hệ anh khóa trên em khóa dưới thăng hoa thành tình yêu. Đến cả sau khi Miyahara tốt nghiệp, hai người vẫn tiếp tục qua lại.

Miyahara khá nhút nhát, lại luôn giữ kẽ với người khác quá mức cần thiết, thành ra chỉ toàn chịu thiệt vào thân. Nhưng đối với Naomi, trong số những người cô quen biết, chỉ có anh mới hiền lành tinh tế đến vậy.

Lúc đi xem phim bao giờ anh cũng ngồi thật xuống vì sợ che mắt nhìn người phía sau. Còn nếu người ngồi phía trước Naomi cao quá, kiêu gì anh cũng sẽ đòi đổi chỗ cho cô. Naomi lo anh không xem được thì chắc chắn anh cũng chỉ đáp: “Có sao đâu. Không xem được thì Nao kể lại cho anh là được mà.” Rồi anh còn nói thêm, “Thế nên em phải xem cho kỹ cả phần của anh nữa đấy nhé.”

Mà sự tinh tế của anh không chỉ dừng ở đó. Mỗi lần đi xem phim anh đều mang theo một cái túi to đùng, và Naomi thừa biết trong đó đựng khăn đắp chân. Anh mang theo phòng khi rạp chiếu không cho mượn. Tất nhiên chiếc khăn ấy anh chuẩn bị cho cô chứ không phải cho bản thân.

Miyahara làm việc cho một nhà thầu hạng trung. Dù Naomi cũng không rõ cụ thể anh làm gì. Cô nghe anh bảo cấp trên vẫn chưa giao cho anh việc gì quan trọng, tóm lại tạm thời chỉ lằng xằng chạy theo phụ giúp đàn anh. Nhưng nhìn Miyahara hào hứng kể chuyện, cô chắc hẳn công việc ấy cũng có ý nghĩa nào đó. Thành thử Naomi chỉ biết khắp khởi dõi theo.

Nhưng chẳng bao lâu sau tai ương ập tới, công ty anh phá sản. Cô biết anh đã không khỏi bàng hoàng, bởi lúc họ gặp nhau anh thất thần than thở, “Không hiểu sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.”

Anh thành kẻ thất nghiệp, tất nhiên chuyện hẹn hò của họ cũng chẳng thể vui vẻ nữa. Dần dà anh liên lạc với cô ít đi. Còn Naomi cũng không thể vô tư tìm anh được.

Phải đến sau ba tuần bất vô âm tín anh mới gọi điện hẹn cô ra nói chuyện. Cô đến chỗ hẹn mà lòng cảm thấy không yên.

Thấy Miyahara mặt mày rạng rỡ, Naomi còn tưởng bản thân chỉ lo hão. Nhưng đến khi anh thổ lộ thì lại đúng đi đâu cô dự đoán. Miyahara đề nghị chia tay.

“Một công ty ở Osaka nhận anh vào làm rồi. Vẫn công việc liên quan tới bất động sản thôi. Nhưng anh nghĩ lần này mọi chuyện sẽ ổn.”

Thật ra Miyahara vốn là dân Kyoto. Anh bảo dù sao ở Kansai sẽ thuận lợi mọi bề hơn.

“Anh cũng đã tính đến chuyện yêu xa, nhưng chỉ e công việc lu bu sẽ không có thời gian để nghĩ tới những chuyện khác. Anh tùy tiện quá nhỉ, thật sự rất xin lỗi em.”

“Em...”

“Xin lỗi em,” Miyahara cúi đầu.

Nhìn anh như vậy cô càng thấm thía, anh quả nhiên rất nghiêm túc và thành thật đến ngốc nghếch. Giả như anh có người khác hoặc dù không phải vậy, anh vẫn có thể lựa chọn tiếp tục qua lại với cô, chuyển tới Osaka rồi sau đó lựa tình hình mà quyết. Nhưng đúng là với tính cách của anh, Miyahara sẽ không chọn cách nửa đực nửa trong như vậy.

“Em hiểu rồi,” Naomi lên tiếng rồi còn nói thêm, “Anh cố gắng làm việc thật tốt nhé. Chú ý giữ gìn sức khỏe nữa đấy.”

“Cảm ơn em,” Miyahara đáp.

Thời cấp hai Naomi cũng từng có bạn trai nhưng hẹn hò trên hai năm thế này thì Miyahara là người đầu tiên. Khi đó, cô vẫn còn tình cảm với anh, nhưng thật lạ, lúc hai người bắt tay nhau từ biệt, Naomi lại không thấy

quá đau khổ. Bởi khi ấy nổi bất an không biết liệu người này có ổn không đây đã choán hết tâm trí cô.

Sau đó hai người tiếp tục gửi mail qua lại. Qua thư cô phần nào nắm được tình hình anh đang rất cố gắng cố gắng hiến ở công ty mới. Thế nhưng, đến khi Naomi sắp tốt nghiệp thì họ không còn thường xuyên liên lạc nữa. Hồi ấy cô đâu tắt mắt tối lo xin việc đăm cũng không có thời gian để ý tới anh.

Bỗng tên nơi làm việc hiện giờ của anh chạy roẹt qua đầu cô. Công ty Oyama Production...

Naomi vẫn đinh ninh Miyahara đang làm cho một công ty bất động sản. Nhưng sao trông anh giờ lại giống quản lý một cựu cầu thủ bóng chày thế này?

Naomi đang mơ hồ nghĩ ngợi thì bị tiếng chuông điện thoại đặt phía sau kéo về thực tại. Naomi phản ứng hơi chậm nên Kuga đã nhắc ống nghe lên trước. Khách sạn có quy định phải nhắc máy trong vòng ba hồi chuông.

Kuga vừa đáp, “Vâng, nói máy giúp tôi,” vừa thao tác trên máy đầu cuối. Chắc ai đó gọi đặt phòng cho ngày hôm nay, Naomi đoán. Và trong trường hợp đó, tổng đài sẽ chuyển máy cho lễ tân chứ không phải bộ phận đặt phòng.

“Xin lỗi vì đã để quý khách phải đợi lâu. Quý khách sẽ ở luôn hôm nay đúng không ạ? Quý khách tới một mình ạ?... À, hai người ạ. Vâng, vậy đã đúng chưa ạ? Tôi hiểu rồi ạ. Xin quý khách chờ cho một chút ạ.” Kuga gõ bàn phím, nhìn chăm chăm vào màn hình, rồi hơi đánh mắt ra phía Naomi. Ở Naomi trộm nghĩ. Chưa bao giờ cô thấy mắt anh ấy lại ánh lên vẻ gian xảo như vậy.

Kuga đưa ống nghe lại gần mặt.

“Thành thật xin lỗi quý khách, rất tiếc hôm nay khách sạn chúng tôi lại hết cả phòng double lẫn deluxe double rồi ạ, chỉ còn phòng suite hoặc phòng hạng trên đó thôi ạ... Tôi hiểu rồi ạ, vậy là... Ôi, xin lỗi quý khách, phòng suite cũng hết mất rồi ạ. Hiện chúng tôi chỉ còn phòng presidential suite...”

Naomi ngạc nhiên nhìn vào màn hình máy đầu cuối. Double lần deluxe double đầu vẫn còn chứ chưa nói tới phòng suite. Với lại ở khách sạn này phòng presidential suite chỉ xếp hạng sau royal suite. Tiền thuê một đêm cũng phải mười tám vạn yên.

Nhưng xem ra chủ nhân cuộc điện thoại kia đáp lại rất nhiệt tình. Giọng Kuga đang trò chuyện đột nhiên cao hơn hẳn.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy chúng tôi xin phép được chuẩn bị phòng presidential suite cho quý khách đêm nay ạ. Tôi có thể biết họ tên quý khách là gì được không ạ? Vâng, ngài Kamota ạ. Tôi có thể biết cả tên quý khách không ạ?”

Ngoài tên, Kuga còn hỏi địa chỉ liên lạc, giờ dự định nhận phòng rồi cả số thẻ thanh toán của khách. Hẳn là để tránh việc khách hủy phòng vào phút chót.

“Vậy rất mong được đón tiếp quý khách ạ,” nói đoạn Kuga cúp điện thoại, nháy mắt với Naomi. “Thắng cược!”

“Vậy mà khách cũng đồng ý nhỉ. Anh không nghĩ phòng hạng sang như vậy họ sẽ chạy mất dép luôn à?”

“Thế mới nói đánh cược. Nhưng tôi nghe giọng là đoán được ngay, vị khách này muốn tìm phòng bằng được. Tôi dám cá người này đi cùng bạn gái, mãi chưa tìm được phòng nên mới gấp gáp như vậy.”

“Dù thế anh chèo kéo người ta ở phòng presidential suite thì có hơi...” Naomi nhìn mặt đàn anh, khẽ lắc đầu. “Anh đúng là giỏi thật đấy.”

“Chỉ trong 5 phút mà tôi kiếm được thêm cho khách sạn mười vạn yên còn gì,” Kuga chỉ vào đồng hồ đeo tay, cười.

Ở khách sạn, không riêng gì khách đeo mặt nạ. Nhân viên khách sạn mà lột mặt nạ xuống thì cũng toàn mặt con buôn cả, Naomi thầm nghĩ.

Hôm ấy, Naomi hết ca lúc 10 giờ đêm. Song vẫn còn khâu giao ca cho mấy người phụ trách làm đêm nữa nên cô chưa thể về ngay. Với lại lính mới tò te như cô cũng còn khối việc phải làm.

Khách sạn Cortesia Tokyo còn có một tòa nhà nữa bên kia đường. Các bộ phận văn phòng của công ty nằm hầu hết ở đó. Xong việc, Naomi chưa thay đồ luôn mà cứ thế vùi đầu tổng hợp lại các nội dung công việc trong ngày vào máy tính. Tất nhiên là những việc cô tự làm chứ không phải việc cấp trên giao cho. Cô muốn theo kịp mấy anh chị tiền bối càng nhanh càng tốt, không thể làm vướng tay vướng chân họ mãi được. Tuần này Naomi làm ca tối nên 4 giờ chiều mai cô mới lại phải đi làm. Cô đang định trên đường về sẽ ghé cửa hàng tiện lợi mọi khi mua gì đó ăn. Mặc cho mẹ cô suốt ngày cảm rằm, “Có chịu khó nấu cơm mà ăn không đấy? Suốt ngày ăn ngoài với cơm hộp thì lấy đâu ra dinh dưỡng,” cô cũng chẳng có thời gian quan tâm tới chuyện đó. Về đến nhà cô sẽ đi tắm, ăn cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi rồi lên giường ngủ. Giờ với cô, ngủ mới là nguần dinh dưỡng tốt nhất.

Cuối cùng việc cũng hòm hòm. Naomi toan đứng dậy đi thay đồ thì di động để trong túi áo khoác đổ chuông.

Giờ này mà ai gọi vậy nhỉ, Naomi nghi ngại nhìn màn hình LCD. Thế rồi cô bất giác dựng thẳng lưng. Màn hình điện thoại đang hiển thị dòng chữ Miyahara Takashi.

Đắn đo một hồi, cuối cùng cô vẫn quyết định bắt máy. “Tôi nghe ạ.”

“Nao đấy à, anh, Takashi đây.”

Nao gì mà Nao. Naomi cố kiềm chế để không vặc lại “Anh đừng tỏ ra thân thiết với tôi nữa đi,” cô lịch sự đáp dứt khoát, “Vâng, ngài Miyahara đúng không ạ?”

“May quá, em vẫn chưa đổi số.”

Nghe anh ta nói vậy Naomi mới thấy đúng thật. Cô dùng điện thoại di động từ h ỗ cấp ba, và từ đó tới giờ chưa hề đổi số. Mà Miyahara chắc cũng vậy. Bởi màn hình điện thoại của cô vẫn đang hiện tên anh ta.

“Có chuyện gì vậy, thưa quý khách?” Naomi hỏi giọng công việc. “Nếu là chuyện khách sạn, phiền quý khách gọi điện tới qu ầy lễ...”

“Chuyện gấp lắm,” anh ta ngắt lời. “Em có thể giúp anh được không?”

“Sao cơ?” Naomi cố kìm lại trước khi thốt ra câu “rất cuộc là có chuyện gì vậy?” đoạn hỏi, “Quý khách gặp chuyện gì vậy ạ?”

“Chuyện này không nói qua điện thoại được. Em tới phòng anh được không?”

“Phòng?... Nhưng hiện tôi đã hết giờ làm việc, hay để tôi nhờ người khác...”

“Thế không được,” giọng anh ta nghe có vẻ cấp bách. “Chuyện này chỉ em giúp được thôi. Chứ nếu ai cũng xong thì anh đã gọi luôn xuống qu ầy lễ tân. Biết là sẽ phiền em nhưng anh đành mạo muội. Anh như người sắp chết đuối, nên cọng rơm cũng phải bám lấy thôi.”

“Tôi là rơm cho nhà anh bám chắc,” Naomi toan vặc lại nhưng cố kìm. “Đành là vậy nhưng quả thật tôi đã hết giờ làm việc, e sẽ không giúp được gì cho quý khách.” Cô ướm thử.

“Sao em biết chắc chuyện đó? Nhỡ em giúp được anh thì sao? Tóm lại anh mong em sẽ đến. Không phải khách sạn sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của khách trừ những việc phạm pháp à? Trước em chẳng bảo, nhân viên khách sạn tuyệt đối không được nói ‘không’ còn gì.”

Lời anh ta nói, Naomi không thể phản biện. Quả là cô từng nói với anh ta thế thật. Và đó cũng là kỷ luật thép của nhân viên khách sạn các cô.

Naomi đưa điện thoại ra xa, trút tiếng thở dài rõ to. Sau đó lại đưa điện thoại tới gần miệng.

“Tôi hiểu rồi ạ. Giờ tôi sẽ lên đó.”

Giọng nói được truyền tới từ đầu dây bên kia nhẹ nhõm hẳn.

“Cảm ơn em. Anh thật sự rất cảm kích.”

“Tôi còn chưa biết có giúp được gì cho quý khách không nên không dám nhận đâu ạ. Xin hỏi quý khách ở phòng nào vậy ạ?”

“Em chịu trò chuyện cùng anh là tốt lắm rồi. Anh ở phòng 1105.”

“Phòng 1105 đúng không ạ?” Naomi cầm bút viết lên mu bàn tay trái số 1105, đúng khoảnh khắc đó, cô cảm giác có gì sai sai. “Ờ... nếu tôi nhớ không nhầm hình như quý khách ở tầng khác cơ mà?”

“Quả nhiên. Em nhớ đúng đấy. Đây không phải phòng anh.”

“Vậy đó là...”

“Chuyện đó thì em cứ tới đây rồi sẽ biết.”

“Vâng, nhưng...”

“Tóm lại là anh chờ em nhé. Mà nhớ đừng nói chuyện này cho ai biết đấy, dù là cấp trên hay đồng nghiệp.”

“Chuyện này... nhưng cũng có việc tôi bắt buộc phải báo cáo.”

“Chuyện đó nhờ cả vào em vậy. Cả đời anh mới cầu xin em lần này thôi đấy.”

Nghe những lời khẩn khoản của Miyahara, Naomi lại nhớ trước đây, lâu lắm rồi cô cũng đã từng nghe một câu tương tự. Lần đó, hai người hẹn hò về, đưa cô tới trước chung cư, anh ta cứ đứng vậy chắp tay nằng nặc đòi cô cho lên phòng. Trước đấy hai người chưa từng phát sinh quan hệ thể xác.

Hồi ấy chẳng phải vì nghe anh ta cầu xin mà cô đồng ý, chỉ là đúng lúc cô cũng muốn thử thôi.

“Tôi hiểu rồi. Vậy giờ tôi sẽ tới đó.”

“Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn em. Vậy anh đợi nhé,” nói đoạn anh ta cúp máy.

Naomi mặt mày nhăn nhó, cần áo khoác lên tay. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Một mặt, cô không muốn bị kéo vào mấy chuyện phiền phức, nhưng mặt khác cũng lại bị kích thích bởi trí tò mò.

Lúc Naomi quay lại quầy lễ tân, mặt nhân viên làm ca đêm lộ rõ vẻ ngạc nhiên, hẳn là vậy rồi.

“Ấy, cô Naomi vẫn chưa về cơ à? Có chuyện gì sao?” Vị lễ tân đàn anh hơn Naomi đúng mười tuổi hỏi.

“Không có chuyện gì quan trọng đâu ạ, tôi có chút đồ muốn đưa cho khách thôi,” vừa đáp cô vừa kiểm tra tên vị khách dùng phòng 1105 trên máy đầu cuối. Nhìn thấy dòng chữ Nishimura Mieko, Naomi liền nhớ ra ngay người phụ nữ ấy. Chính là cô mỹ nhân đáng mảnh mai vận chiếc váy liền thân Foxey.

Tại sao anh ta lại ở trong phòng của vị khách nữ đó nhỉ... Lòng Naomi dấy lên một dự cảm xấu. Mà cô cũng đoán chắc là mình không nhầm.

Lẽ ra mình nên từ chối mới phải, Naomi hối hận nhưng cũng đã muộn. Giờ đành lên đó thôi.

Cô đi thang máy lên tầng 11, rảo bước trên hành lang, đứng trước cửa phòng deluxe double 1105. Khách nữ chẳng mấy khi một mình thuê loại phòng này cả.

Naomi hít một hơi thật sâu, gõ cửa. Má đã cứng lại, Naomi gắng gượng nhếch hai bên mép lên.

Cửa mở, Miyahara thò mặt ra từ khe hở, mắt hết lia trái lại lia phải.

“Cuối cùng em cũng tới. Mà em không nói chuyện này với ai đấy chứ?”

“Quý khách chẳng đã dặn tôi vậy sao?”

“Tốt rồi.”

Miyahara mở cửa, Naomi vừa cúi đầu nói “Tôi xin phép” vừa bước vào phòng. Ngay khi ngẩng mặt lên, đập ngay vào mắt cô là chiếc xe đẩy dùng khi phục vụ phòng của khách sạn. Trên đó đặt một xô ướp lạnh, bên trong

đựng chai Pérignon. Nhìn kỹ hơn còn thấy cả hai ly uống sâm-panh cùng khay đờn hằm. Một trong hai chiếc ly dính vệt son môi còn khá mới.

Naomi quay lại, chưa kịp hỏi hết câu “Rốt cuộc là có chuyện...” thì đã thất kinh. Miyahara chỉ khoác áo choàng tắm.

“Ít ra thì anh cũng nên mặc quần áo vào chứ.” Naomi chau mày, bất giác đưa tay lên miệng. “Ấy chết, tôi xin lỗi.”

“Em đừng nói chuyện kiểu đó nữa được không?” Miyahara nói vẻ chán nản, sau đó đưa mắt nhìn chiếc gương treo trên tường. “Nhưng em nói đúng. Anh xin lỗi. Anh thay đồ ngay đây,” nói đoạn anh ta mở cửa phòng tắm, bước vào trong.

Naomi thở hắt ra, lại nhìn quanh phòng một lượt. Chiếc giường đôi có vẻ chưa được dùng tới, khăn trải giường vẫn nguyên vẹn ở đó. Một chiếc quần tất màu da chân vắt trên lưng ghế đặt trước kệ đầu giường.

Cửa phòng tắm mở, Miyahara bước ra. Anh ta vận chiếc quần tây cùng áo sơ mi trắng. Cô chắc chắn anh ta đã vứt áo khoác và cà vạt ở phòng mình.

Anh ta gãi gãi đầu, lẩm bẩm, “Gay thật.”

“Tóm lại là có chuyện gì vậy ạ?”

Nghe Naomi hỏi, anh ta liếc cong môi vẻ chán nản, thả mình xuống giường.

“Anh đã bảo em đừng nói kiểu đó nữa rồi cơ mà? Em cũng nói hết giờ làm việc rồi đấy thôi? Nói chuyện bình thường đi.”

Naomi hít một hơi thật sâu, nhìn xuống anh người yêu cũ, quăng ra một câu, “Thế có chuyện gì?”

Anh ta xoa xoa gáy. “Như em thấy đấy.”

“Tôi nhìn mãi không hiểu nên mới phải hỏi anh chứ.”

Nghe xong anh ta đáp với vẻ mặt buồn thiu khó đoán. “Cô ta biến mất rồi.”

“Biến mất?”

“Anh tắm xong, đi ra thì không thấy cô ta đâu nữa cả.”

“Đợi đã. Anh nói chuyện phải có đầu có cuối chứ. Tôi đang chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào cả. Cô ta mà anh đang nói là ai? Cô Nishimura Mieko à?”

“Nishimura? À, lần này cô ta dùng tên đó để nhận phòng à? Nếu thế thì, ừ. Đúng là cô ta đấy. Người thuê căn phòng này.” Miyahara đáp, lộ rõ vẻ chán nản.

Naomi chỉ xuống sàn nhà. “Tại sao anh Takashi... à không anh Miyahara lại ở trong phòng này vậy?”

“Sao à? Thì...” anh ta nhún vai. “Quan hệ của bọn anh là vậy.”

Trong một thoáng, Naomi thấy choáng váng. Đúng như cô tưởng tượng.

“Tóm lại,” Naomi liếm môi. “Anh và cô ấy là mối quan hệ có thể thoải mái cùng nhau uống rượu sâm-panh trong một phòng deluxe double? Tất nhiên, tôi nghĩ chuyện sẽ không kết thúc ở đó. Tắm xong, hai người sẽ...” Naomi ném ánh nhìn về phía chiếc giường.

“Ừm,” Miyahara khoanh hai tay lại, gật đầu.

“Cô ấy là gì của anh?”

“Nói thế nào bây giờ nhỉ,” anh ta nghiêng đầu. “Nói cho dễ hiểu nhất thì, cô ấy là tình nhân của anh.”

Lại một cơn choáng váng nữa. “Anh Miyahara kết hôn rồi à?”

“Ừm, hai năm trước,” nói đoạn anh ta ngại ngùng vòng tay ra sau cổ.

Naomi mở to mắt. “Mới có hai năm mà anh đã chán cơn thèm phở thế à?”

“Thì cũng tại chuyện này chuyện kia. Lúc đầu chỉ vì bốc đồng thôi, anh cũng không ngờ lại dây dưa lâu thế này. Anh xin lỗi.”

“Anh đừng xin lỗi tôi thế.”

“Ừm,” Miyahara ừ ừ, co vai như để làm mình bé lại. Trông chẳng khác nào một con vật bé nhỏ.

“Sao anh lại dẫn người tình đến tận đây?”

“Bọn anh ít có cơ hội gặp nhau. Mai anh lại phải ra nước ngoài nữa...”

“Lúc nào anh cũng dùng cách này à? Để cô ấy nhận một phòng khác rồi đêm sẽ mò tới?”

“Không hẳn lúc nào cũng vậy. Nhưng thường những lúc phải qua đêm bên ngoài vì công việc thì là vậy.”

“Những người khác thì sao, họ có biết chuyện này không? Anh Oyama chẳng hạn?”

“Không ai biết cả. *Đại tướng* không nhạy bén đến mức ấy, với lại anh ta cũng chẳng bận tâm tới chuyện của người khác.”

Đại tướng chắc là Oyama Masahiro.

Naomi hai tay chống nạnh, ngó xuống anh người yêu cũ.

“Thế sao cô nhân tình đó của anh lại biến mất?”

“Anh đã bảo không biết mà lại. Như em thấy đấy, anh và cô ấy uống rượu rất vui vẻ. Sau đó anh đi tắm, rồi đột nhiên, cô ấy mở cửa, lộ mặt vào và nói.”

“Nói? Nói gì cơ?”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt?”

“*Giờ thì tôi biết bản tính thật của anh rồi. Tôi đúng là con ngốc. Tôi thấy mình thật chẳng đáng sống. Vậy nên... tạm biệt!*” Mắt Miyahara ngỡ ngẩn nhìn vào khoảng không như thể đang nhớ lại chuyện lúc đó. Sau đấy anh ta quay qua nhìn Naomi. “Cô ấy nói vậy rồi đi mất. Anh cũng toan giữ lại, khổ nỗi lúc ấy người đang trợn như nhộng. Rồi anh cuống cuống lao ra ngoài hành lang, nhưng lúc đó chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa.”

Naomi gờm gờm nhìn Miyahara. “Thế trước đó anh nói gì với cô ấy?”

“Anh có nói gì đâu. Bọn anh chỉ vui vẻ uống rượu thôi.”

“Không nói gì mà tự nhiên cô ấy lại nói với anh những lời như vậy à?”

“Sao anh biết được. Anh cũng muốn hỏi cô ấy đây.”

Naomi vừa chớp mắt liên hồi, vừa bước về phía cửa sổ. Rèm cửa mở toang, cảnh đêm tuyệt đẹp bên ngoài trải ra trước mắt.

Cô thả mình xuống ghế sofa bên cạnh. Lẽ ra cô không được phép làm vậy trước mặt khách, song lúc này cô hết muốn coi Miyahara là khách rồi.

Cô lại đưa mắt nhìn lên mặt bàn. Ở một góc khay đồ nhấm, kem trắng còn thừa vô số.

“Thế tóm lại hai người đã nói chuyện gì?”

“Toàn chuyện vô thưởng vô phạt thôi, thông báo tình hình gần đây, rồi chọn quà du lịch.”

“Anh cố nhớ lại xem nào. Có thể với anh toàn chuyện trên trời dưới đất nhưng biết đâu chúng lại khiến cô ấy tổn thương thì sao?”

“Em nói vậy nhưng anh thật chẳng nghĩ ra được gì. Với lại giờ đâu phải lúc chúng ta bàn luận chuyện đó? Phải tìm cô ấy trước đã chứ.” Miyahara khẽ cử động đầu gối, chùng như bắt đầu điên tiết. “Trước cô ấy cũng bày trò này nhiều lần rồi.”

“Bày trò? Trò gì cơ?”

“Thì tự sát không thành ấy.”

Naomi nhenh lời trong giây lát. Rồi cô nuốt nước bọt, hỏi: “Thật à?”

“Đầu tiên là cắt cổ tay, sau thì uống thuốc ngủ. Cũng may cả hai lần đầu không nguy hiểm gì lắm.”

“Sao cô ấy lại làm tới mức đó? Anh biết động cơ là gì không?”

“Anh chịu,” Miyahara ngửa hai bàn tay ra. “Hình như thi thoảng thì kình cô ấy không được ổn định cho lắm. Và những lúc như vậy, có làm gì cũng vô ích.”

Naomi chau mày, nhớ lại chuyện ban nãy Miyahara kể.

“Cô ấy bảo ‘tôi thấy mình thật chẳng đáng sống...’ à? Nghe có vẻ không được tốt lành cho lắm. Anh báo cảnh sát chưa?”

Miyahara lắc đầu thật mạnh. “Sao anh dám?”

“Tại sao?”

“Em còn hỏi tại sao...”

“Anh sợ chuyện ngoại tình đến tai vợ à?”

“Không chỉ có vậy. Xử lý không khéo có khi còn phiền hà đến Đại tướng và cả công ty nữa.”

“Cùng lắm là anh bị đuổi việc chứ gì,” Naomi lạnh lùng tuyên bố.

Miyahara im bặt. Rồi anh ta cúi gằm xuống, mặt trầm ngâm.

Naomi đứng dậy, lại gần tủ đầu giường.

“Em định làm gì?” anh ta hỏi.

“Tôi gọi xuống quầy lễ tân chứ gì nữa. Phải báo với quản lý ca đêm để tìm hướng giải quyết.” Quản lý ca đêm mà cô nói là người phụ trách bộ phận buồng phòng vào ca đêm.

Naomi vừa mới nhắc ống nghe lên, Miyahara đã lao tới, giơ tay ra, ấn nút tắt. “Em đừng làm khó anh vậy chứ.”

“Anh bình tĩnh nghĩ mà xem, chuyện này liên quan đến mạng người đấy.”

“Anh không biết mà lại cầu cứu em thế này à?”

“Một nhân viên khách sạn quen như tôi thì giúp gì được anh?”

“Nếu làm lớn chuyện, hình ảnh khách sạn sẽ không tránh khỏi bị ảnh hưởng. Còn nếu cứ để vậy, đâu có chuyện gì, khách sạn cũng vô can. Em có thể nhắm mắt cho qua được mà? Anh xin thề sẽ không tiết lộ chuyện đã trao đổi với em.”

“Hình ảnh khách sạn không liên quan gì ở đây cả...”

“Xin em đấy, thành thật xin lỗi em,” tay vẫn ấn nút tắt, Miyahara cúi đầu.

Naomi quay mặt đi, thế rồi cái gạt tàn đặt cạnh đó lọt vào mắt cô. Trong đó có hai đầu lọc thuốc lá màu trắng vẫn còn tàn thuốc. Cô không rõ loại nào, nhưng có vẻ là loại điếu nhỏ vẫn được cánh phụ nữ ưa chuộng.

Cô quay lại nhìn Miyahara. Anh ta vẫn đang cúi đầu. Cô nhận ra xoáy tóc anh ta đã phất phơ vài sợi bạc. Con người này mới bước sang tuổi băm

thôi mà...

Naomi thở dài, “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ không nói với ai.”

Miyahara ngược mặt lên, “Thật không?”

“Thật.”

“May quá,” trông anh ta như trút được gánh nặng, rồi anh ta lại thả mình xuống giường.

Naomi đập ống nghe xuống.

“Thế giờ anh tính sao? Ban nãy tôi cũng nói rồi đấy, tài hèn sức mọn như tôi không giúp gì được anh đâu.”

“Em có cách nào hay ho để tìm cô ấy không?”

“Anh gọi điện cho cô ấy chưa?”

“Anh gọi mãi rồi, nhưng điện thoại vẫn tắt ngu ờn. Anh gửi cả tin nhắn thoại lẫn tin nhắn thường, nhưng không thấy hồi âm gì cả.”

Naomi vừa lắc đầu vừa ng ồi lại xuống sofa. “Anh gặp cô ấy ở đâu?”

Miyahara khó nhọc mở miệng, đáp: “Một câu lạc bộ ở Kitashinchi.”

“Nữ phục vụ à? Cô ấy quê ở đâu?”

“Ở đâu ấy nhỉ?” Miyahara nghiêng đầu. “Mà em hỏi những chuyện này làm gì?”

“Xem anh có thông thuộc địa lý không ấy mà. Thế cô ấy có bạn thân không?”

“Hừm, mấy chuyện đó anh chưa từng hỏi.”

Naomi suy nghĩ. Một mình rời khách sạn, cô ấy có thể đi đâu được nhỉ? Có khi nào cô ấy đi uống tiếp để giải khuây không? Nếu đúng thế thì Ningyo ngay đây, Ginza cũng không quá xa.

Miyahara khoanh tay, ngoẹo hẳn cổ sang một bên. Hẳn là anh ta đang rất mệt mỏi.

“Mà này, sao anh lại làm ở công ty giải trí của Oyama vậy? Không phải lần đó anh xin việc ở một công ty bất động sản sao?” Naomi hỏi.

Miyahara ngẩng đầu lên, vừa cười nhạt vừa gãi gãi đầu.

“Anh có làm ở đó nhưng sau tình hình kinh doanh của công ty bị sút quá, anh bị cho vào diện cắt giảm nhân sự. Hồi đấy anh chỉ là nhân viên hợp đồng thôi mà.”

“Ra là vậy à...”

“Cô em họ anh chơi thân với vợ Đại tướng. Mà chị vợ ấy lại là giám đốc công ty Oyama Production. Nhờ mối quen biết đó anh được nhận vào làm. Hồi đấy vừa đúng dịp người quản lý kiêm lái xe xin nghỉ, công ty đang phải tìm người thay thế.”

“Hừm, từ nhân viên bất động sản nhảy phắt qua quản lý nghệ sĩ à?”

“Đến anh còn kinh ngạc cơ mà. Anh đâu có nghĩ mọi chuyện lại thành ra như vậy. Nhưng làm rồi mới thấy cũng thú. Có khi còn hợp với anh nữa là đằng khác.” Miyahara vui vẻ giải bày, nhưng rồi, như sự tỉnh ra, anh ta chau mày. “Chết thật, giờ đâu phải lúc hàn huyên tâm sự chứ. Phải mau chóng tìm cô ấy.”

“Mai anh sẽ đi nước ngoài à?”

“Ừm. Anh sang Tây Ban Nha xem bóng đá, theo một chương trình truyền hình. Hơn 7 giờ sáng mai anh phải rời khỏi đây rồi.”

Naomi nhìn đồng hồ đeo tay, gần một giờ sáng. Rồi cô đứng dậy.

“Em đi đâu vậy?” Miyahara hỏi.

“Anh bảo phải tìm cô ấy mà? Để tôi nghĩ xem có cách gì không.”

“Thế anh phải làm gì bây giờ?”

“Anh cứ ở đây đi. Biết đâu cô ấy quay lại.”

“Ừ nhỉ, anh hiểu rồi.”

Naomi vừa mới dợm bước đi ra phía cửa thì thoáng trông thấy thứ gì đó ánh lên dưới gầm giường. Nhìn kỹ hóa ra là hoa tai. Cô nhặt nó lên, phần trang trí hình trái tim màu phớt hồng khế đúng đưa. Chắc là Nishimura Mieko đã đánh rơi.

Naomi toan đặt nó lên mặt tủ đầu giường nhưng rồi lại thôi. Nhỡ đâu cô ấy chỉ làm rơi một chiếc, và giờ vẫn đang đeo chiếc kia. Nếu đúng vậy chiếc bông tai này sẽ thành vật nhận dạng để hỏi nhân chứng.

Cô rút một tờ giấy ăn, bọc bông tai lại, nhét vào túi áo khoác.

“Không, tôi không thấy.”

Vừa mới liếc mắt nhìn chiếc bông tai Naomi chìa ra, Sugishita, nhân viên hành lý đã lắc đầu. Cô đã thử hỏi xem anh có gặp người phụ nữ đeo một bên bông tai như vậy không. Nói là nhân viên hành lý nhưng Sugishita vào làm trước cô một năm, thành thử về điểm tiếp xúc với khách, anh dày dặn kinh nghiệm hơn Naomi nhiều. Chẳng thế mà từ khi được đi đầu chuyển tới văn phòng lễ tân, cô hỏi han anh rất nhiều.

“Hình như cô ấy mặc váy liền thân màu xám, dáng mảnh khảnh, mặt thanh tú.”

“Tôi ở đây suốt nhưng không thấy đâu. Mà bông tai gì chứ, giờ đây khách nữ còn chẳng có nữa là. Tất nhiên cũng có thể là tôi không để ý.”

Sugishita đang nói đến vị trí của bàn đội trưởng đội hành lý. Từ đây có thể quan sát toàn bộ hành lang khách sạn. Và tất nhiên có thể thấy hết khách ra vào từ sảnh chính.

“Có chuyện gì với người đó vậy?”

“À, không có gì quan trọng đâu ạ...”

“Hôm nay cô không phải làm ca đêm đúng không? Nếu chuyện không quan trọng thì cứ giao lại cho ai đó giải quyết rồi về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, tôi hiểu rồi ạ.” Naomi nói lời cảm ơn rồi rời khỏi đó.

Hành lang khách sạn về đêm vắng tanh vắng ngắt. Đến cả bar trong khách sạn cũng đã đóng cửa.

Naomi đứng ở chỗ tường hành lang, nhìn chong chong về phía sảnh chính, lạ thật đấy, cô nghiêng đầu. Nishimura Mieko có bỏ đi cũng phải sau 11 giờ. Nhưng trước đó, người qua kẻ lại hẳn cũng chỉ loáng thoáng. Một người ưu tú trong số những nhân viên hành lý luôn đòi hỏi sự tập trung tối đa như Sugishita không thể nhìn sót được.

Nhưng như cô vừa liếc nhanh qua màn hình đầu cuối, Nishimura Mieko chưa hề trả phòng. Nếu như cô ta không định quay lại khách sạn thì phải thanh toán tiền luôn rồi chứ? Cô ta đang đặt cọc bảy vạn yên cơ mà. Hay cô ta định tự tử thật, nên không màng chuyện tiền nong nữa?

Vừa mông lung nghĩ vậy, cô vừa bất giác nhìn về phía quầy lễ tân. Đúng lúc vị lễ tân đàn anh vừa trò chuyện ban nãy đang nghe điện thoại. Mặt anh ta lộ rõ vẻ nghiêm trọng.

Naomi thấy đáng ngờ, bèn tiến lại gần.

Vị lễ tân đàn anh nhận ra cô sau khi đặt ống nghe xuống, mắt anh ta mở to, vẻ thảng thốt.

“Cô vẫn chưa về à?”

“Tôi quên chút đồ ạ. Nhưng mà có chuyện gì thế ạ?”

“Không có chuyện gì cả. Vị khách ở phòng presidential suite ban nãy gọi phục vụ đồ cao cấp quá nên phía nhà bếp gọi xác nhận thôi. Tôi có gọi điện tới công ty thẻ tín dụng kiểm tra rồi, không có ai báo mất thẻ cả, cũng không thấy tên người này trong danh sách đen. Nên tôi báo lại với nhà bếp là không có vấn đề gì.”

“À thế ạ...”

Chuyện này thỉnh thoảng cũng có. Chẳng hạn, nghỉ tại khách sạn, ăn uống toàn đồ hảo hạng xong, gộp hết tiền thanh toán vào tiền phòng rồi cứ thế bỏ đi mà không thèm làm thủ tục gì hết. Tất nhiên thẻ để lại coi như tiền đặt cọc cũng chẳng đáng gì. Đây là một mảnh quen thuộc của “thuyền trưởng.” Nhưng nghe chuyện vừa rồi, Naomi đoán vị khách lần này không phải dạng đó.

“Lúc giao ca tôi có nghe chuyện rồi. Anh Kuga đã dùng chút mảnh khoe đúng không? Vậy chắc vị khách này không thuộc dạng cá biệt đâu.”

Naomi cũng lơ mờ nhớ chuyện lúc vị khách đó nhận phòng. Vị khách đó mang họ Kamoto, một người đàn ông giản dị. Khi ấy Kuga phụ trách làm thủ tục nên Naomi cũng không nhìn rõ mặt người này.

Naomi đưa mắt nhìn máy đầu cuối, trên đó hiển thị nội dung phục vụ phòng xa hoa kia. Chỉ liếc mắt cô cũng nhận ra tên loại rượu và món ăn thượng hạng đang hiển thị trên đó. Hơn nữa đồ ăn còn được lưu ý rất chi tiết.

Thế rồi, trong lúc nhìn màn hình, đầu Naomi chợt lóe lên một suy nghĩ. Cô liền vòng ra sau quầy lễ tân, bước về phía hành lang dành cho nhân viên, đi thang máy xuống tầng hầm B1. Nhà bếp làm những món ăn theo yêu cầu của khách nằm ở đây.

Ở giữa nhà bếp và lối đi có đặt một quầy, một nhân viên hành lý trẻ đang lặng lẽ đứng đó. Nhìn thấy Naomi, cậu ta không giấu nổi sự bối rối. “Ồ chị Yamagishi, có chuyện gì vậy ạ?”

Naomi không đáp mà hỏi luôn cậu ta: “Cậu chờ để mang đồ lên phòng presidential suite đấy à?”

“Vâng. Vị khách này khủng khiếp lắm. Đây là chai Dom Pérignon thứ hai rồi đấy ạ.” Cậu ta vừa dứt lời thì đầu bếp trẻ đi tới, đặt xô làm lạnh đựng chai Dom Pérignon lên mặt quầy.

“Tôi có chút chuyện này muốn nhờ cậu,” Naomi nhìn cậu nhân viên hành lý nói, hai tay chấp lại, đặt trước ngực. “Cậu có thể giúp tôi không? Cả đời tôi sẽ chỉ nhờ cậu lần này thôi.”

Naomi bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc. Nhưng không phải chuông báo thức cài đặt sẵn mà là chuông báo cuộc gọi đến. Có đi đâu chuyện này cũng không nằm ngoài dự liệu của cô. Cô kiểm tra, đã hơn 6 giờ sáng.

“Vâng.” Cô đáp.

“Alo. Anh, Takashi đây. Em ngủ được không?”

“Một chút.”

“Vậy à. Làm phiền em quá. Nhưng em yên tâm đi nhé, cô ấy vừa quay lại rồi.”

“Cô ấy đã ở đâu vậy?”

“Cô ấy uống rượu trong một quán bar gần khách sạn. Giờ đang tắm.”

“Bar à...”

“Nghe vẻ em không ngạc nhiên lắm nhỉ.”

“À không, tôi vẫn chưa hình dung ra được thôi. Nhưng thế tốt quá rồi còn gì.”

“Anh cũng hết vía thật, nhưng giờ thì an tâm rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền em nhé.”

“Tôi có làm gì đâu, cũng chẳng tìm được cô ấy mà.”

“Em giúp thế là anh vui rồi. Cảm ơn em.”

Naomi nhếch môi. Cô chẳng biết phải đáp lại ra sao, đành “Ừm” một tiếng cho xong chuyện.

“Anh chuẩn bị đi đây.”

“Anh thức trắng đêm qua còn gì, không sao đấy chứ?”

“Anh sẽ ngủ trên máy bay. Mà giờ em đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở phòng nghỉ giải lao cho nhân viên bên tòa văn phòng.”

“Vậy à. Vất vả cho em quá. Mà... giờ mình có thể nói chuyện chút không em?”

Thấy Naomi im lặng, anh ta thêm: “Có chuyện này anh muốn nói trước với em.”

“Vâng.” Cô đáp.

“Anh chuẩn bị xuống dưới hành lang rồi đây. Đợi anh trả phòng xong, mình có thể nói chuyện bất cứ lúc nào tiện cho em... Cảm ơn em. Sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu.”

“Ừm, vậy gặp anh sau.”

Ngắt điện thoại, Naomi đứng dậy khỏi chiếc giường chật hẹp. Đây là lần đầu tiên cô ngủ ở phòng giải lao.

Rửa mặt xong xuôi, Naomi đắn đo không biết nên ăn vận sao cho hợp. Cuối cùng cô quyết định sẽ mặc đồng phục. Cô trang điểm thật nhanh rồi rời khỏi tòa văn phòng.

Hành lang khách sạn buổi sáng sớm không hẳn náo nhiệt nhưng cũng lác đác kẻ qua người lại. Những vị khách lần lượt đi ra từ thang máy đều nhắm hướng quầy lễ tân. Không biết họ có hài lòng với khoảng thời gian ở khách sạn không nhỉ? Cứ mỗi lần nhìn gương mặt khách, Naomi lại thắc mắc đi đầu đó.

Cuối cùng cô cũng thấy thân hình đầy đặn của Oyama Masahiro. Đi sau anh ta là một cựu tuyển thủ bóng chày nữa và Miyahara Takashi.

Miyahara sai chân bước về phía quầy lễ tân. Và trong lúc anh ta làm thủ tục trả phòng, hai người kia ngồi xuống sofa chuyện trò. Thế rồi một nhóm người trông như cả gia đình lại gần đó. Trong nhóm ấy còn có cả trẻ con.

Chừng như họ đang xin chụp ảnh chung với hai người kia. Oyama tướng tá dữ dằn nhìn họ cười thân thiện. “Được chứ,” cô nhìn khẩu hình miệng đoán anh ta đã đáp vậy.

Mấy người trong gia đình họ liên tục thay đổi biểu cảm khuôn mặt, chụp liền mấy tấm. Vậy nhưng Oyama tuyệt nhiên không tỏ vẻ khó chịu, vui vẻ phối hợp với họ đến tận lúc cuối. Xong xuôi anh ta còn bắt tay tạm biệt. Cả gia đình ấy cúi đầu không ngớt, sau đó vui vẻ rời đi.

Chẳng mấy chốc, Miyahara cũng quay lại sau khi đã làm thủ tục trả phòng xong. Anh ta thoáng liếc mắt về phía Naomi, rồi dẫn hai người Oyama ra bên ngoài sảnh. Cô chắc hẳn họ đã thuê xe và lái xe riêng, qua cửa kính, Naomi thấy hai người ng ồi vào hàng ghế sau của xe.

Miyahara vẫn đứng đó, vậy mà xe đã chuyển bánh. Sau khi nhìn chiếc xe đi khuất, anh ta mới trở lại vào trong khách sạn, chạy tới chỗ Naomi. “Xin lỗi để em đợi lâu.”

“Anh không đi cùng họ thế cũng được à?”

“Anh viện cớ thủ tục chưa xong và bảo họ đợi chút. Chúng ta ng ồi xuống đã nhỉ.” Miyahara chỉ vào ghế sofa bên cạnh.

“Anh cứ ng ồi đi. Tôi đứng vậy được rồi.”

“Thế thôi, anh cũng đứng luôn.” Miyahara đang toan ng ồi xuống nhanh chóng đứng thẳng lại. “Xin lỗi, đã làm khó cho em.”

“Không sao. Thế anh muốn nói chuyện gì?”

“Ừm,” anh ta cúi đầu xuống trong giây lát rồi lại ngẩng lên. “Thật ra, có chuyện này anh phải xin lỗi em.” Anh ta mở miệng, chừng như vừa nuốt nước bọt. “Anh đã nói dối.”

“Hừm,” Naomi nhếch môi. “Để tôi đoán nhé?”

Mặt Miyahara lộ rõ vẻ thảng thốt.

“Thật ra cô Nishimura Mieko chẳng có quan hệ gì với anh cả. Người tò mò tem với cô ta là Oyama Masahiro kia. Tôi đoán đúng không?”

Anh ta thoáng lúng túng, rồi lại chớp mắt. “Em biết rồi à?”

“Đương nhiên. Anh đừng coi thường mắt nhìn của nhân viên khách sạn thế chứ.”

“Sao em biết được?” Naomi nhún vai.

“Đơn giản thôi. Phòng cô ta là phòng hút thuốc, tất nhiên sẽ có gạt tàn, nhưng trên đó lại có đầu lọc của hai loại thuốc lá. Trong khi anh đã chọn phòng không hút thuốc, nghiêm nhiên người hút điếu thuốc kia không thể là anh được.”

“Cũng có thể là cô ấy hút chứ?”

Naomi khẽ lắc đầu.

“Tôi không nghĩ vậy. Anh không để ý ly sâm-panh à. Ở miệng ly có vết son, vậy mà đầu lọc thuốc lại trắng tinh. Anh không thấy chuyện đó kỳ lạ sao?”

Miyahara hơi hé miệng ra. Nhìn thấy biểu hiện đó, Naomi mỉm cười.

“Tức cũng không phải cô ấy hút. Vậy thì là ai? Tôi nghĩ người khiến anh chịu thế thân như vậy chỉ có một mà thôi.”

Miyahara nhăn mặt, miễn cưỡng gật đầu.

“Ra là vậy. Đúng là mắt nhân viên khách sạn sắc bén thật đấy.”

“Tóm lại những chuyện mà anh đã nói đầu là chuyện của Oyama đúng không?”

“Ừm, không sai.”

Anh ta thở dài, đưa tay cọ cọ vào mắt, sau đó chậm rãi kể.

Theo lời Miyahara, Nishimura Mieko tên thật là Yokota Sonoko và mối quan hệ bất chính của hai người kéo dài đã ba năm nay. Chuyện cô ta làm tiếp viên nhà hàng ở Kitashinchi là thật. Mỗi tuần Oyama sẽ ghé nhà cô ta một lần. Mối quan hệ của họ là vậy.

Thế nhưng, dạo gần đây, vợ Oyama đã bắt đầu nghi ngờ. Đâm ra, mỗi lần như vậy Oyama đều phải tìm cách tạo bằng chứng ngoại phạm giả. Và tất nhiên, anh ta giao việc đó cho Miyahara.

“Anh phải viện đại mấy có như Oyama có lịch đi ăn cùng người quen, rồi gặp gỡ người ở đội bóng chày cũ, kiểu vậy.”

“Anh cũng vất vả quá nhỉ,” Naomi thực tâm đồng cảm với anh ta.

“Vất thì cũng vất thật, nhưng hai ba tiếng anh còn lo liệu được, chứ khó nhằn nhất là những hôm Đại tướng ngủ lại nhà ở kia kìa. Những lần như thế anh lại phải nghĩ ra mấy cái có ngớ ngẩn kiểu hai người bọn anh đi tắm xông hơi rồi lơ ngơ quên ở đó tới sáng luôn.”

“Sao anh không nói khó để anh ta đừng chơi qua đêm nữa?”

“Anh chẳng nói chán ra rồi. Anh ấy mồm thì nói ‘Tôi hiểu rồi’ nhưng sau đâu lại vào đấy, cứ vài lần tới nhà kiểu gì cũng có lần qua đêm. Chắc ở Sonoko kia cũng nhõng nhẽo đòi anh ấy ở lại. Mà Đại tướng thì không thể từ chối ả đó.”

“Nhưng chẳng phải chị vợ kia mà phát hiện, anh ta sẽ mất cả chì lẫn chài sao?”

“Đại tướng cũng biết là thế, nhưng chắc vẫn có lúc không thể làm khác được. Anh cũng kể cho em chuyện ả kia tự tử không thành nhiều lần rồi đúng không? Đám Đại tướng lo mình về nhà đâu cô ta lại nghĩ quẩn, cuối cùng đành ở lại.”

“Chuyện này phiền phức quá.”

“Quá phiền ấy chứ. Nhưng lần này còn rồi như tờ vò đây. Đại tướng muốn dẫn ả ta đi Tây Ban Nha cùng cho bằng được.”

“Sao cơ?” Naomi ngả cả người ra phía sau. “Thật à? Thế tức là cô ấy cũng đi cùng luôn à?”

“Ừm, khổ thế đấy. Vậy nên Đại tướng mới bắt anh hiến kế. Thế rồi anh đã nghĩ ra cách, là cả hai người họ sẽ đi riêng rồi gặp nhau ở đó.”

“Anh đã nghĩ ra được như vậy sao đêm qua không để họ nghỉ ở hai nơi khác nhau?”

“Anh cũng đề xuất rồi, khổ nỗi Oyama lại bảo chẳng mấy khi được tự do như thế mà không làm gì thì phí lắm. Nhưng như em thấy đấy, cuối cùng chuyện lại lạnh tanh bành hết.”

Oyama gọi điện cho Miyahara lúc 11 giờ đêm qua rồi giục anh ta đến phòng 1105 ngay. Miyahara thừa biết đó là phòng của Yokota Sonoko.

Đến nơi mới phát hiện chỉ có mình Oyama đang đợi ở đó, không thấy Sonoko đâu. Miyahara đã sớm có dự cảm chẳng lành song vẫn cất tiếng hỏi Oyama: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Chuyện Oyama thuật lại cho Miyahara cũng không khác mấy nội dung anh đã kể Naomi nghe.

Rằng trong lúc Oyama đang tắm thì cửa phòng tắm đột ngột mở ra, Sonoko buông lại câu nói kia rồi bỏ đi mất.

“Đại tướng đòi đi tìm ả ta nhưng anh cản. Vì như thế dễ gây chú ý lắm. Rồi anh còn bảo sẽ nghĩ cách, giục Đại tướng cứ về phòng trước. Nhưng anh nào có nghĩ ra được cách gì hay ho. Chỉ có thể nghĩ ra đối sách cho trường hợp xấu nhất thôi.”

“Trường hợp xấu nhất...”

“Tất nhiên là trường hợp ả ta tự tử. Anh cũng có xem xét căn phòng rồi, tất nhiên. Kiểu gì cảnh sát chẳng tìm kiếm người đàn ông họ nghi đã ở cùng ả. Đến lúc đó mà anh mới ra mặt nhận thì muộn rồi. Nên anh cần một nhân chứng.”

“Và nhân chứng đó là tôi?”

“Anh cũng khổ tâm lắm khi phải phiên đến em. Nhưng chỉ có làm vậy mới bảo vệ được Đại tướng.”

Naomi chau mày, nhìn Miyahara chăm chăm.

“Anh phải bảo vệ anh ta đến mức ấy cơ à? Tại sao? Vì anh ta là miếng cơm manh áo của anh?”

Naomi đã đoán chắc Miyahara sẽ nổi điên, vậy mà biểu cảm của anh ta vẫn chẳng hề suy sụp.

“Em nói thế cũng không sai. Không có anh ấy đúng là bọn anh có lẽ sẽ chết đói. Nhưng không chỉ vì vậy thôi đâu. Anh ấy đang chấp cánh ước mơ cho rất nhiều người. Em nghĩ những cú home-run của anh ấy đã tiếp thêm dũng khí và động viên cho bao nhiêu người? Dù đã giải nghệ nhưng hiện

giờ anh ấy vẫn là anh hùng của vô số người đây. Và những người đó vẫn đang ủng hộ anh ấy. Anh không thể phá hủy những giấc mơ của họ được.”

Biểu cảm cương quyết đó của Miyahara chẳng hề lẫn chút tự ti nào. Ngược lại còn thoáng vẻ tự hào là đằng khác.

Ra là vậy, Naomi tự nhủ. Đúng là lối sống này có vẻ hợp với con người anh ta thật. Con người luôn sẵn sàng hy sinh vì hạnh phúc của người khác và luôn cho rằng hạnh phúc của người đó cũng chính là hạnh phúc của mình.

Thế nên em hãy cố mà xem cả phần của anh nữa nhé, câu thần thì trong rạp chiếu phim ngày nào chọt vọng về bên tai Naomi.

“Anh không có cách nào khiến anh ta chấm dứt chuyện lãng nhăng này đi à?”

Nghe Naomi hỏi vậy, Miyahara nhún vai.

“Anh cũng muốn lắm chứ. Nhưng anh có nói cũng vô ích thôi. Người như anh ấy sẽ không thay đổi cách sống chỉ vì lời khuyên của ai đó đâu. Nhưng cũng chính nhờ thế mà anh ấy mới để lại được bao tiếng thơm như vậy đây. Chỉ còn cách đợi cho đến khi Đại tướng nhận ra việc ngoại tình sẽ chẳng đem lại lợi lộc gì cho cuộc đời anh ấy thôi.”

“Tức là từ giờ đến lúc ấy, anh sẽ tiếp tục bao che cho anh ta đúng không?”

“Thì đó là công việc của anh mà,” nói rồi mặt Miyahara trở nên nghiêm nghị. “Chuyện anh vừa nói, em nhớ giữ bí mật...”

Naomi cười khở. “Tôi nói ra làm gì.”

“Cảm ơn em. Vậy phiền em nhé. Nhưng mà...” Miyahara lại nhìn chăm chăm vào mặt Naomi. “Tại sao em biết anh đóng giả mà không phanh phui?”

Naomi lưỡng lự không biết có nên trả lời câu hỏi này hay không. Cô có thể vờ vịt cho qua, nhưng khổ nỗi đối phương không phải ai khác mà lại là người yêu cũ. Thành thử, để người đó hiểu hơn về cô ở hiện tại, Naomi đành nói:

“Nhân viên khách sạn không được phép lộ mặt nạ của khách.”

“Mặt nạ?”

“Dấu mặt nạ ấy có kém tinh tế đến nỗi chúng tôi nhìn thấu được khuôn mặt thật của khách.”

Miyahara bối rối nhìn cô, nhưng cuối cùng anh ta cũng nhếch môi cười.

“Ra là vậy. Em chắc cũng tự hào về công việc của mình lắm nhỉ.”

“Chuyện đó thì đương nhiên rồi.”

Miyahara gật đầu, nhìn đồng hồ.

“Chắc anh phải đi thôi. Giờ này khéo Đại tướng bắt đầu nóng máu rồi.”

Naomi tiễn anh ta ra đến trước sảnh chính.

“Vâng, chúc quý khách thượng lộ bình an ạ,” sau khi duỗi thẳng lưng, Naomi lịch sự chào. “Rất mong lại được đón tiếp quý khách.”

Miyahara nhoẻn miệng cười, gật đầu, rồi rời đi.

Sau khi tiễn Miyahara đi khỏi, Naomi mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ xem giờ. Đã gần 7 giờ sáng. Nếu cố gắng về thật nhanh thì cô vẫn có thể ngủ thêm được khoảng ba tiếng nữa.

Đúng lúc cô dợm quay gót đi về phía tòa văn phòng thì thoáng trông thấy Yokota Sonoko đang làm thủ tục trả phòng ở quầy lễ tân. Naomi dừng chân, đứng đó quan sát tình hình.

Sau khi làm xong thủ tục, Yokota Sonoko đi về phía sảnh chính, mặt điềm nhiên như không. Chắc hẳn giờ cô ta sẽ lên xe bus hoặc bắt taxi để tới sân bay Narita.

Naomi rảo bước tiến lại gần Yokota Sonoko, cất tiếng gọi: “Quý khách!”

Yokota Sonoko dừng lại, quay ra nhìn cô với vẻ nghi ngại.

Naomi lôi gói khăn giấy từ trong túi áo khoác, mở ra cho cô ta xem.

“Tôi nhặt được nó ở trên hành lang. Không biết có phải đồ của quý khách không ạ?”

Gói bên trong tờ khăn giấy chính là chiếc bông tai nọ. “A,” mặt Yokota Sonoko trông có vẻ ôn hòa hơn.

“Đúng rồi, của tôi đấy, Biết là đánh rơi nhưng tôi tìm mãi mà không thấy,” Nói đoạn cô ta nhón lấy chiếc bông tai. “Cô bảo nhặt được ở hành lang à?”

“Tôi thấy nó rơi ở ngay trước cửa phòng.”

“Vậy à... Mắt cô cũng tinh nhỉ.”

“Nhưng mà,” Naomi vẫn nói tiếp. “Tôi thấy nó trước cửa phòng 2450, phòng presidential suite chứ không phải phòng 1105.”

Mặt Yokota Sonoko như cắt không còn giọt máu. Nhưng thoát cái, khuôn mặt đó đã lại hờn hào trở lại. Hiện hữu trong ánh mắt như đang gườm gườm nhìn Naomi ấy không phải nổi xấu hổ mà là sự tức giận.

“Có vẻ cô biết chuyện gì đó nhỉ,” cô ta nói, giọng nghe có phần cay độc.

“Không sao, tôi sẽ không hé miệng với anh Miyahara đâu.”

“Miyahara...” Yokota Sonoko ném ánh mắt ngờ vực về phía Naomi. “Cô với anh ta là quan hệ thế nào?”

“Cũng chỉ quen biết sơ sơ thôi. Đêm qua anh ta có lời nhờ nên tôi cũng đã sốt sắng đi tìm cô.”

“Và... cô đã tìm được?”

Naomi đón nhận ánh nhìn như đâm thẳng vào mình của Yokota Sonoko, mỉm cười. “Đêm qua, tôi là người đã phục vụ chai Dom Pérignon thứ hai cho cô.”

Mặt cô ta mở to, “Không thể nào...”

“Thật đấy. Lúc đó cô đang đứng ở cửa sổ ngắm cảnh đêm. Tôi còn nhớ khi ấy cái túi xách hiệu Prada của cô đang nằm trên sofa đơn ngoài phòng khách.”

Naomi không nói dối. Hôm qua cô đã nói khó với nhân viên hành lý để cậu ta cho cô mang rượu lên phòng khách. Kamota, người đàn ông đã ký lên hóa đơn tuyệt nhiên không mấy may nghi ngờ. Cũng phải thôi, khi đó Naomi đang vận đũa phục khách sạn.

“Tại sao cô biết tôi ở trong phòng đó?”

“Rất đơn giản. Tôi đã thấy phần kem chua thừa trên khay đồ nhấm ở trong phòng 1105. Tôi đoán cái khay ấy ban đầu là món bánh quy xốp phết kem chua, trên cùng còn kèm cả trứng cá muối. Một món đồ nhấm tuyệt vời cùng rượu sâm-panh. Vậy mà kem chua lại bị chừa lại. Tôi đã thầm nghĩ ‘người này lạ ghê.’ Thế rồi chẳng lâu sau đó, phòng 2450 lại đặt phục vụ một món y hệt. Chẳng những thế khách phòng đó còn yêu cầu không phết kem chua. Thấy vậy ai mà chẳng đoán phải chăng ấy là cùng một người? Với lại, tôi có hỏi nhưng không nhân viên nào thấy người phụ nữ trông giống cô rời khỏi khách sạn cả. Cũng tức là cô vẫn còn ở đâu đó trong khách sạn này.”

“Hừm,” Yokota Sonoko thở hắt ra, đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay. “Cô có thể cho tôi năm phút không? Tôi có chuyện này muốn nói với cô.”

“Được ạ.”

Tình cờ thế nào hai người họ lại đứng ở ngay chỗ Naomi và Miyahara vừa trò chuyện ban nãy.

“Cô có gia đình chưa?”

Nghe cô ta hỏi vậy, Naomi liền đáp, “Tôi chưa.”

“Thế à. Tôi cũng vậy. Nhưng hiện tôi đã tìm được người mình muốn về chung một nhà. Nhưng người đó không phải anh Oyama. Vì anh ấy đã có vợ.”

“Liệu người đó có phải là ngài Kamota ở phòng presidential suite?”

“Đúng vậy,” cô ta gật đầu. “Anh ấy tuy ngoại hình không bắt mắt, cũng chẳng hên lôi cuốn, nhưng được cái công việc liên quan đến mạng Internet lại rất xuôi chèo mát mái, thu nhập hằng năm phải tính đến đơn vị hàng triệu. Anh ấy vụng về với phái nữ lắm thành ra chuyện gì cũng nghe theo tôi hết. Một người đàn ông như vậy chẳng phải quá lý tưởng để trở thành bạn đời sao?”

Naomi khẽ mỉm cười đáp lại. “Lý tưởng của mỗi người mỗi khác.”

Mặt Yokota Sonoko thoáng chút hần hần nhưng ngay sau đó lại lấy lại vẻ nghiêm nghị.

“Đạo này anh ấy bắt đầu nghi ngờ tôi có người đàn ông khác. Tôi nói sẽ đi du lịch Tây Ban Nha một mình nhưng có vẻ anh ấy không tin. Thế nên anh ấy đã theo tôi từ Osaka đến tận đây.”

“Theo... À, thế nên vị khách ấy mới đặt phòng gấp như vậy.”

“Thế đây. Giá một đêm căn phòng đó tận mười tám vạn yên. Tôi thật không ngờ anh ấy lại dễ dàng để lộ điểm yếu của mình ra như vậy.” Cô ta nhếch môi. “Đúng là nhân viên lễ tân có khác, nhìn rõ vấn đề ghê.”

“Và vị khách ấy đã gọi cô tới phòng đó?” Naomi hỏi.

“Ừm. Vừa hay lúc anh Oyama đang tắm. Lúc anh ấy gọi điện đến bảo hiện đang ở cùng khách sạn, tìm tôi như ngừng đập. Rồi anh ấy bảo tôi tới phòng, khổ nỗi lúc ấy tôi chẳng viện ra được lý do nào tử tế cả.”

“Nên cô mới làm ra vẻ bị kích động và rời khỏi đó?”

“Cực chẳng đã thôi. Nhưng tôi thấy cũng có tác dụng đấy chứ. Chắc cô cũng nghe anh Miyahara kể chuyện tôi từng nhiều lần tự tử rồi đúng không? Tôi chỉ chờ họ nghĩ ‘Hừm, lại nữa à’ thôi.”

Nhìn cô ta thản nhiên nói về chuyện tự tử không thành của mình, Naomi chợt nhận ra.

“Chẳng lẽ những vụ tự tử kia cũng là...”

“Tôi bày trò thôi, tất nhiên. Để chiếm được trái tim của một người tai to mặt lớn như anh Oyama Masahiro thì phải dùng chiêu đấy thôi.” Cô ta nói nhẹ như bẫng, sau đó nhăn mặt. “Nhưng tôi đúng là ngốc thật đấy. Lúc anh Kamota bảo sẽ gọi Dom Pérignon, tôi lại còn hòa vào gọi trứng cá muối chứ, đã vậy còn yêu cầu không phết kem chua. Thật chẳng ngờ lại vì chuyện đó mà bị bại lộ.”

“Cô không thích kem chua à?”

“Làm gì có. Chỉ là, lúc gọi món đó lần đầu, tôi thấy phết kem chua lên trứng cá muối thì phí phạm quá, thà thưởng thức vị của trứng cá không còn hơn. Vậy nên tôi mới bỏ kem chua ra. Mà cô cũng nên nói với bếp trưởng

của các cô đi, đừng có bỏ mấy thứ vớ vẩn vào một món thượng hạng như trứng cá muối như thế.”

“Có dịp tôi sẽ nói,” nói đoạn Naomi nhìn chằm chằm đối phương. “Tôi có thể hỏi cô chuyện này được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Cô đã gặp được một người đàn ông lý tưởng như vậy sao còn cố lao vào chuyện tình nguy hiểm đó? Tôi thấy thật thừa.”

“Hừm,” Yokota Sonoko hừ mũi. “Cái gì cũng phải có tu ần tự của nó chứ. Tất nhiên tôi cũng đã định sẽ chia tay Oyama trước khi kết hôn với anh Kamota. Khổ nỗi chuyện lại không dễ dàng như vậy. Và giờ tôi đang ở trong cái thời kỳ ấy đây.”

“Vậy nên cô mới đi Tây Ban Nha cùng anh Oyama?”

“Tại anh Oyama cứ nằng nặc đòi tôi đi cùng. Nhưng tôi nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt. Tôi định cuối chuyến đi sẽ nói lời chia tay với anh ấy. Tôi nói thật đấy.” Cô ta rướn người về phía Naomi. “Chứ không tôi nói toạc mọi chuyện ra với cô làm gì. Với lại tôi cũng muốn nhờ cô giúp cho việc này.”

“Việc gì vậy?”

“Tôi đoán giờ anh Kamota đang say giấc ở trong phòng. Anh ấy đã uống rất nhiều Dom Pérignon. Với lại, nói thật với cô, tôi đã bỏ thuốc ngủ vào một trong những cốc đó. Đến khi anh ấy tỉnh thế nào cũng sẽ đọc được lời nhắn tôi để lại. Tôi cũng chỉ viết mấy chữ: ‘Thấy anh ngủ ngon quá em không nỡ đánh thức nên cứ đành vậy mà đi, anh ở nhà chờ quà Tây Ban Nha của em nhé.’ Nhưng cô biết đấy, giờ anh ấy nghi ngờ tôi lắm rồi, nên sẽ không dễ dàng chấp nhận vậy đâu. Kiểu gì anh ấy cũng sẽ tìm nhân viên khách sạn để dò hỏi xem có đúng là tôi tới đây một mình không. Anh ấy không ngại vung tiền đâu.”

“Tóm lại, nếu ngài Kamota hỏi gì về cô thì cũng không được nói ra sự thật, ý cô là vậy đúng không?”

“Ngắn gọn thì là thế. Nếu cô chịu giữ m ồm giữ miệng, tôi sẽ trả cô gấp đôi số tiền mà anh ấy đề nghị. Tất nhiên là phải sau khi chúng tôi đã kết

hôn.”

Naomi thấy má mình căng lên. Ngực cô nóng ran lên vì cảm giác khó chịu. Cô đã bị sự kích động chi phối hoàn toàn, chỉ muốn văng ra những lời khó nghe.

Dẫu vậy Naomi vẫn gắng gượng nén cơn tức xuống, cố hết sức bình sinh mà mỉm cười.

“Xin quý khách cứ yên tâm. Dù có ra giá bao nhiêu thì tôi cũng tuyệt đối không để người khác biết được bộ mặt thật giấu sau chiếc mặt nạ của khách đâu ạ. Dù đó là một gương mặt xinh xắn hay xấu xí.”

Khoảnh khắc nghe được những lời ấy, mặt Yokota Sonoko cứng đờ không còn chút biểu cảm. Nhưng đó thậm chí còn chẳng phải mặt nạ, thế nên trông cứ như thể sự căm ghét đang tích tụ trong người cô ta sắp tràn ra đến cả mặt vậy.

Nhưng chỉ mấy giây sau đó, chiếc mặt nạ lại nhanh chóng chuyển qua vẻ mặt cười lạnh lùng.

“Vậy sao. Được thế thì tốt quá.” Yokota Sonoko nhìn quanh hành lang. “Khách sạn này cũng được đấy. Dù chắc tôi cũng chẳng quay lại lần hai.”

“Tôi rất lấy làm vui vì quý khách đã hài lòng,” nói đoạn Naomi cúi đầu xuống. “Chúc quý khách thượng lộ bình an.”

Naomi không nghe thấy tiếng cô ta đáp lời, và khi cô ngẩng mặt lên, Yokota Sonoko đã lên một chiếc taxi ở trước sảnh chính.

Gương mặt Miyahara Takashi thoáng hiện lên trong đầu cô. Không biết chuyến du lịch Tây Ban Nha lần này anh ta sẽ phải chiến đấu gian khổ thế nào đây.

Thôi thì anh cố lên nhé, cố mà bảo vệ Đại tướng của anh.

Nhưng còn chuyện Miyahara đã kết hôn từ hai năm trước thì có phải thật không nhỉ? Naomi thấy hơi hối hận vì đã không hỏi lại chuyện đó.

LÍNH MỚI LÊN SÀN

Luc anh nhận ra, chuông điện thoại đang reo. Nói đúng hơn, anh đã bị tiếng chuông ấy đánh thức. Anh dựng nhõm nửa người dậy, ngó nghiêng xung quanh. Chiếc giường đôi to đùng anh đang nằm đây không phải giường anh. Tất nhiên, đây cũng chẳng phải phòng anh. Đêm qua anh đã ngủ lại một khách sạn trong thành phố. Giờ trên người anh chỉ có độc chiếc quần đùi che thân.

Ánh mặt trời xuyên vào phòng qua khe hở rèm cản nắng. Nhờ chút ánh sáng đó mà anh tìm được chiếc điện thoại đang yên vị rung chuông trên tủ đầu giường.

Màn hình hiển thị tên Motomiya, đàn anh của anh. Gương mặt dữ dằn mà đến yakuza còn phải chào thua lò mò hiện lên trong đầu anh.

“Em Nitta nghe, chào anh.” Vừa nhìn chiếc đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, Nitta vừa nghe máy. Đã hơn 8 giờ sáng.

“Ái chà, mỹ nam giờ mới thềm dậy đấy à?” Giọng Motomiya khàn khàn.

“Em dậy lâu rồi mà. Mỹ nam là sao?”

“Thì theo nghĩa đen đấy. Hôm qua là Lễ tình nhân trắng mà, kiểu gì cậu chẳng hú hí với cô nào trong khách sạn, đúng không? Khách sạn nào đó nhìn ra biển chẳng hạn?”

“Anh nói linh tinh gì vậy? Làm gì có chuyện đó.” Nitta vẫn áp điện thoại vào tai, đứng dậy khỏi giường, lại gần cửa sổ. Liếc thấy chiếc quần tất màu đen vắt trên lưng ghế sofa, Nitta đưa tay mở cửa rèm, tức thì quang

cảnh vịnh Tokyo đập ngay vào mắt. “Đêm qua em ôn thi nâng ngạch đến tận khuya mà.”

“Ồ, hóa ra cậu coi trọng việc thăng quan tiến chức hơn là sắc giới à. Đúng là nhân tài từ Mỹ về có khác.”

“Tóm lại là có chuyện gì mà mới sáng ngày ra anh đã gọi em vậy? Chắc không phải có án đấỵ chứ?”

“Cậu đoán đúng rồi đấỵ. Mấy người ở Sở gục hết vì cúm r ấỵ, chắc chúng ta phải thay thôi. Giờ cậu đi làm luôn nhé.”

“Hiện trường ở đâu vậy ạ?”

“Tôi chưa nắm được. Cậu cứ đến công ty là rõ ngay ấỵ mà.”

Nhiều cảnh sát, mà đầu tiên phải kể đến là Motomiya, đầu gọi nơi làm việc là công ty. Họ không muốn lúc trò chuyện bên ngoài, những người xung quanh sẽ nhận ra họ là cảnh sát. Nhưng Nitta thấy chuyện này thật lạ. Nếu đã không muốn người khác biết, họ đừng nói chuyện công việc ở chốn công cộng là xong. Thời buổi này nào có thiếu chỗ để nói mấy chuyện kín đáo.

“Em xuất phát luôn đây,” Nitta đáp vậy rồi ngắt máy. Anh lại gần phòng tắm thì nghe thấy tiếng máy sấy vọng ra từ sau cửa.

Gõ mấy lần nhưng không thấy có tiếng đáp lại, Nitta đành đưa tay đập thành thịch. Đến lúc ấỵ tiếng máy sấy mới dứt.

“Sao thế anh?” Một giọng nữ bình thản đáp lại. “Sếp anh vừa gọi, giờ anh phải đi đây.”

“Gì chứ?” Giọng nói đã có vẻ bất mãn. “Sao anh bảo hôm nay có thể nghỉ ngơi thoải mái cơ mà?”

“Anh cũng bảo vẫn có thể sẽ bị gọi đi làm còn gì. Tóm lại là em nhanh nhanh cho anh nhờ, anh muốn tránh qua người r ấỵ còn đánh răng nữa.”

“Nhưng em còn chưa trang điểm.”

“Đề sau đi. Anh đi rồi em thích tút tát đến bao giờ thì tùy. Anh sẽ thanh toán tiền phòng trước.”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Em không muốn anh trông thấy mặt mộc của mình đâu.”

“Em nói gì vậy hả? Anh chẳng thấy bao lần rồi đấy thôi.”

“Nhưng lần đó khác.”

“Khác gì cơ?”

“Đấy không phải mặt mộc thật, em chỉ làm nó giống vậy thôi. Nhưng giờ thì là thật, nên anh không thể vào trong được.”

Nitta thấy hơi đau đầu. Cô ta đang nói gì vậy? Mặt mộc mà cũng có hàng thật với hàng giả à?

“Thế em hãy trang điểm theo kiểu trông giống mặt mộc đi? Vậy sẽ nhanh hơn đúng không?”

“Không được, thế còn mất thời gian hơn ấy.”

Nitta chau mày. Không hiểu sao họ lại làm ra những hành động quái đản như vậy nhỉ? Lần nào có bạn gái anh cũng đều phải thốt lên, sao mình chẳng hiểu gì về con gái thế này?

“Em cần bao nhiêu thời gian nữa?”

“Chắc khoảng ba mươi phút,” cô ta đi kèm nhiên đáp lời.

“Tận ba mươi phút á? Em không làm nhanh hơn được à?” Giọng Nitta đột nhiên trở nên gắt gỏng.

“Em sao biết được anh lại dậy sớm thế chứ?”

Nitta bắt đầu cáu tiết. Hơn nữa anh còn đang mót tiêu. Thời gian đâu mà ngẩng chờ cô ta trang điểm.

Nitta vội mở cửa tủ ngay phía sau, lôi áo com-lê, sơ mi trắng rồi cà vạt ra. Bít tất thì đang nằm chỏng chơ ở cạnh giường.

Anh mặc vội quần áo, thắt cà vạt, đi giày vào. Sau đó đi ra gõ cửa phòng tắm. “Tình hình thế nào rồi? Em xong chưa?”

“Hả? Sao mà xong được. Em còn phải đi vệ sinh nữa.”

Nghe cô ta đáp vậy, lưng Nitta như bị rút hết sức lực. Không xong rồi, anh tự nhủ.

“Vậy anh đi trước đây. Những chuyện còn lại phiền em nhé.”

“Hả? Anh đi thật à? Đợi em với chứ, bọn mình đang hẹn hò cơ mà!”

“Không được, chẳng mấy khi Đội đi điều tra số Một gọi. Anh không muốn bị coi là thành lính mới vô dụng. Anh đi đây, anh sẽ gọi cho em sau.”

Vừa nghe tiếng cô ta gào thét đầy bất mãn gì đó, Nitta vừa mở cửa, đi ra hành lang. Họ quen biết qua một buổi giao lưu tìm đối tượng và hẹn hò đã ba tháng nay nhưng xem ra có vẻ lệch sóng. Kiểu này chắc chẳng được mấy nổi, Nitta nhủ thầm.

Vụ án xảy ra vào đêm Lễ tình nhân trắng.

Vào khoảng 2 giờ 5 phút sáng, một phụ nữ tên Tadokoro Michiyo, hiện đang sống trong một tòa chung cư cao tầng ở quận Chuo đã gọi điện báo cảnh sát rằng chồng cô đi chạy bộ mãi chưa thấy về. Cô ấy cũng đã lái xe tới quanh khu vực mà chồng mình vẫn chạy bộ tìm nhưng không thấy người đó đâu.

Xe của đồn cảnh sát gần đó đã tiến hành tìm kiếm quanh khu vực mà người phụ nữ kia thông báo. Cuối cùng họ phát hiện ra vết máu trên vỉa hè thuộc ngõ 2, đường Eitai, quận Koutou. Sau khi rà soát khu vực này, họ nhanh chóng tìm thấy một người đàn ông nằm bất tỉnh bên trong một công trường xây dựng có hàng rào bao quanh. Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao và khoác thêm chiếc áo khoác gió. Anh ta đã bị đâm hai nhát vào lưng và bụng. Dù được chuyển tới bệnh viện ngay tức thì nhưng chẳng bao lâu sau bác sĩ xác nhận người đàn ông đã tử vong. Người đàn ông ấy chính là Shouichi, chồng của Tadokoro Michiyo.

Cảnh sát sở tại, rồi cảnh sát của các phòng cảnh sát lân cận được gấp rút đi đầu động để theo dõi chung quanh hiện trường nhưng hiện họ vẫn chưa tìm ra đối tượng nào đáng ngờ. Đến tầm 6 giờ sáng, lực lượng cảnh sát theo dõi được cho giải tán và ban điều tra chuyên án đã được thành lập tại phòng cảnh sát sở tại.

Khoảng một tiếng sau khi buổi họp điều tra đầu tiên kết thúc, Nitta đặt tách trà Earl Grey ra phía trước. Tuy đối phương nói là không cần nhưng anh vẫn làm vậy cho phải phép.

“Tức là chúng tôi có thể hiểu rằng rất nhiều người biết về thói quen chạy bộ này của anh nhà?” Motomiya xác nhận lại, giọng lịch sự. Ngồi bên cạnh, Nitta có phần cảm phục, hóa ra anh ta cũng có thể nói chuyện kiểu này cơ đấy.

“Vâng, chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu giếm cả. Mà chúng tôi còn hay khoe với người khác cơ. Anh ấy lấy làm tự hào lắm, vì đã duy trì chạy bộ được hơn một năm nay.” Tadokoro Michiyo bình tĩnh đáp lời. Cô hơi cúi đầu nhưng lưng thì duỗi thẳng, tạo ấn tượng một người phụ nữ rất cứng cỏi.

Tadokoro Michiyo năm nay ba mươi bảy nhưng trông trẻ hơn tuổi thật. Ngay lúc này nom cô có vẻ giản dị nhưng nếu trang điểm vào có lẽ sẽ lộng lẫy chẳng kém ai.

“Còn quãng đường chạy bộ thì sao? Anh ấy có kể chi tiết với mọi người không?”

“Chuyện đó thì...” Tadokoro Michiyo nghiêng đầu. “Tôi không biết nữa. Nhưng tôi nghĩ anh ấy không nói cụ thể vậy đâu. Như tôi đây cũng chỉ nắm được đại khái khu chạy đó. Với lại có khi anh ấy còn thay đổi lịch trình chạy tùy thuộc vào thời tiết và tình trạng sức khỏe hôm ấy nữa.”

“Thời gian chạy thì sao? Đêm qua anh ấy ra khỏi nhà lúc 11 giờ à? Đó là giờ cố định?”

“Vâng, anh ấy thường chạy vào giờ đó.”

“Thế mấy giờ anh ấy sẽ về?”

“Trước 12 giờ đêm. Anh ấy thường sẽ chạy 7 kilomet trong khoảng 40 phút.”

Với người chuyên chạy bộ thì mức đó không phải quá cao siêu, Nitta nhẩm tính trong đầu. Song người này đã bốn mươi tám tuổi, liệu đi đâu này có khả dĩ không?

Nitta đảo mắt nhìn xung quanh một lượt nhưng chỉ thấy trước mặt có một chiếc bàn kính với chân bằng đá cẩm thạch trắng cùng một chiếc sofa da màu đen để là của hãng Nicoletti. Anh nhớ đã từng thấy một cái tương

tự đợc bố mẹ anh sửa nhà. Nitta thấy chiếc sofa ấy cũng ổn song bố anh lại cho rằng lựa chọn đó quá đỗi phổ biến.

Nạn nhân lần này xem ra là người khá thành đạt. Lúc ngắm tòa chung cư cao cấp này, Nitta đã thầm đoán vậy. Và khi được dẫn vào căn phòng khách quá rộng đợc với một gia đình hai người chứa những món đồ đang bày trước mặt, anh lại càng tin chắc đi ầu ấy.

Lẽ nào là mâu thuẫn trong công việc? Nitta bắt đầu tưởng tượng. Tadokoro Shouichi, nạn nhân bị giết hại là một người kinh doanh nhà hàng ăn uống. Những người thành công thường không tránh khỏi việc giẫm đạp lên các đối thủ khác. Còn những kẻ bị hại kia thì cũng chẳng thể mãi im lặng. Nếu biết kẻ đã chà đạp mình đêm nào cũng thông thả chạy bộ, người ấy hẳn sẵn sàng vác dao tới phục sẵn ở đó chờ thời cơ.

“Gần đây ch ờng cô có nhắc gì tới chuyện chạy bộ không?” Motomiya hỏi tiếp. “Kiểu như gặp phải người kỳ quặc hay có cảm giác bị bám đuôi ấy?”

Tadokoro Michiyo lắc đầu sau một hồi dăm chiêu suy nghĩ. “Tôi không nghe anh ấy nói gì cả.”

“Thế còn những cuộc điện thoại hay thư điện tử lạ?”

“Tôi nhớ anh ấy không đã động gì tới mấy chuyện đó.”

“Phía công ty thì sao? Tôi nghe nói anh ấy đầu tư vào khá nhiều quán xá, các mối quan hệ của anh ấy có gì căng thẳng không?”

“Cái đó thì... Tôi hoàn toàn không nắm đợc gì về công việc của anh ấy.”

“Vậ à.” Motomiya gãi gãi chân mày mỏng tang. Phía trên hàng lông mày đó là một vết sẹo dài chừng năm centimet.

Tadokoro Michiyo quệt mũi, đoạn áp chiếc khăn mùi soa đang nắm chặt phía dưới đầu gối lên mắt. Viên kim cương hiệu Harry Winston tợc lạc trên ngón áp út trắng trẻo và thanh mảnh ánh lên lấp lánh.

Nitta đưa mắt nhìn về phía bức tường. Trên tủ trang trí có bày một chiếc hộp trong suốt, bên trong đựng sáu ly rượu màu đen.

“Ly Darkside Un Parfait của Baccarat phải không nhỉ?” Nitta lên tiếng hỏi.

“Sao cơ?” Ánh mắt đỏ ngầu của Tadokoro Michiyo quay lại nhìn Nitta.

“À, tôi đang hỏi mấy cái ly phía trên tủ trang trí. Có tất cả sáu chiếc nhưng chỉ một cái là thành phẩm. Còn năm chiếc còn lại sẽ bị lỗi ở đâu đó. Nghe nói người ta cố ý xếp chúng thành một bộ để tạo ra một ý nghĩa triết học nào đấy. Bộ ly này khá hiếm, vậy mà nhà chị cũng mua được nhỉ?”

Tadokoro Michiyo thở hắt ra.

“Anh có vẻ rành quá nhỉ. Đó là món quà anh ấy tặng tôi nhân dịp kỷ niệm một năm ngày kết hôn.”

“Ra là vậy. Chị thích đồ của Baccarat?”

“Không riêng gì Baccarat, do đặc thù nghề nghiệp nên tôi thích chén bát nói chung.”

“Chị nói nghề nghiệp là sao?”

“Tôi làm ở một lớp dạy nấu ăn. Nói vậy chứ mỗi lần đứng lớp cũng chỉ có vài học viên thôi. Tôi quen nhà tôi cũng là nhờ học viên lớp ấy giới thiệu.”

“Ồ, vậy sao. Hơi thất lễ, nhưng xin hỏi hai người kết hôn từ bao giờ vậy ạ?”

“Mùa thu ba năm trước.”

Motomiya ngồi bên cạnh ngẩng mặt lên đầy ngạc nhiên. “Hai người mới kết hôn được ba năm thôi sao?”

“Vâng.” Tadokoro Michiyo gật đầu. “Mới ba năm thôi.”

Đến Nitta cũng nhận ra cô đang cố mỉm cười. Anh thấy lồng ngực mình hơi nóng lên.

“Nhất định chúng tôi sẽ bắt được hung thủ,” Nitta nhìn chăm chăm người phụ nữ.

Sau đó Motomiya còn hỏi thêm mấy câu nữa, song những câu trả lời của Tadokoro Michiyo, vợ nạn nhân dường như chẳng giúp ích được gì cho

việc đi điều tra của họ cả. Họ dặn Tadokoro Michiyo nếu nhớ ra gì đó thì hãy liên lạc r ồi ra về.

Ra khỏi phòng, vừa bước đi ngoài hành lang, Motomiya vừa tấm tắc: “Cô ấy được phết nhỉ. Chẳng gặp chuyện như vậy bình thường phải khóc toáng lên r ồi, thế mà không mảy may tỏ ra yếu đuối. Chẳng những đẹp lại còn cứng cỏi.”

“Chuyện này thì tôi đ ồng ý.” Nitta nhớ lại đôi mắt ngấn lệ của Tadokoro Michiyo.

Về đến văn phòng đi điều tra đặc vụ, hai người báo cáo tình hình với đội trưởng Inagaki. Nhưng Inagaki cũng chỉ đáp lại: “Hai cậu vất vả r ồi.”

“Còn tình hình những chuyện khác sao r ồi ạ?” Nitta hỏi.

“Những chuyện khác?” Inagaki ngẩng lên lờm Nitta. “Ý cậu chuyện khác là chuyện gì?”

“Ý tôi là tình hình đi điều tra. Mọi người có tìm thấy thứ gì có thể liệt vào dạng trở thành manh mối không vậy?”

Inagaki quay mặt đi, đưa mắt nhìn xuống tập tài liệu đặt dưới tay. “Không đến phiên cậu lo chuyện đó.”

“Nhưng mà...” Nitta vừa nói đến đây thì bị Motomiya véo tai, cứ thế lôi đi.

Mãi đến khi đi xa khỏi Inagaki r ồi, anh ta mới buông Nitta ra.

“Cái thằng này, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy hả?” Motomiya tắc lưỡi. “Lính mới tò te thì liệu mà tem tém lại chứ.”

“Nhưng chúng ta phải trao đổi thông tin chứ.”

“Tôi không biết chắc? Thế cậu nghĩ người ta bày ra mấy cuộc họp đi điều tra làm trò gì hả? Cứ phải giải thích cho từng cảnh sát thì cần bao nhiêu đội trưởng cho vừa?”

“Em thấy sếp có vẻ đang rảnh mà.”

“Cậu nhiều lời quá r ồi đấy. Có thời gian soi mói người khác thì lo mà viết báo cáo cho nhanh đi.” Motomiya thọc ngón tay vào ngực Nitta, r ồi quay ngoắt đi, rời khỏi phòng.

Nitta đành quay lại chỗ ngồi, đồ đạc của anh vẫn đang để ở đó, đoạn khởi động máy tính xách tay. Anh tìm ra ngay trang chủ của lớp dạy nấu ăn kia trên mạng Internet. Ngay ở đầu trang Nitta đã thấy mục “Khẩn cấp” với nội dung “Vì lý do cá nhân nên lớp học tuần này xin phép được nghỉ. Lịch học tiếp theo chúng tôi sẽ thông báo lại sau. Thành thật xin lỗi mọi người.”

Lớp học nấu ăn này nằm ở khu Kyobashi. Trên trang chủ còn đăng tải bức ảnh các học viên đang vui vẻ tập cùn dao. Tadokoro Michiyo xuất hiện trên bức ảnh với tiêu đề “Buổi học nếm thử.”

Nitta thấy có mục “Ý kiến học viên” nên nhấp chuột vào. Một loạt các dòng chữ hiện ra.

Tôi vốn là người vô cùng vụng về, ấy thế mà không ngờ lại có thể nấu nướng lên tay dễ dàng như vậy. Giáo viên thì năng động và dễ gần, không khí lớp học cũng rất vui vẻ nên tôi an tâm lắm. Tôi chỉ muốn theo học ở đây mãi thôi.

Cô Michiyo dạy rất tỉ mỉ, thật cảm ơn vì cô đã luôn để mắt tới tôi. Ngoài những lúc nấu ăn chúng tôi còn trò chuyện rất vui vẻ nữa, lớp học khiến tôi vô cùng thoải mái. Từ giờ mong được cô tiếp tục giúp đỡ.

Tôi là nam giới, năm nay đã ngoài 40. Lớp học ít học viên nên cô dạy rất cẩn thận, chu đáo, thành thử người mù tịt nấu nướng như tôi đây cũng đã nắm bắt được phần nào. Cảm ơn cô.

Ngoài ra còn có những đánh giá khác nữa. Nitta nghĩ sẽ chẳng có mấy lời phàn nàn về lớp học đăng ở đây, nhưng dù sao có vẻ Tadokoro Michiyo rất được các học viên ngưỡng mộ.

Sau khi phòng điều tra đặc vụ được thành lập, nhiều cảnh sát viên mượn luôn nơi này làm chỗ tá túc, song Nitta vẫn về nhà mình ở Azabujuban. Đầu tiên anh kiểm tra thư điện tử cá nhân, có vài thư mới. Cũng không có thư nào thuộc diện việc gấp hay quan trọng. Nhưng một trong số ấy là thư mẹ anh gửi tới. Chuyện là tháng sau bà sẽ về nước nên muốn anh sắp xếp thời gian để hai mẹ con có thể ăn với nhau bữa cơm.

Mẹ vẫn chẳng chịu hiểu chuyện gì cả, Nitta hừ mũi. Bà có ra lệnh, thì anh cũng đâu thể biết được tình hình đi đâu tra sẽ diễn biến thế nào. Căng quá có khi sắp tới còn khó lòng xin nghỉ được ấy chứ.

Bố mẹ và em gái Nitta hiện đang sinh sống ở Seattle. Bố anh làm luật sư cố vấn cho một doanh nghiệp Nhật bên đó. Nitta tuy chưa từng sống ở căn nhà của bố mẹ hiện tại nhưng hồi mười mấy tuổi, anh cũng từng ở Los Angeles hơn hai năm vì công việc của bố. Motomiya thường chọc anh là Nhật kiều Mỹ cũng là vì thế.

Nhưng từ cấp ba, Nitta học ở Nhật. Hồi đó, vì muốn thành cảnh sát nên anh đã chọn khoa luật. Nghe tin ấy, bố anh đã ngã ngửa một phen.

“Làm cái công việc đi đâu tra phá án ấy thì kiếm sao ra tiền. Luật hình sự cũng chẳng khác bộ luật Hammurabi là mấy đâu. Tổng kẻ ăn trộm vào tù, xử chết tội phạm giết người, một thế giới mới đã man làm sao. Luật sư còn được chứ cảnh sát thì... Con không định nghĩ lại chuyện này à?” Bố Nitta đã khuyên can anh như vậy qua một cuộc điện thoại quốc tế.

“Con không,” Nitta đáp dứt khoát. Từ ngày xưa Nitta đã mê truyện trinh thám, có lần anh còn mơ thấy mình đối đầu với một tên tội phạm trí tuệ cao. Luật sư thì đâu thể chiến đấu với tội phạm chứ.

Anh chỉ đáp lại mẹ vồn vện: “Con đang theo một vụ khó. Lịch tuần sau chưa biết thế nào.”

Nitta cởi bộ com-lê ra, mặc bộ quần áo thể thao vào. Sau đó anh nhét mấy thứ như điện thoại vào chiếc ba lô đựng laptop rồi ra khỏi nhà. Nitta bắt taxi đi tới gần khu chung cư của vợ chồng Tadokoro, rồi thong thả chạy bộ từ đó. Đã quá 11 giờ đêm. Anh chạy bộ theo lộ trình của Tadokoro Shouichi.

Đã qua giữa tháng Ba mà cái lạnh mùa đông vẫn còn bịn rịn chưa chịu rời đi. Chạy một hồi, bên trong cơ thể Nitta ấm lên nhưng tai vẫn đau và tay thì lạnh căm. Đến lúc ấy anh mới thấy hối hận vì đã quên mũ và găng tay.

Chẳng mấy chốc Nitta đã chạy tới gần hiện trường. Khu dân cư dọc sông Sumida nằm ngay cạnh đó. Từ đây chạy qua một con đường hơi

quanh co, và cứ thế nhằm hướng Bắc mà tiến, nhất định anh sẽ ra tới đầu cầu Eitaibashi.

Khu công trường xây dựng nọ đã hiện ra trong tầm mắt. Bao quanh đó là một hàng rào xây dựng. Nitta giảm tốc, chuyển qua đi bộ. Vừa thong thả bước, Nitta vừa đưa mắt quan sát xung quanh.

Lòng đường khá rộng, dù chỉ là đường một chiều. Mà chắc cũng do đây là đường một chiều nên mới ít xe cộ qua lại như vậy. Đèn đường thưa thớt, xung quanh những bụi cây ven đường tối thui.

Nitta không nhìn thấy vết máu nào nữa, hẳn là họ đã xử lý gọn gàng. Anh dừng bước, quay lại nhìn con đường mình vừa chạy qua. Tên hung thủ đã hành động thế nào nhỉ, Nitta thử hình dung trong đầu.

Nạn nhân không có dấu hiệu bị cướp đờn nên không thể là phạm tội ngẫu nhiên được. Vậy hẳn là người nào đó nắm rõ thói quen chạy bộ của Tadokoro Shouichi đã phục sẵn để ra tay. Nhiêu khả năng nạn nhân đã bị đâm vào bụng trước rồi mới tới lưng, nên có lẽ thủ phạm đã núp ở đâu đó, chờ thời cơ rồi nhảy bổ ra trước mặt nạn nhân.

Rốt cuộc hắn đã núp ở đâu nhỉ? Theo Nitta, bên trong hàng rào công trường là nơi đáng nghi nhất. Hắn chỉ cần tạo một khe hở để có thể dễ dàng lao ra, rồi ngẩng đầu chờ con mồi xuất hiện. Trên thực tế, cảnh sát cũng đã tìm được năm đầu thuốc lá cùng loại rơi dưới đất bên trong hàng rào. Và những đầu thuốc lá ấy cũng bị vứt cách đó không lâu. Rất có thể chính tên hung thủ đã hút những điếu thuốc đó trong khi chờ nạn nhân xuất hiện. Motomiya cũng đã thử hỏi Todokoro Michiyo xem cô ta có biết người nào hút loại thuốc đó không, nhưng rất tiếc cô ta trả lời là không. Cô ta còn bảo, gần đây xung quanh mình không có ai hút thuốc cả. Nghe thấy thế, Motomiya, một con nghiện thuốc lá đã tỏ ra khá khó chịu.

Nitta lại gần hàng rào, thử gỡ một tấm ra. Nhưng ngoài dự liệu của anh, nó khá nặng khiến anh không thể nào di chuyển bằng một tay được. Nitta khom lưng xuống, dùng cả hai tay đỡ tấm hàng rào lên. Đúng lúc đó...

“Này anh kia, đang làm gì thế hả?” Từ đâu đó, tiếng một người đàn ông vọng lại.

Nitta quay lại đúng lúc một viên cảnh sát mặc đồng phục đang đi về phía anh.

“À không, tôi có làm gì đâu,” Nitta phẩy tay.

“Anh đừng chối. Đang làm gì vậy?” Mặt viên cảnh sát lúc này trông đã khá nghiêm nghị.

“Đã bảo tôi không làm gì. Tôi không phải kẻ tình nghi gì cả.”

Nitta đang chuẩn bị bỏ đi thì bị viên cảnh sát túm lấy tay, “Anh đợi đã.”

“Anh làm gì vậy?”

“Đi theo tôi. Tôi cần kiểm tra danh tính của anh.”

“Hả?”

Một cảnh sát khác xuất hiện, tiếng bước chân kêu sột soạt. “Này, có chuyện gì ở đây vậy?”

“Tôi tóm được một kẻ tình nghi,” viên cảnh sát đang túm tay Nitta gào lên. “Chúng ta sẽ dẫn anh ta đi, giúp tôi một tay với.”

“Sao cơ, sao lại bắt tôi?” Nitta rú lên.

“**C**huyện này thì tôi không thể đồng cảm với cậu được.” Motomiya vừa tốp tếp kẹo cao su, vừa nói. “Ai đời lại thậm thụt, lén lút ở nơi hôm trước vừa mới xảy ra án mạng thế bao giờ, cảnh sát đi tuần không thấy cậu khả nghi mới lạ.”

“Em bảo em là cảnh sát đi tuần tra rồi mà, rất nhiều lần là đằng khác.”

“Người ta tin cậu luôn thì còn gì là cảnh sát nữa hả? Cũng may đã xóa bỏ được hiểu lầm, người ta còn chịu xin lỗi nữa. Thế thành quả của vụ kiểm tra hiện trường đánh lẻ này thế nào? Có manh mối gì sáng sủa không?”

“Manh mối sáng sủa thì không có. Nhưng em phát hiện ra một việc.”

“Ồ. Việc gì vậy?”

“Em đang nghĩ có khi tên hung thủ đã phục sẵn ở đâu đó, chờ nạn nhân chạy tới rồi lao ra phía trước mà đâm. Nhưng nếu vậy sẽ có nguy cơ bị nhân chứng bắt gặp. Vì khi hấn nấp như thế, nếu có người đi tới từ hướng ngược với hướng nạn nhân đang chạy, hấn sẽ không thể nhận ra. Khu vực hiện trường thì tối thui, đường lại ngoằn ngoèo, không thể quan sát xa được. Bằng chứng là em đã không hề nhận ra cảnh sát đi tuần đang ở ngay gần mình. Nếu là một tên hung thủ có đầu óc, liệu hấn có dùng cách thức liêu lĩnh này không?”

Motomiya chau mày, nhìn chòng chọc Nitta.

“Anh sao vậy?”

“À không, tôi chỉ đang nghĩ ý kiến của cậu nghe có vẻ rất hợp lý. Thế cậu nghĩ sao?”

Nitta nhún vai. “Em cũng không biết nữa.”

“Gì vậy, tưởng thế nào chứ.”

“Thì em đã bảo chẳng có gì sáng sủa là gì?” Motomiya hừ mũi.

“Cậu nhớ chuyện chúng ta tìm thấy đầu lọc thuốc lá ở gần hiện trường không? Nãy tôi vừa hỏi qua, nghe nói mấy công nhân ở công trường đầu bảo không biết chuyện đó. Nên chắc đồng đầu thuốc kia là hung thủ hút chứ chẳng sai. Nghe đầu họ cũng đang tiến hành phân tích nhóm máu các kiểu rồi. Nãy cậu dùng từ ‘liều lĩnh’ nghe đúng là trang trọng thật đấy, nhưng theo tôi, có lẽ hung thủ không suy nghĩ sâu xa được đến thế đâu. Không có nhân chứng chỉ có thể là do số hán đỏ.”

“Chắc là vậy.” Nitta không hoàn toàn đồng ý song anh cũng không nói gì thêm.

Hai người đang ngồi trên tàu điện ngầm để tới văn phòng của Tadokoro Shouichi. Nhân đó họ mới nói tới chuyện đêm qua.

Văn phòng của anh ta nằm trong một tòa nhà nhìn ra đường Roppongi. Tiếp đón bọn họ là một người tên Iwakura, người có kinh nghiệm lâu năm nhất trong số cấp dưới của Tadokoro Shouichi.

“Tôi chỉ có thể nói là tôi đã rất sốc. Từ hôm qua đến giờ chúng tôi chẳng làm được việc gì ra hồn cả. Trưởng các chi nhánh người nào người nấy đều hoảng loạn, chẳng biết kẻ nào đã gây ra chuyện này nhưng đúng là hẳn đang làm chúng tôi khốn đốn.” Iwakura vừa hấp háy đôi mắt đằng sau cặp kính viền đen với vẻ bồn chồn vừa than thở.

“Gần đây, cả trong công việc lẫn đời sống cá nhân, anh Tadokoro có gặp rắc rối gì không?” Motomiya hỏi.

“Rắc rối à? Công việc thì cũng có mấy vụ đấy. Nhưng hầu hết đều có thể dàn xếp thông qua trao đổi. Tôi không nghĩ chúng đáng gì tới vụ án này đâu.”

“Anh ấy không bị ai thù ghét vì chuyện công việc à? Tỷ như anh ấy đã ép ai đó phải thôi việc chẳng hạn?”

Iwakura duỗi thẳng lưng, đáp: “Làm gì có chuyện đó,” rồi kịch liệt xua tay. “Giám đốc là người nghiêm túc trong công việc nhưng tuyệt đối không làm những chuyện vô lý vậy đâu. Lúc tuyển người, anh ấy tốn rất nhiều thời gian để tìm hiểu xem người đó có làm được việc hay không. Hay nói ngược lại, một khi đã tuyển, thì hầu như không có chuyện anh ấy cho thôi việc. Các cửa hàng trưởng cũng hiểu tính cách trọng người của giám đốc, nên họ cũng nỗ lực lắm.”

“Nhưng chắc cũng có người cảm thấy áp lực trước kỳ vọng quá lớn đó chứ? Rồi từ đấy dẫn đến loạn thần kinh?”

Iwakura khẽ lắc đầu, ý chừng muốn nói “Cái đó thì tôi không rõ.”

“Giám đốc chưa từng dằn ép nhân viên tới mức ấy. Ngược lại anh ấy còn luôn lo nghĩ tới vấn đề tinh thần của nhân viên. Như có lần anh ấy khuyên nhân viên chúng tôi phải ưu tiên gia đình hơn công việc. Ngay với tôi đây chẳng hạn, anh ấy cũng yêu cầu phải đảm bảo thời gian bên gia đình.”

“Anh ấy có vẻ giống người Mỹ quá nhỉ.” Nitta cảm thán.

Iwakura gật đầu đồng tình.

“Hôm trước có xảy ra một chuyện thế này. Thấy một nhân viên nam có con gái mới sinh năm ngoái nán lại làm thêm giờ, anh ấy đã mắng cho cậu ấy một trận. Các anh đoán xem tại sao?”

Thật sự không biết lý do, nhóm Nitta chỉ biết im lặng lắc đầu.

“Hôm đó là mừng 3 tháng Ba. Cũng tức là lễ hội búp bê đầu tiên của con gái cậu nhân viên ấy. Biết vậy nên giám đốc đã truy hỏi cậu ta, tại sao một ngày trọng đại như thế mà lại không chịu về sớm? Và rằng một người không quý trọng chính gia đình mình, thì cũng chẳng thể đối xử tử tế với khách, càng không thể làm tốt công việc được.”

“Ra là vậy. Chuyện này để nhà tôi nghe được thì có mà chết dở.” Motomiya nói nghe chừng rất thành thật.

Hai người cũng hỏi chuyện nhiều nhân viên khác ngoài Iwakura, song họ đều trả lời như vậy. Không đến mức là thánh nhân quân tử, song Tadokoro Shouichi dường như rất được ngưỡng mộ và được lòng nhân

viên. Anh ta không chỉ nhắc nhở một hai người chuyện phải coi trọng lễ lạt ở nhà.

“Xem ra không liên quan tới công việc r ồi nhỉ.” Motomiya uể oải kết luận sau khi rời khỏi văn phòng của nạn nhân. “Nhân viên thì yêu mến, đối tác cũng không thấy có dấu hiệu thù hằn. Và lại họ cũng nói không có chuyện kia, nên chắc chúng ta chẳng moi thêm được gì đâu.”

Chuyện kia mà Motomiya nói ở đây là quan hệ trai gái. Khi nhóm Nitta hỏi liệu có khi nào Tadokoro có nhân tình không, tất cả nhân viên đều khẳng khái là không thể có chuyện đó. Và rằng một người luôn coi trọng gia đình như giám đốc tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện như vậy được.

“Nhưng ai mà chẳng có mặt trái. Thế nên, giờ chúng ta tới câu lạc bộ chứ?”

“Ừ thì đúng là thế. Nhưng tôi e lần này chúng ta nh ầm r ồi.”

Bọn họ đang đi bộ tới một câu lạc bộ cách văn phòng của nạn nhân không xa. Nghe nói Tadokoro thường xuyên tiếp khách ở đây. Nitta đột nhiên hơi mơ hồ kỳ vọng, biết đâu họ lại tìm thấy một nữ tiếp viên nào đó có quan hệ khăng khít với anh ta ở đây.

Song thật lòng mà nói thì Nitta cũng đ ồng quan điểm với Motomiya. E là nạn nhân lần này không có cô nhân tình nào cả. Với một người nhân cách tốt như vậy, chuyện đó cũng hợp logic thôi. Theo như những gì Iwakura kể, Tadokoro Shouichi có vẻ rất bận, hẳn anh ta sẽ chẳng có thời gian đâu mà ngoại tình.

Đường Roppongi quả nhiên vẫn như mọi khi, vô cùng tấp nập. Lại còn lắm người ngoại quốc. Phía trước nhóm Nitta, một gã Tây da màu đang bắt chuyện với một cô gái trẻ.

Nitta bỗng nhiên khựng lại, anh vừa bất giác nghĩ tới một chuyện.

Motomiya thấy vậy bèn quay đầu lại. “Sao thế, có chuyện gì à?”

“Hay mình kiểm chỗ nào uống tách trà không anh?”

“Hả?”

“Em có chuyện này muốn trao đổi với anh. Anh có thể nghe cậu lính mới này nói chuyện một chút không?”

“Cái thằng này,” Motomiya lườm Nitta. “Chuyện liên quan đến án à?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

Vị đàn anh có khuôn mặt dữ dần sau khi nhìn Nitta như thể đang dò xét đàn em, liền đáp: “Vậy tôi phải rửa tai lắng nghe thôi.”

Vừa hay gặp quán cà phê tự phục vụ, họ bước vào trong, giữ chỗ cạnh cửa sổ. Ngay cạnh đó là nhóm hai người trông như nhân viên văn phòng, nhưng vừa thấy mặt Motomiya, họ đã vội vàng đứng dậy.

“Em muốn nói chuyện ban nãy. Em đã bảo giả thuyết hung thủ phục sẵn, đợi nạn nhân chạy tới rồi tấn công là không hợp lý nhỉ?”

“Ừ. Thế cậu nghĩ ra được gì đó về chuyện ấy rồi à?”

“Vâng.” Nitta hạ giọng tiếp tục. “Em đang nghĩ hay là hung thủ đã gọi nạn nhân lại chẳng.”

“Gọi lại?”

“Nếu muốn đâm nạn nhân lúc đang chạy, hẳn chỉ có duy nhất một cơ hội là lúc hai người vượt qua nhau.” Nitta giơ hai ngón trở lên, đưa ngón phải lại gần ngón trái. “Song nếu hẳn chọn lúc đó, có thể hẳn sẽ bị nhân chứng bắt gặp. Không như trường hợp hẳn gọi nạn nhân đứng lại và đâm nạn nhân sau khi đã xác nhận xung quanh không có ai. Còn nếu phát hiện ai đó đang tới, hẳn chỉ cần dừng tay là xong.”

Motomiya nhấp một ngụm cà phê, khẽ gật đầu, rồi khoanh hai tay. “Cũng có thể.”

“Vấn đề là hẳn đã gọi nạn nhân lại theo cách nào? Nếu là anh Motomiya, anh sẽ gọi sao? Ta có thể gọi kiểu gì để một người đang chạy dừng chân lại nhỉ?”

“Gọi thế nào?” Motomiya nhăn mặt. “Thế nào là thế nào cơ? Bình thường, không phải cứ gọi là đối phương sẽ dừng lại à?”

“Thế sao? Giả dụ, nếu đột nhiên bị ai đó đang đứng nấp ở đâu đây gọi giật lại, hẳn em sẽ dừng lại vì bất ngờ, nhưng chắc chắn em sẽ cảnh giác.”

“Ừm, cậu nói có lý. Vậy chẳng nhẽ hẳn đứng luôn ở lề đường?”

“Chắc không đâu.”

“Tại sao?”

“Người chạy thường sẽ nhìn về phía trước. Nếu gặp ai đó đang đứng ở lề đường, anh không nghĩ là họ sẽ tránh đi à?”

“Tôi nhìn ảnh hiện trường rồi. Đường hẹp lắm.”

“Hẹp mới đáng nói ấy. Đúng là con đường đó hẹp, nhưng đêm hôm thế, làm gì có xe cộ chạy qua. Đã vậy, thấy có người đứng trên vỉa hè, người chạy sẽ lấn xuống lòng đường chứ. Đường đó còn là đường một chiều, sẽ chẳng lo có xe chạy lại từ đằng sau. Nhưng nếu muốn gọi một người đang chạy dưới lòng đường, người kia sẽ phải gọi rất to. Và nếu bị một người đang đứng ở lề đường gọi như vậy, chẳng phải nạn nhân sẽ càng cảnh giác hơn sao?”

Motomiya gãi gãi đầu về bọc dọc, lôi từ trong túi ra tờ giấy bạc, rồi nhả bã kẹo cao su vào đó.

“Tôi chưa chạy bộ bao giờ nên khó hình dung quá. Tóm lại là cậu muốn nói gì? Vào thẳng vấn đề đi, đừng có câu giờ nữa.”

Nitta nhoen miệng cười.

“Em nghĩ hung thủ chắc chỉ có thể gọi nạn nhân lại từ đằng sau.”

“Từ đằng sau?”

“Hắn có thể bắt chuyện kiểu ‘Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút’ hoặc là ‘Anh ơi, anh làm rơi gì này’ chẳng hạn. Ban đầu nạn nhân có thể không để ý, nhưng nếu gọi vậy nhiều lần, nạn nhân sẽ nhận ra là hung thủ đang gọi mình và dừng lại.”

“Nhưng nạn nhân đang chạy cơ mà, sao mà gọi nhiều lần được?”

“Đúng vậy. Thế nên khi đó hung thủ cũng phải đang chạy. Theo người vợ, nạn nhân thường chạy 7 kilomet trong khoảng 40 phút. Tính ra tốc độ chạy sẽ rơi vào khoảng 10 kilomet trên giờ. Tốc độ này không hẳn là nhanh nhưng để duy trì thì lại không hề đơn giản. Tất nhiên, nếu phát hiện ra tiếng bước chân từ đằng sau, có lẽ nạn nhân sẽ cảnh giác.”

“Tức là...”

“Ban nãy em mới nói, đường đó là đường một chi ầu. Và hung thủ thì không thể lái ô tô hay chạy xe máy được.”

Mắt Motomiya sáng lên sắc lẹm. “Vậy là xe đạp?”

Nitta ch ần ch ậm g ật đ ầu quả quyết.

“Hung thủ đã ng ồi trên một chiếc xe đạp và nấp đầu đó trước hiện trường gây án một đoạn. Sau khi thấy nạn nhân chạy qua, h ắn mới đạp xe đ ổi theo, và gọi nạn nhân từ đ ằng sau. Có thể h ắn đã tính toán thời điểm để nạn nhân dừng lại ở g ần khu công trường xây dựng đó. Sau khi nạn nhân dừng lại, h ắn mới lại g ần nạn nhân, xác nhận không có nhân chứng, và ra tay. Anh nghĩ sao?”

Motomiya áp nắm đ ấm vào môi, nghĩ ngợi, cuối cùng chỉ ngón trỏ v ề phía Nitta.

“Thế còn chuyện kia thì sao? Những đ ầu lọc thuốc lá ở g ần hiện trường ấy?”

Nhưng Nitta lại lắc đ ầu.

“Anh không nghĩ đó là chiêu đánh lạc hướng của h ắn à? H ắn muốn cảnh sát nghĩ h ắn đã nấp ở đ ấy, hòng làm nhiều loạn cuộc đi ều tra của chúng ta?”

Motomiya chu môi dưới lên, g ãi g ãi cằm.

“Ra vậy. Nghe có vẻ hợp lý đ ấy. Nhưng làm thế nào để tìm ra được hung thủ nhờ chuyện đó? G ần hiện trường còn không có camera giám sát. Chỉ có mỗi việc có thể h ắn đã đạp xe thì không thể dò hỏi được gì đ ầu.”

“Không, em lại thấy đây là một manh mối khá ra gì đ ấy. Đ ầu tiên, hung thủ là người sống ở đ ầu đó không xa hiện trường lắm. Vì h ắn di chuyển bằng xe đạp mà.”

“Tôi có một người quen toàn đạp xe đi làm từ tận Kawaguchi tới Ueno đ ấy.”

Nitta lắc ngón tay trước mặt.

“Anh phải nghĩ tới tâm lý của hung thủ chứ. Sau khi gây án, hắn chỉ muốn nhanh chóng lẩn đi. Nếu thi thể của nạn nhân bị phát hiện sớm hơn dự tính, cảnh sát sẽ tới ngay sau đó. Hắn đạp xe lâu sẽ rất nguy hiểm.”

“Hừm, cũng có thể,” Motomiya tán đồng với vẻ chẳng lấy gì làm hứng thú.

“Vói lại, còn có một chìa khóa quan trọng khác nữa, chính là những đầu lọc thuốc lá kia. Theo kết quả của bên giám định, những đầu lọc ấy đều cùng một loại và được hút trước đó không lâu.”

“Chứ không phải cậu mới bảo đó chỉ là chiêu đánh lạc hướng à? Nếu đó không phải thuốc lá hung thủ hút, thì lấy đâu ra manh mối?”

“Thế sao? Vậy em xin hỏi, anh có thể kiểm tra đầu lọc thuốc lá mà người khác hút ở đâu? Năm điếu, cùng loại, và hút chưa lâu.”

Như bị đánh trúng lúc bất cẩn, trong một khắc, Motomiya trợn mắt lên nhìn.

“Quán nước nào đó chẳng... Mà không, năm điếu chắc ở đó hơi khó.”

“Em nghĩ không kiểm tra ở đó đâu. Hơn nữa, nếu là nơi công cộng, đầu lọc thuốc lá thường sẽ bị bỏ lẫn vào với nhau.”

“Thế quán ăn thì sao?”

“Chính nó đấy. Hiện nay đúng là số quán ăn cấm hút thuốc đang tăng nhưng vẫn có quán thiết kế khu hút thuốc riêng.”

“Tức là hắn đã lấy mấy đầu lọc thuốc lá đó từ gạt tàn khách dùng à? Xem ra hung thủ là nhân viên quán đó.”

“Không đâu. Hắn sao thể bỏ ra ngoài gây án trong lúc đang làm việc chứ?”

“Có lý. Nhưng nếu không phải, trộm đầu lọc từ gạt tàn của người khác sẽ khó lắm đấy. Dù nhắm lúc khách đã ra về, thì vẫn phải để ý tới những người xung quanh.”

“Quán bình thường thì là vậy. Nhưng cũng có nơi có thể thoải mái lấy đầu lọc thuốc lá của người lạ.”

Motomiya chau mày. “Lại có cả chỗ như vậy à?”

“Có đây,” Nitta chỉ tay xuống phía dưới. “Tất nhiên chỗ này cấm hút thuốc hoàn toàn nên không thể.”

“Ở đây á?” Motomiya nhìn quanh phòng một lượt, mặt thẳng thốt.
“Quán tự phục vụ à?”

“Chính xác. Ở những quán đó, khách sẽ phải tự mang trả gạt tàn mình đã dùng về nơi quy định.”

“Ra là vậy. Hẳn chỉ cần tới chỗ để gạt tàn là có thể kiếm vô số đầu lọc thuốc lá. Khi đó thì chọn thoải mái rồi chứ còn gì nữa.”

Motomiya vừa nhìn xa xăm, vừa tu ừng ực hết cốc cà phê, liếc nhìn Nitta.

“Lính mới tò te mà ra trò phết đấy chứ.”

“Suy luận này của em cũng không t ãi đúng không?”

“Vụ lấy lời khai ở câu lạc bộ chắc để sau nhỉ. Giờ báo chuyện này với đội trưởng trước đã.”

“Anh cứ bảo anh nghĩ ra cũng được.”

Nghe Nitta nói vậy, Motomiya lờm, đốp lại: “Cậu vừa nói gì cơ? Cậu đang coi thường tôi đấy à?”

“Em xin lỗi,” Nitta cuống cu ồng tạ tội. “Sao anh có thể nhỏ mọn đến mức nắn tay trên thành tích của đàn em như vậy cơ chứ.”

Motomiya nhồm người, vươn tay túm lấy cà vạt của Nitta.

“Ê lính mới, cậu biết tại sao tôi với cậu lại thành một cặp đi ều tra thế này không? Nếu là bình thường, tôi và cậu sẽ lập đội với cảnh sát sở tại đấy. Khi đó tôi có thể đẩy mấy việc vớ vẩn cho họ lo rồi tự do hành động. Không phải vì bị cấp trên bắt chăm sóc cậu thì còn lâu tôi mới ở đây nhé.”

“Em hiểu. Em thành thật xin lỗi.” Nitta vẫn cúi đầu.

“Thôi được rồi, tôi chấp nhận chuyện phiền phức này. Chẳng cần phải ưu tiên gì ở đây cả. Cậu nói nắn tay trên à? Cái chuyện nhỏ mọn ấy, tất nhiên tôi sẽ làm.”

“Sao cơ ạ?” Nitta ngẩng mặt lên.

Motomiya buông cà vạt của Nitta ra, cười nham hiểm, “Hiểu rồi thì mau về trụ sở thôi.”

Nitta không rõ Motomiya đã trình bày ra sao với Inagaki nhưng hiện cảnh sát đang tiến hành lấy lời khai ở tất cả các quán ăn uống tự phục vụ quanh khu vực hiện trường. Nói vậy chứ giờ quán xá có thiết kế khu hút thuốc riêng cũng chẳng nhiều nhận gì. May mắn là hầu hết số đó đều có lắp camera theo dõi nên công việc chính của điếu tra viên hiện giờ là kiểm tra hình ảnh lưu trữ. Từ tình trạng các điếu lọc thuốc lá rơi ở hiện trường, cảnh sát cho rằng nếu hung thủ có vào các quán ăn uống, thì cũng rơi vào tầm sau chín giờ tối.

Kết quả là, điếu tra viên đã phát hiện đoạn băng ghi lại hành động đáng ngờ của một nhân vật nọ tại quán hamburger ở khu Toyo.

Trong đoạn băng là hình ảnh một người đàn ông, áng chừng trên dưới 30, vận áo jacket đen và quần jeans, đi đội mũ bóng chày. Khi đó, ngồi ở khu hút thuốc ngoài anh ta còn có hai nhóm khách nữa. Kỳ lạ ở chỗ, người đàn ông này không hề hút thuốc. Khoảng hơn 10 giờ tối, một nhóm khách ra về. Đúng lúc đó, người đàn ông đội mũ bóng chày từ từ đứng dậy, di chuyển tới khu vực để gạt tàn. Sau đó, y rút từ trong túi áo jacket ra một chiếc túi nilon trắng, cẩn thận lấy gạt tàn vừa được trả, lau sạch rồi đem điếu lọc thuốc lá vào trong. Xong xuôi, mặt đi yên nhiên như không, y ra về.

Camera theo dõi còn được lắp ở rất nhiều chỗ khác trong quán, và hình ảnh của người đàn ông kia lưu lại trên tất cả các camera đó. Họ đã trích xuất những đoạn băng rõ mặt người đàn ông nhất, in ra, phát cho các điếu tra viên. Đặc điểm nhận dạng của y là gò má cao, cằm nhọn. Sau khi đã có

ảnh nghi phạm trong tay, các đi ều tra viên xuất phát tới địa bàn mình phụ trách.

Còn Nitta và Motomiya, tất nhiên, trước tiên ghé qua nhà Tadokoro Michiyo. May thay, họ thu được kết quả vô cùng đáng mừng. Nhìn ảnh, vợ nạn nhân, với ánh mắt sợ hãi, cho hay cô ấy biết người đàn ông đó.

“Người quen của ch ồng cô à?”

Nghe Motomiya hỏi vậy, Tadokoro lắc đầu.

“Không, ch ồng tôi chắc chắn không biết người này. Mà người đàn ông này, tôi nghĩ cũng không biết gì về ch ồng tôi đâu.”

“Nói vậy tức là người quen của cô?”

“Vâng,” nói đoạn Tadokoro Michiyo tiếp tục: “Đó là học sinh ở lớp dạy nấu ăn.”

Người đàn ông đó tên Yokomori Hitoshi, hiện đang sống ở khu Toyo, quận Koto, cách cửa hàng hamburger nọ chưa đầy 200 mét. Theo nhân viên đi ều tra hành tung, y không đi làm, hầu như cả ngày chỉ ru rú trong phòng, hơn nữa còn sở hữu một chiếc xe đạp.

Chưa dừng ở đó, đội đi ều tra còn thu được một manh mối rất đắt khác. Họ đã tìm ra chủ nhân của những đ ầu lọc thuốc lá mà Yokomori đánh cắp. Người này là nhân viên một công ty gần đó, và cũng là khách quen của quán hamburger. Cảnh sát đi ều tra cũng đã nhờ nhà hàng báo cho họ nếu vị khách đó tới quán. Khi nhận được thông báo người này hiện đang ở cửa hàng, nhân viên đi ều tra đã gấp rút tới gặp vị khách đó. Anh ta đã đ ồng ý làm giám định DNA.

Và kết quả giám định đã chứng minh, vị khách kia là chủ nhân của những đ ầu lọc thuốc lá. Cũng tức là, chính Yokomori đã vớt đ ầu lọc thuốc lá ở hiện trường gây án. Theo đó, cảnh sát đã ra quyết định triệu tập Yokomori để đi ều tra.

Không rõ Motomiya cơ cấu kiểu gì mà anh ta được giao phụ trách lấy lời khai của Yokomori. Còn Nitta thì được sắm vai thư ký.

Yokomori thừa nhận đã lấy đ ầu lọc thuốc lá của người khác tại quán hamburger và vớt ở hiện trường vụ án. Tuy nhiên, y không thừa nhận hành

vi gây án. Y khẳng khẳng mình không hề giết ai cả.

“Vậy tại sao anh lại vớt đầu lọc thuốc lá ở đó?” Motomiya lúc này nói năng vẫn còn lịch sự.

Yokomori khó chịu trả lời: “Tôi chỉ muốn chọc tức họ thôi.”

“Chọc tức?”

“Thằng hoặ, tôi có đi qua khu công trường đó, òn ào chết đi được. Nên tôi chỉ muốn, sao nhĩ, gọi là có chút chống đối.”

Yokomori bình tĩnh được như vậy có lẽ vì y cho rằng cảnh sát tuyệt đối sẽ không thể tìm ra bằng chứng. Nhưng ngay khi Motomiya nhắc tới việc khám xét nhà riêng, y bắt đầu luống cuống.

“Tại sao các anh lại phải lục soát nhà tôi? Tôi đã làm gì? Tôi chẳng biết người nào đã bị giết hay bị giết đâu, không có bằng chứng gì, sao các anh có thể làm vậy?” Mặt y rõ ràng đã tái nhợt đi, vậy mà vành mắt lại đỏ ngầu.

“Anh có vẻ vẫn chưa hiểu nhĩ. Vốn dĩ chúng tôi bắt anh cũng được rồi đấy.”

“Ý anh là sao?”

“Này cậu, giải thích cho anh ta đi.”

Bị Motomiya gọi, Nitta bối rối nhìn Yokomori.

“Anh đã thừa nhận vớt đầu lọc thuốc lá ở đó. Tức là đã vi phạm điếu Mọt, luật phạm tội nhẹ. Anh có thể bị bỏ tù từ 1 đến 30 ngày, và nộp phạt từ một đến mười nghìn yên.”

“Anh đang nói gì vậy...”

“Anh hiểu tôi đang nói gì mà? Thôi, tối nay anh cứ từ từ nghỉ ngơi đi nhé. Nghe nói trại giam này cũng dễ ngủ thôi.” Motomiya vui vẻ thông báo.

Chẳng bao lâu sau, cảnh sát tiến hành khám xét nhà Yokomori, nhưng rất tiếc, họ không tìm ra hung khí nào cả. Đến cả đôi găng tay, thứ chắc chắn sẽ bị dính máu nếu hắn dùng khi gây án, cũng chẳng thấy đâu. Thế nhưng, chiếc áo jacket đen mà camera chống trộm thu hình được thì có ở đó. Ngoài ra họ còn thu giữ được tất cả sáu chiếc quần jeans, bảy đôi giày và mũ bóng chày.

Kết quả giám định đầ của nghi phạm cho thấy, cổ tay áo lưu lại vết tích đã được giặt qua bằng xà phòng. Yokomori không mang đầ tới tiệm giặt ủi hần vì sợ nhân viên ở đó sinh nghi. Nhưng giả dụ hần mang đầ đi giặt ủi thật, có lẽ kết quả sẽ vẫn vậy. Bởi với sự tiến bộ của khoa học đi đầu tra hiện nay, người ta có thể tìm ra vết máu ở đơn vị micro.

Cổ tay áo Yokomori có dính máu. Kết quả giám định DNA cũng cho thấy đó chính là máu của Tadokoro Shouichi.

Ban đầ, Yokomori còn giữ im lặng, nhưng khi cảnh sát đưa bằng chứng ra thì hần dường như đã chấp nhận, lên tiếng thừa nhận hành vi phạm tội. Và khi Motomiya hỏi về động cơ gây án, hần cũng thành thật khai nhận, vì hần muốn Tadokoro Michiyo thuộc về mình.

Yokomori bắt đầ tham gia lớp học nấu ăn từ mùa thu năm ngoái. Một ngày nọ, đột nhiên hần muốn tự nướng bánh mì, tìm trên mạng thì bắt gặp lớp dạy nấu ăn của Tadokoro Michiyo, Yokomori đã gọi buổi học đầ tiên đó là “cuộc gặp gỡ định mệnh.”

Lúc nhìn ảnh trên trang web, hần cũng đã cảm nhận được rằng Tadokoro Michiyo là một phụ nữ vô cùng cuốn hút. Không chỉ ngoại hình bắt mắt mà cô còn luôn ân cần với người khác, luôn thấu hiểu và để ý cả những đi đầu nhỏ nhặt nhất. Với Yokomori, Tadokoro Michiyo còn đặc biệt dịu dàng. Mỗi lần Yokomori làm hỏng gì đó, y như rằng Michiyo sẽ an ủi hết lời, khiến hần vui vẻ trở lại. Giọng Michiyo như thể một người chị đang thủ thỉ tâm tình với cậu em trai...

“Thế thì sao chứ?” Nitta chen vào giữa chừng. “Cô ấy đối xử với anh như vậy chỉ vì anh là học viên thôi. Tôi đoán với ai cô ấy cũng sẽ như vậy.”

“Không đâu,” giọng hần sắc bén. “Cô ấy đối với tôi đặc biệt lắm. Lúc tôi nhào bột bánh, cô ấy còn đứng sau lưng, cầm tay tôi hướng dẫn cơ mà. Cô ấy chỉ làm vậy với tôi thôi.”

“Chứ không phải tại anh đoảng quá à?”

“Vớ vẩn!” Yokomori đập bàn đánh bực.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào!” Motomiya giơ tay hòa hoãn. “Chúng ta cứ nghe chuyện đã.” Motomiya nói với Nitta, rồi lại quay qua nhìn Yokomori. “Tóm lại là anh trúng tiếng sét ái tình với cô giáo đúng không?”

Yokomori hần hần, “Tiếng sét gì mà tiếng sét, đó là cuộc gặp gỡ định mệnh!”

“Thôi sao cũng được. Thế sau đó chuyện thế nào?”

“Đương nhiên là tôi vẫn đến lớp thôi, khi lịch trình cho phép.”

Yokomori đã nghỉ việc từ tháng Chín năm ngoái. Nghe đâu, cứ hễ đi làm là hẳn lại bị h ồ hộp đến mức ng ồi không đã thấy khó ở, m ò hôi tràn tủa ra đ ần đ ừa. Các bác sĩ chẩn đoán hẳn mắc bệnh tr ần cảm.

Là tử phú thời gian, đáng ra hẳn có thể tới lớp học nấu ăn hằng ngày, khổ nổi, giáo viên lại luân phiên. Hơn nữa, học phí cũng khá chát. Thành thử, một tuần hẳn học được hai, ba buổi là cùng.

Yokomori luôn mong tới ngày đi học như mong mẹ đi chợ về. Được gặp Tadokoro Michiyo là niềm vui sướng tột cùng của hẳn. Hôm nay cô ấy sẽ mặc quần áo, để kiểu tóc, hay cười với mình thế nào nhỉ, chỉ tưởng tượng vậy thôi đã khiến hẳn vui như mở cờ trong bụng.

Dần dần, hẳn bắt đầu thấy học nấu ăn thôi thì chưa đủ. Hẳn muốn biết nhiều hơn về Tadokoro Michiyo. Chẳng những thế, đã tâm muốn độc chiếm người phụ nữ đó ngày một lớn hơn trong hẳn.

Đến một ngày nọ, nhân lúc chỉ có hai người ở lớp học, không để vượt mặt cơ hội có một không hai đó, Yokomori dốc hết ruột gan mà tỏ tình: “Tôi thích em, tôi yêu em từ tận đáy lòng mình.”

“Thế rồi cô ấy nói sao?” Motomiya hỏi.

Yokomori thở dài đánh thượt. “Cô ấy cảm ơn tôi và...”

“Cảm ơn rồi sao nữa?”

“Chỉ vậy thôi,” Yokomori cười nhạt. “Thế nên tôi mới đánh li ều hỏi xem cô ấy nghĩ thế nào về mình.”

“Cô ấy trả lời sao?”

“Cô ấy bảo tôi là một người tốt, một học trò rất nhiệt huyết.”

Motomiya nhếch môi cười. “May quá còn gì, ít ra anh cũng không bị ghét.”

“Với một phụ nữ đã có chồng như cô ấy, câu trả lời đó đã là đủ lắm rồi.” Yokomori lạnh lùng buông lời.

“Tôi lại nghĩ không phải đâu,” Motomiya chán nản lắm lắm, nhưng ngay sau đó, anh kinh ngạc hỏi tiếp: “Lẽ nào đấy là động cơ?”

“Đúng vậy. Không phải ngay từ đầu tôi đã nói rồi sao, tôi muốn cô ấy là của mình.”

“Không phải cứ giết chồng người ta là đối phương sẽ thành của mình đâu.”

Yokomori không hề nao núng, trợn mắt nhìn lại Motomiya. “Anh chẳng hiểu gì cả.”

“Tôi không hiểu gì cơ?”

“Mọi chuyện lẽ ra đã rất tốt đẹp. Người đàn ông kia chết, cô ấy thành người tự do, và dĩ nhiên là sẽ có thể đường đường chính chính yêu tôi. Rồi hai người chúng tôi sẽ hạnh phúc hơn giờ gấp bội phần.” Yokomori cong môi lên vẻ thù hận. “Nhưng cảnh sát các người đã phá hỏng tất cả.”

Motomiya trợn mắt ra chiều bức tức, đoạn quay qua nhìn Nitta, lắc đầu. Mặt anh ta như hằn lên chữ: “Gã này điên rồi!”

Sau đó, Yokomori đã thuật lại chi tiết trình tự gây án. Hắn biết về thói quen chạy bộ của nạn nhân từ Tadokoro Michiyo, sau đó còn tự mình bám đuôi nạn nhân để xác nhận lại lịch trình. Hắn bỏ đầu lọc thuốc lá lại gần hiện trường hòng che giấu việc bản thân sống gần đó và cả việc đã dùng xe đạp khi gây án. Yokomori không có thói quen hút thuốc, thành thử hắn đã nghĩ cảnh sát sẽ gặp khó khăn khi đi điều tra, mục tiêu ban đầu của hắn là một mũi tên trúng hai đích này. Hắn còn là khách quen của quán hamburger nên nằm lòng khu vực được phép hút thuốc.

Cách thức gây án thì hầu như chẳng khác suy đoán của Nitta là mấy. Hắn đạp xe đuổi theo Tadokoro Shouichi đang chạy bộ rồi bắt chuyện với nạn nhân từ đằng sau. Yokomori gọi thẳng tên của nạn nhân, Tadokoro

Shouichi ngạc nhiên dừng lại. Khi đó anh ta đang ở ngay phía trước công trường xây dựng nó.

Sau đó, hắn xuống xe, lại gần phía nạn nhân. Để khiến Tadokoro Shouichi mất cảnh giác, hắn niềm nở tươi cười và chào hỏi “Lâu rồi không gặp anh!”

“Trước đó anh từng gặp Tadokoro Shouichi rồi à?” Motomiya hỏi.

Yokomori lắc đầu.

“Tôi biết hắn, nhưng chắc chắn hắn không hề biết tôi. Nhưng nếu tôi bắt chuyện theo cách đó, chẳng phải hắn sẽ mất thời gian suy nghĩ xem tôi là ai sao? ‘Mình đã gặp người này ở đâu nhỉ,’ chẳng hạn. Tôi chính là nhắm tới khoảnh khắc hắn mất cảnh giác đó.”

Sau khi chắc chắn không có ai đang đi tới, hắn mới rút con dao đã thủ sẵn trong người ra, đâm vào bụng nạn nhân. Lúc hắn rút dao ra khỏi người nạn nhân, Tadokoro Shouichi ôm lấy bụng, gục xuống. Rồi hắn kéo tay, đẩy nạn nhân vào bên trong khu công trường đang xây dựng qua khe hở hàng rào mà hắn đã mở ra từ trước. Tại đó hắn còn đâm nạn nhân thêm một nhát vào lưng. Kết quả, Tadokoro Shouichi ngã ra đất, không còn động đậy gì nữa.

Sau khi vứt đầu lọc thuốc lá, hắn đặt thanh hàng rào lại như cũ, trèo lên xe đạp, đạp đi. Hắn không gặp ai cho đến khi ra tới cầu Eitai. Đi đâu đó càng làm hắn tin chắc thần linh đang dõi theo và đứng về phía mình.

“Để tôi nói anh nghe chuyện này hay lắm.” Sau khi nghe một mạch câu chuyện, Motomiya mới mở lời.

“Anh nghĩ tại sao chúng tôi lại lần ra được anh? Chính Tadokoro Michiyo khi nhìn thấy hình ảnh khuôn mặt anh ở camera chống trộm đã nói cho chúng tôi biết về anh đấy. Rằng người ấy là Yokomori Hitoshi. Anh bị bắt chính là bởi người phụ nữ mà anh ao ước có bằng được.”

Dẫu vậy biểu cảm của Yokomori vẫn chẳng hề thay đổi. “Thế thì sao?” Yokomori hững hờ hỏi lại. “Anh nói xem, thế thì sao nào?”

“Thì việc anh làm là vô ích, là chẳng có nghĩa lý gì chứ sao. Anh chỉ đang tự hủy hoại cuộc đời của chính mình thôi.”

Nghe vậy, Yokomori hướng ánh mắt thương cảm về phía Motomiya, nói với giọng không ngữ điệu, “Anh chẳng hiểu gì cả.”

“Hắn đúng là đồ điên, thật đấy! Tôi làm cái nghề này bao nhiêu năm rồi, mấy tên dở người như thế chẳng hiểu sao càng ngày càng lắm. Mà đúng là từ trước đến giờ, động cơ gây án toàn do vướng mắc chuyện tình yêu tình báo, tiền bạc của cải, đến phát điên mất thôi. Song tôi còn đỡ, chẳng mấy nổi mà về hưu, còn cậu, giờ mới bắt đầu thôi đấy. Nghĩ đến tương lai ấy mà tôi thấy thương cậu quá.” Motomiya tâm sự khi hai người họ đang bước đi trên con đường xung quanh san sát những tòa chung cư cao tầng. Tóc anh đang vượt hết ra đằng sau, hẳn là anh mới từ hiệu cắt tóc về. Ngay khi vụ án lắng xuống Motomiya đã đi cắt tóc.

“Nhưng không biết chúng ta đã giải quyết triệt để vụ này chưa nhỉ?” Nitta nghiêng đầu.

“Cậu nói linh tinh gì vậy? Chẳng phải Yokomori đã tự thú rồi đấy sao? Mấy chuyện khác cũng đi đâu tra hết rồi.”

“Việc đó thì em hiểu. Nhưng vẫn có một chi tiết trong động cơ gây án mà em chưa thông được.”

“Tôi thì khác gì cậu đâu. Động cơ vớ vẩn thế cơ mà, thông thế nào được cơ chứ. Khổ nỗi hung thủ đã khai thế thì đành chịu thôi.”

“Chuyện đó thì không nói làm gì...”

“Thế là chuyện gì? Cậu còn gì bất mãn?” Motomiya gằn giọng, tỏ vẻ bực bội.

“Hừm, em cũng không rõ nữa. Nhưng em có cảm giác mình đã bỏ sót đi đâu gì đó chưa gỡ hết.”

“Lại gì nữa đây, thằng nhãi này! Đừng tưởng nhìn ra được thủ đoạn của mấy đầu lọc thuốc lá kia là được phép lên mặt nhé. Mấy cái trò vặt vãnh ấy, chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi, anh đây thừa sức lật tẩy.”

“Em biết chứ.”

“Biết thật không đấy? Sao, cậu cười gì hả? Mà đến rồi kìa, mau đi thôi.” Motomiya dừng chân, ngược lên nhìn tòa chung cư bên cạnh.

Khi nghe được nội dung khai nhận của Yokomori, gương mặt cân đối của Tadokoro Michiyo tức thì trở nên cứng đờ. Dù cô có trang điểm nhưng họ vẫn nhìn ra mặt cô đang tái mét, “Những việc cụ thể khác, sau đây chúng tôi sẽ tiếp tục làm rõ, nhưng đại để, Yokomori đã khai nhận như vậy. Chị có gì thắc mắc không ạ?” Sau khi kết thúc câu chuyện, Motomiya lên tiếng hỏi.

“Tôi thật không dám tin. Sao người ấy lại có thể làm ra một chuyện như vậy chứ? Trước khi tham gia lớp dạy nấu ăn của tôi, anh ta không hề quan tâm tới chuyện bếp núc. Một người như vậy lại dần dần yêu thích nấu nướng nên tôi thật sự đã rất vui.”

“Rất tiếc, thứ anh ta đam mê lại không phải là những món ăn. Chuyện này thật quá khủng khiếp. Một lần nữa, tôi xin được chia buồn với chị” Motomiya cúi đầu, Nitta cũng bắt chước theo.

“Nhưng tôi vẫn chưa thể nào tin được chuyện này. Tôi vẫn cứ nghĩ anh ta là một người lành tính.”

“Chị không nhận ra tình cảm của Yokomori Hitoshi à?”

Nghe Motomiya hỏi vậy, mặt Tadokoro Michiyo có chút khó chịu.

“Nếu nói hoàn toàn không nhận ra thì là nói dối. Ban nãy anh cũng kể đấy thôi, có lần anh ta đã tỏ tình với tôi.”

“Chị không thấy sợ gì à? Anh ta có thể sẽ bám đuôi chị lắm chứ?”

Tadokoro Michiyo khó nhọc lắc đầu.

“Lẽ ra tôi nên nghĩ tới mấy chuyện đấy. Chỉ là quả thực anh ta không gây ra chuyện gì phiền phức đến mức phải làm gì đó. Nhưng nói gì thì nói, tôi đúng là quá mất cảnh giác rồi.”

“Xã hội giờ cũng lắm kiểu người mà chị. Vẫn có kẻ coi sự quan tâm đơn thuần là tình yêu đặc biệt đấy thôi.”

“Vâng, nhẽ ra tôi phải nhận ra sớm hơn mới phải...” Như không thể chịu đựng thêm nữa, Tadokoro Michiyo cúi gầm xuống, đưa khăn mùi soa lên lau đuôi mắt như mọi bận.

Nitta đánh mắt lên phía trên tủ trang trí, vẫn là sáu chiếc ly đen Darkside Un Parfait của Baccarat, món quà mà nạn nhân đã tặng cho vợ nhân dịp kỷ niệm một năm ngày cưới. Kỷ niệm một năm ngày cưới à, một ngày đặc biệt quá nhỉ.

Lớp sương mù bao phủ tâm trí Nitta đột nhiên biến mất, thứ anh kiếm tìm mãi mà chưa thấy giờ đã hiện nguyên hình dáng. Và anh không khỏi bàng hoàng trước quang cảnh hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng đó.

“Chị có từng...” Nitta đã bất giác cất lời từ lúc nào. “... dạy làm chocolate ở lớp dạy nấu ăn không vậy ạ?”

Tadokoro Michiyo bối rối nhìn sang Nitta. “Chocolate sao?”

“Như là trước lễ tình nhân chẳng hạn? Tôi thấy ti-vi hay chiếu mấy chương trình thế mà, kiểu cùng tự làm chocolate để tặng ai đó ấy.”

“À...,” cô gật đầu. “Cái đó thì có. Nói là chocolate tự làm nhưng thực chất là làm mấy món bánh kẹo từ chocolate thôi.”

“Năm nay cũng có buổi học thế ạ?”

“Vâng. Chúng tôi làm vào đầu tháng Hai thì phải. Có vấn đề gì sao?”

“Chị cũng đã tặng cho anh nhà chocolate tự làm ạ?”

“Vâng. Tôi xin lỗi nhưng...”

“Đêm xảy ra án mạng...” Nitta ngắt lời Tadokoro Michiyo, tiếp tục hỏi, “... anh nhà đã uống rượu đúng không ạ? Đêm đó là đêm ngày 14 tháng Ba, cũng là ngày Tình nhân trắng. Tôi có nghe nhân viên ở công ty anh nhà nói, anh ấy là một người rất coi trọng những dịp đặc biệt như vậy. Nếu chị đã tặng anh ấy chocolate tự làm, hẳn anh ấy sẽ không quên đáp lại đâu nhỉ?”

“À, chuyện đó...” Tadokoro Michiyo chùng như vừa hít một hơi thật sâu. Hình như cô đang căng thẳng.

“À, vâng.” Cô đáp. “Anh nói không sai. Tối đó chúng tôi đã cùng uống rượu.”

“Còn bữa tối thì sao? Hai người ăn ngoài à?”

“Không đâu, nhưng tối đó anh ấy nấu chứ không phải tôi.”

“Anh nhà nấu ăn ấy ạ?”

“Vâng. Anh ấy lèo lái tận mấy quán ăn mà, nên cũng có chút tay nghề.”

“Ra là vậy. Tối đó hai người ăn món gì vậy ạ?”

“Bò Stroganoff, một sự kết hợp hoàn hảo với vang đỏ.”

“Có vẻ anh chị đã có một buổi tối vô cùng hạnh phúc. Hai người ăn xong lúc mấy giờ?”

“Cái đó thì...” Tadokoro Michiyo khẽ nghiêng đầu.

“Tầm 9 giờ hay 10 giờ ạ?”

“Vâng, chắc là khoảng đó.”

“Tức là ăn xong chưa đầy hai tiếng đồng hồ anh nhà đã chạy bộ nhỉ. Trong người lại có hơi men nữa, thật không tốt cho sức khỏe chút nào.”

Một tia nhìn xuyên thấu vô cùng lạnh lùng như vừa thoát hiện lên trong mắt Tadokoro Michiyo. Tất nhiên, chỉ trong thoáng chốc, môi cô lại nở một nụ cười có thể gọi là cô quạnh.

“Nói vậy chứ chúng tôi uống không nhiều. Với lại, bình thường anh ấy vẫn chạy sau khi uống như thế nên tôi cũng không quá bận tâm. Nhưng lời anh nói cũng đúng thật. Chạy thế đúng là không tốt cho sức khỏe chút nào, lẽ ra tôi nên ngăn anh ấy mới phải.”

“Mấy người tự tin với sức khỏe của bản thân toàn làm mấy việc trái khoáy quá nhỉ.”

“Đúng thật ạ. Dù giờ nói thì cũng đã muộn mất rồi.”

“Chỉ là, có trái khoáy thật hay không thì phải đi điều tra mới rõ được. Bởi vậy, tới đây chúng tôi sẽ đi điều tra thêm về vấn đề này.”

Chừng như không hiểu ý của Nitta, mắt Tadokoro Michiyo cứ đảo liên hồi.

“Chúng tôi sẽ đọc lại kết quả giải phẫu tử thi. Có đúng là anh nhà đã uống rượu hay không, nếu uống thì nhiều hay ít, rồi anh ấy đã ăn món gì. Kết quả giải phẫu sẽ giải đáp cho ta tất cả những thắc mắc đó.”

Khuôn mặt xinh đẹp của nhà nghiên cứu ẩm thực thoát chốc trở nên vô cảm như chiếc mặt nạ kịch Noh. Sau đó cô cũng chẳng nói chẳng rằng.

“Ừm...” Motomiya lên tiếng phá vỡ sự im lặng. “Tóm lại tình hình điều tra của chúng tôi là vậy. Nếu đi điều tra được gì thêm, chúng tôi sẽ lại báo cho chị. Vậy chúng tôi xin phép.”

Tadokoro Michiyo tươi cười trở lại, “Vâng, vậy nhờ cả vào các anh ạ.”

Ra đến thềm của hai người toan chào lần nữa thì cô cất tiếng nói, “Anh Nitta này, vợ chồng sống với nhau có nhiều vấn đề lắm, có thể anh vẫn còn trẻ nên chưa hiểu được thôi.”

Nitta gật đầu, đáp lại, “Tôi sẽ nhớ lời này của chị.”

Vừa ra đến hành lang, Motomiya đã thúc cùi chỏ vào mạng sườn Nitta.

“Thằng nhãi này, định nói mấy chuyện đấy thì phải bảo với anh đây từ trước chứ. Không thấy tôi lúng túng chết đi được à?”

“Em xin lỗi, tại em nghĩ ra đột ngột quá.”

“Thôi đi, chỉ giải nguy biện.”

“Anh Motomiya,” Nitta dừng bước, nhìn khuôn mặt vị cảnh sát đàn anh. “Có chuyện này em muốn nhờ anh. Anh có thể cho em chút thời gian được không, phiền anh!”

Trong phòng hỏi cung, Yokomori ng ẩ phía đối diện lộ rõ một vẻ sẵn sàng. Ngay cả lúc ng ẩ xuống ghế, hắn vẫn giữ cái cảm hơi vênh lên, tỏ vẻ khinh khỉnh với Nitta ở phía bên kia.

“Hôm nay anh phụ trách hỏi cung à?” Yokomori hỏi.

“Sắc mặt anh vẫn tươi tỉnh quá nhỉ. Thật không nhìn ra nổi dáng vẻ của một tên nghi phạm giết người trước ngày bị khởi tố.” Nitta cất tiếng. Hôm nay, Motomiya chịu trách nhiệm ghi chép. Anh đã thương thảo với Inagaki để mọi chuyện diễn ra như thế.

“Cái việc khởi tố kia, các người có thể làm nhanh nhanh lên được không? L ờ ề quá. Tôi đã khai hết mọi chuyện r ồi mà, có gì để hỏi nữa đâu.”

“Rất tiếc chúng tôi không thể giúp anh được r ồi. Vì toàn bộ nội dung vụ án vẫn chưa được làm sáng tỏ.”

Yokomori chán nản nhếch môi. “Anh còn thấy chưa hài lòng về điểm nào?”

“Ngày 14 tháng Ba, hai vợ chồng nhà Tadokoro Michiyo đã không cùng dùng bữa với nhau.” Nitta bất ngờ vào chuyện chính. “Nạn nhân không hề uống một ngụm rượu nào cùng vợ mình, thức ăn trong dạ dày nạn nhân cũng hoàn toàn khác so với món mà Tadokoro Michiyo đã nói. Chuyện này là sao nhỉ?”

Yokomori nhìn sang ngang, l ần b ần, “Sao tôi biết được.”

“Anh Tadokoro Shouichi là người rất coi trọng những dịp đặc biệt của gia đình. Một người như thế lại không dùng bữa với vợ vào ngày Tình nhân trắng. Chúng tôi thật muốn biết lý do ấy là gì.”

“Thế các anh tự đi mà nghĩ, nói với tôi làm gì.”

“Chúng tôi muốn nghe thử suy đoán của anh Yokomori. Vợ chồng sống với nhau ba năm, bình thường hẳn phải cùng nhau chúc mừng ngày lễ chứ nhỉ.”

“Thường thì là vậy. Nhưng vợ chồng thì cũng có chuyện này chuyện kia chứ, người ngoài chúng ta sao có thể biết được.”

“Ra vậy,” Nitta ngó khuôn mặt gầy sòm của Yokomori. “Tại sao anh lại quyết định ra tay vào hôm đó vậy?”

“Hả?” Ánh nhìn của Yokomori đã dao động.

“Một cặp vợ chồng kết hôn đã ba năm sẽ ở nhà vào đêm lễ Tình nhân trắng, nâng ly chúc mừng, có thể lắm chứ. Nếu vậy, người chồng tất nhiên sẽ không ra ngoài chạy bộ. Và như thế, dẫu anh có chờ ở đó thì cũng chỉ công cốc. Anh không nghĩ tới chuyện đó sao?”

“Tôi... quên mất...”

“Quên?”

“Tôi quên mất hôm ấy là lễ Tình nhân trắng, vậy thôi.”

Nitta lắc đầu. “Không có chuyện ấy đâu.”

“Tại sao?”

“Ngày hôm đó, anh gọi món gì ở quán hamburger, camera đã ghi lại hết. Món đặc biệt cho ngày lễ Tình nhân trắng. Dẫu anh có quên, thì lúc ấy chắc chắn cũng phải nhớ ra.”

Yokomori rụt người lại như thể vừa bị đánh úp, cau có quay sang ngang.

“Theo tôi thấy, vợ chồng nhà Tadokoro cũng chẳng phải cơm lành canh ngọt gì cho cam.” Nitta nêu ý kiến. “Theo như chúng tôi đi điều tra được, gần đây Tadokoro Shouichi thường xuyên ăn ngoài. Nhân viên của anh ta cho hay, nạn nhân còn tham gia cả những buổi liên hoan không nhất thiết phải có mặt. Hẳn là anh ta đang tránh ăn cơm nhà. Mà đã liên hoan ắt phải uống

rượu. Những tối đó, có lẽ anh ta sẽ không chạy bộ. Đúng vậy, dạo gần đây, tần suất chạy của anh ta không còn thường xuyên nữa. Điêu tra viên thu thập lời khai quanh hiện trường của chúng tôi đã đưa ra kết luận như vậy. Vậy làm sao có thể nhầm được ngày nào anh ta chắc chắn sẽ chạy bộ?” Nitta vừa nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Yokomori vừa tiếp tục. “Một tối có dịp lễ gì đặc biệt chẳng? Hôm ấy chắc hẳn anh ta sẽ giục nhân viên của mình về sớm, vì vậy không thể nào có liên hoan được. Nếu không uống rượu, có thể tối đó anh ta sẽ chạy bộ. Và trên thực tế, tối đó nạn nhân đã thay đồ thể thao và ra ngoài. Vấn đề ở chỗ, tại sao anh lại biết chuyện đó? Nếu không phải, hãy cho tôi biết lý do anh chọn đêm hôm ấy?”

Vậy nhưng, Yokomori không đáp. Mặt hắn vẫn quay sang ngang ửng, không hề nhúc nhích.

“Anh Yokomori,” Nitta cất tiếng gọi. “Liệu có phải ai đó đã nhờ anh giết Tadokoro Shouichi không vậy?”

Má Yokomori giật giật.

“Lạ thật đấy. Hôm trước tôi mới gặp chị Tadokoro Michiyo, chị ấy không hề nói xấu về anh Yokomori một chút nào cả. Cứ như thể chị ấy mới là người có tội vậy. Sao lại thế nhỉ?” Nói xong, Nitta chỉ ngẩng đầu đó chờ phản ứng của đối phương.

Một lát sau, Yokomori thở hắt ra một tiếng. Toàn thân hắn khẽ run lên rồi hắn mỉm cười.

“Cũng ra gì đó chứ. Anh cảnh sát đây có vẻ cũng có não nhỉ.” Hắn quay sang nhìn Nitta. “Nói hết ra thì hèn quá lắm tôi im lặng, nhưng bị anh nhìn ra mất rồi.”

“Vậy đúng là ai đó đã nhờ anh sao?”

“Không phải. Là tôi đã đề xuất như vậy. Bởi tôi muốn cứu cô ấy.”

“Anh đang nói đến chị Tadokoro Michiyo à? Anh nói cứu là sao?”

“Tất nhiên là cứu cô ấy thoát khỏi gã đàn ông chẳng khác nào ác ma ấy rồi.” Rồi hắn tiếp tục câu chuyện sau lời chào đầu.

Vài ngày sau hôm tỏ tình, hắn lại có cơ hội ở riêng với Tadokoro Michiyo. Khi ấy, hắn đã nhìn thấy một thứ vô cùng kinh khủng. Hôm đó

Tadokoro Michiyo khoác áo cardigan bên ngoài một chiếc áo thun cộc tay, nhưng do trời nóng, cô đã cởi áo ngoài ra. Và trên hai cánh tay lộ ra ấy chỉ chút những vết bầm tím thâm sì.

Nhưng khi Yokomori hỏi xem đã có chuyện gì thì Tadokoro Michiyo lại chỉ thẳng thốt, khoác áo vào. Rồi cô khẳng khẳng nói không có gì, mấy vết kia chỉ là do va chạm nhẹ.

Không thể chấp nhận lời giải thích đó, Yokomori nài nỉ hỏi cho ra sự thật. Mãi sau Tadokoro Michiyo mới khó nhọc kể lại, rằng cô bị chèn ép bao hành. Bên ngoài anh ta tỏ ra là một người hết mực dịu dàng, bao dung, nhưng mà, chỉ cần không vừa ý việc gì anh ta sẵn sàng động tay động chân ngay. Đặc biệt, máu ghen của anh ta rất kinh khủng, chỉ cần Tadokoro Michiyo tỏ ra thân thiết với đàn ông khác một chút thôi, anh ta sẽ nổi cơn tam bành. Bởi thế, cô còn đang tính đến chuyện sẽ không nhận nam học sinh vào lớp dạy nấu ăn nữa.

Yokomori bàng hoàng không tin đó là sự thật, khuyên Tadokoro Michiyo nên sớm chia tay anh ta. Nghe vậy, Tadokoro nước mắt ngấn nước mắt dài, nói rằng nếu làm được vậy thì còn gì hạnh phúc bằng. Cô tâm sự, trước đây Tadokoro Shouichi đã rất nhiều lần ra tay cứu giúp công ty của bố cô. Nếu giờ Michiyo yêu cầu ly hôn, chắc chắn anh ta sẽ thúc ép chuyện trả nợ, bố mẹ cô đến tuổi này rồi, cô không muốn họ phải chịu cực nữa.

“Tôi kinh ngạc lắm. Người con gái lúc nào cũng vui vẻ, hoạt bát khi đó trông lại đau thương vô bờ. Nhưng hóa ra đó mới là gương mặt thật của cô ấy. Thực ra, cô ấy là một người vô cùng nhạy cảm, dễ bị tổn thương. Bình thường cô ấy chỉ đeo mặt nạ thôi. Hôm ấy là lần đầu tiên tôi nhận ra điếu đó, và cảm thấy phần nộ tội độ. Tôi không thể tha thứ cho những hành động vô lý của gã ta được. Tôi nghĩ mình phải làm gì đây.”

“Làm gì đây... là sát hại Tadokoro Shouichi à?”

“Đương nhiên.”

“Anh cũng nói chuyện đó với chị Tadokoro Michiyo sao?”

“Vâng. Nhưng tất nhiên tôi không nói thẳng tuột ra đâu.”

“Vậy anh nói thế nào?”

“Kiểu nếu anh ta không còn nữa thì em có thể ở bên tôi không, đại loại thế.”

“Rồi chị ấy phản ứng thế nào?”

“Cô ấy chỉ buồn rầu lắc đầu.” Yokomori cụp đuôi lông mày xuống. “Cô ấy bảo tôi chớ có nghĩ tới những việc đáng sợ, mình cô ấy chịu đựng là đủ rồi, cô ấy không muốn cuốn thêm ai vào mớ bòng bong ấy cả. Và rằng, tất nhiên, nếu kẻ kia không còn, cô ấy sẽ được tự do yêu đương, nhưng cô ấy đã từ bỏ ước muốn ấy từ lâu. Nghe cô ấy tâm sự như vậy, tôi đã quyết ý, bằng bất cứ giá nào mình cũng phải cứu cho được người phụ nữ này.”

Nitta quay qua nhìn Motomiya đang ngồi bên cạnh rồi lại đưa mắt trở lại phía Yokomori.

“Hai người cùng lên kế hoạch giết người à?”

“Một mình tôi thôi. Dù đúng như anh vừa nói, thông tin anh ta chắc chắn đi chạy vào tối ngày lễ Tình nhân trắng là cô ấy đã nói cho tôi.”

“Nhưng cuối cùng chị ấy vẫn phản bội anh nhỉ? Lúc nhìn thấy ảnh anh trên camera chống trộm, chị ấy đã khai ra tên anh mà. Anh nghĩ sao về chuyện đó?”

“Anh đừng có mà nghĩ vậy. Cô ấy cũng là bất đắc dĩ thôi. Cô ấy có nói dối, thì cây kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra. Tôi nghĩ cô ấy làm như vậy là đúng. Với cả, nói đi phải nói lại, các anh chẳng hiểu cái quái gì cả. Tôi muốn cứu cô ấy, và chỉ cần làm được đi đâu đó thôi là tôi đã thấy mãn nguyện rồi. Tôi chắc chắn cô ấy cũng rất cảm kích tôi vì chuyện đó.” Yokomori nói về đây tự hào, lại vênh cái cằm nhọn hoắt lên.

Tên chiếc đĩa trước mặt có bày một cái bánh kem hình quạt. Lớp chocolate phủ ngoài trông vô cùng bóng mịn.

“Đây là một trong những món mà tôi đã giới thiệu với các học viên trước ngày lễ Tình nhân năm nay.” Tadokoro Michiyo nói. Cô đang vận áo len, bên ngoài đeo thêm chiếc tạp dề

“Chị cũng tặng anh nhà bánh này à?”

Nghe Nitta hỏi vậy, cô nhún vai. “Tôi cũng chẳng nhớ nữa.”

“Tức là ngày lễ Tình nhân năm nay chị không tặng anh nhà chocolate đúng không? Hoặc giả chị có định tặng đi chẳng nữa, hẳn anh ấy cũng sẽ không nhận.”

“Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì. Chuyện đó thì liên quan gì tới vụ án?” Cô đặt tách trà trước mặt Nitta. Hương trà Darjeeling phảng phất.

Nitta đang có mặt ở căn phòng được trưng dụng làm lớp dạy nấu ăn. Anh và Tadokoro Michiyo đang ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn thử đồ ăn. Hiên Motomiya không đi cùng anh.

“Gần đây tôi có nghe từ một cô gái chuyện này thú vị lắm. Cô ấy bảo khuôn mặt mộc, tức mặt thật của phụ nữ cũng có hàng giả hàng thật.”

Tadokoro Michiyo nghiêng khuôn mặt vẫn đang mỉm cười. Nhưng đôi mắt cô lại ánh lên một tia cảnh giác.

“Yokomori Hitoshi bảo anh ta đã thấy mặt thật của chị. Gương mặt bề nổi lúc nào cũng vui vẻ, hoạt bát chỉ là mặt nạ, còn gương mặt thật có phần

nhạy cảm và dễ bị tổn thương thì chị đã giấu đi. Nhưng sao nhỉ? Liệu khuôn mặt thật mà anh ta trông thấy có phải là hàng thật không nhỉ?”

“Ý anh là sao?” Cô chớp mắt.

“Chị có tập gym đúng không? Hình như chị cũng tập bơi tuần hai lần gì đó thì phải?”

“Vâng.”

“Vậy thì lạ thật đấy. Thời điểm Yokomori thấy những vết bầm trên hai cánh tay chị, chị vẫn đi tập bơi như thường lệ nhỉ? Vậy mà những người thường xuyên đi bơi rỗi cả nhân viên ở đó hình như lại chẳng ai nhìn thấy những vết bầm đó cả. Chuyện đó là sao?”

Tadokoro Michiyo đảo tròn mắt, chừng như lấy làm lạ lùng lắm. “Vết bầm? Tôi có nói chuyện đó sao?”

“Chứ không phải chị đã bị chèn ép mình DV à?”

“DV? Xin lỗi. Anh nói gì tôi hoàn toàn không hiểu.”

“Mời chị,” nói đoạn Nitta đưa tách hồng trà lên miệng, sau đó thở hắt ra. “Quả nhiên, đúng như tôi đã nghĩ. Vết bầm có lẽ là do chị hóa trang, còn vụ DV thì hoàn toàn là lừa dối.”

“Nghĩa là sao?”

Nitta lôi cuốn sổ từ trong túi áo khoác ra.

“Sau khi đi điều tra máy tính cá nhân của anh nhà một cách vô cùng cẩn thận, chúng tôi đã tìm ra được đi đầu này hết sức thú vị. Khoảng ba tháng trước, anh ấy đã rất nhiều lần ghé qua trang chủ của một văn phòng đi điều tra. Mà văn phòng này lại chủ yếu đi điều tra các cuộc ngoại tình. Sao anh ấy lại phải làm thế nhỉ?”

“Tôi không biết,” Tadokoro Michiyo lại nhún vai, biểu cảm có phần hơi cứng nhắc.

“Tôi đã hỏi chuyện rất nhiều học viên ở lớp dạy nấu ăn của chị. Cũng nhiều người tỏ ra bất ngờ trước việc Yokomori bị bắt, song đa phần trong số họ nhận xét, ngó anh ta dám làm chuyện đó lắm. Chuyện anh ta mê mệt chị rõ như ban ngày, đám họ chỉ lo không khéo Yokomori sẽ gây hại gì đến

chị. Nhưng chỉ có duy nhất một người lại lo sợ một chuyện hoàn toàn khác. Người này bảo, ‘Yokomori mà thế, khéo có ngày bị anh Yamaguchi gây chuyện cho xem.’ Chắc chị cũng biết người đó đúng không, anh Yamaguchi Takahiro làm ở nhà xuất bản Nanboku ấy.”

“Vâng, cũng là một học viên ở lớp dạy nấu ăn của tôi. Lúc tôi ra sách dạy nấu ăn, anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều.”

“Vâng, tôi cũng có nghe qua là hai người khá thân thiết.”

“Vì phải bàn chuyện ra sách nên chúng tôi cũng có gặp để trao đổi cụ thể.”

“Nhưng theo như tôi được biết thì mối quan hệ của chị và anh Yamaguchi không chỉ có vậy. Phụ nữ khác cánh đàn ông, họ nhạy cảm vấn đề này lắm. Dù có thể chị nghĩ mình đã giấu rất kỹ.”

Nụ cười tắt hẳn trên môi Tadokoro Michiyo. “Ai nói với anh thế?” Rồi cô ném một ánh nhìn sắc bén về phía Nitta.

“Tôi không thể tiết lộ chuyện đó. Nhưng quả tình khi nghe được chuyện này thì một cảnh sát hình sự như tôi lại buộc phải suy luận. Vì tôi không thể chấp nhận câu chuyện của Yokomori được. E là đằng sau câu chuyện đó còn có một sự thật mà ngay chính bản thân Yokomori cũng không biết.”

Tadokoro Michiyo đưa tay với lấy tách trà. “Anh cứ tự nhiên suy luận thôi.”

“Có một người phụ nữ. Và chị ta đã ngoại tình.” Nitta bắt đầu nói. “Nhưng khổ nỗi chị ta đã bị chồng phát hiện. Tất nhiên, đi tù này khiến chị ta đối diện với nguy cơ phải ly hôn. Nhưng chị ta lại không muốn chuyện đó xảy ra. Chồng chị ta là một doanh nhân giàu có, chị ta sẽ ăn sung mặc sướng nếu giữ được cuộc hôn nhân này. Chị ta phải làm sao bây giờ? Gay thật. Đúng lúc ấy, một gã đàn ông có khuynh hướng hoang tưởng xuất hiện. Và khi phát hiện gã này chết mê chết mệt mình, chị ta đã nảy ra ý định lợi dụng gã. Chị ta gieo rắc vào đầu gã đàn ông kia suy nghĩ, nếu chồng chị ta không còn trên cõi đời này, chị ta sẽ thành người của gã. Rồi đúng như ý nguyện của chị ta, gã đàn ông kia đã giết chồng chị ta. Chẳng những thế gã còn bất cẩn để bị cảnh sát tóm. Vậy là chẳng còn chướng ngại

nào nữa cả. Thật kỳ diệu, kỳ diệu hết sức. Tôi suy luận thế đấy, chị thấy sao?”

Tadokoro Michiyo uống trà bằng một động tác vô cùng từ tốn, hít một hơi thật sâu, rồi nhìn Nitta.

“Câu chuyện của anh thú vị thật đấy. Nhưng xin hỏi anh cảnh sát, người phụ nữ kia sẽ bị định tội gì?”

“Nếu có thể chứng minh chị ta là chủ mưu, thì tội của chị ta cũng ngang với tội ra tay sát hại người vô tội.”

“Đấy là khi cảnh sát chứng minh được đúng không? Nhưng có bằng chứng gì không? Hay các anh có thể định tội chị ta chỉ nhờ câu chuyện của một gã có vấn đề về đầu óc?”

Nitta thu cằm, lờm Tadokoro Michiyo. Nhưng cô ta cũng không hề tránh né. Và rồi ánh mắt họ cùng chĩa thẳng về phía chiếc bánh kem chocolate.

“Rất tiếc, không có bằng chứng gì cả.” Nitta nói. “Chúng tôi đã hỏi chuyện Yokomori rất nhiều lần, nhưng không hề phát hiện dấu vết hai người trao đổi với nhau, dưới bất kỳ hình thức nào. Chị có gửi email cho anh ta, nhưng chỉ với tư cách là giáo viên của lớp dạy nấu ăn.”

“Đương nhiên rồi. Vì chúng tôi nào có trao đổi gì đâu.”

Hai người lại lờm nhau, nhưng lần này Tadokoro Michiyo đã tránh mắt đi trước, nhìn đờng hờ.

“Đã giờ này rồi cơ à. Xin lỗi anh nhưng học viên của tôi sắp tới rồi. Nếu không còn chuyện gì khác, xin anh về cho được không?”

Nitta cố nhẫn nhịn, thở dài rồi mới gật đầu. “Tôi hiểu rồi.”

Anh dựng thẳng người lên, đi về phía thềm cửa. Lúc đi giày xong, anh ngoảnh đầu lại. “Tôi hỏi chị chuyện này được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Chị định làm gì nếu Yokomori không bị bắt? Anh ta thì định thành đôi với chị đấy. Nếu chị xử lý không khéo, anh ta rất dễ sẽ biến thành một kẻ bám đuôi có thể gây chuyện bất cứ lúc nào.”

Nghe vậy, Tadokoro Michiyo chùng vai xuống như thể muốn nói, “tưởng gì, chuyện ấy à.” “Chuyện đó anh khỏi phải lo. Người đàn ông đó, kiêu gì tôi cũng xử lý được thôi.” Nói đoạn cô ta hơi thè đầu lưỡi hồng qua khe môi. Biểu cảm này khiến Nitta liên tưởng tới hình ảnh con rắn đang chuẩn bị vồ mồi.

Nitta thở ra một hơi thật dài. “Cuối cùng thì hình như tôi cũng đã được diện kiến khuôn mặt thật của chị rồi.”

Mắt cô ta thoát chốc sáng bừng lên.

“Nếu anh có thể rút ra được kinh nghiệm thì tôi cũng lấy làm vui.”

“Kinh nghiệm quý báu là đằng khác. Từ giờ nhất định tôi sẽ không để bị những chiếc mặt nạ của phụ nữ lừa nữa đâu.” Nitta buông một câu như vậy, sau đó rời khỏi phòng. Ra khỏi nơi ấy rồi, anh mới cắn môi.

MẶT NẠ VÀ MẠNG CHE

Thứ Sáu, ngày mùng 8 tháng Mười. Đứng trước quầy lễ tân, Naomi có chút căng thẳng. Thứ Hai tuần sau là ngày Sức khỏe và Thể thao nên từ mai, cô sẽ được nghỉ ba ngày liên. Đang là mùa cưới nên lịch của khách sạn kín mít. Chưa kể, còn có một số đoàn khách ở xa đã đặt phòng trước rồi. Naomi thậm chí còn mong đừng xảy ra rắc rối với vấn đề.

Giờ nhận phòng của khách sạn Cortesia Tokyo là 2 giờ chiều hằng ngày. Kim đồng hồ vừa chỉ quá 2 giờ một chút, vài người đàn ông đã xuất hiện ở sảnh khách sạn. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy họ, Naomi đã có dự cảm chẳng mấy tốt đẹp. Ghét thật đấy, làm ơn đừng tới đây, cô trộm nghĩ. Naomi thật không giỏi ứng phó với kiểu người này.

Họ là một nhóm gồm năm người đàn ông. Ngoại trừ hai người chắc chắn đã ngoài 40, những người còn lại thật khó đoán tuổi. Thế nhưng, họ lại toát ra cùng một bầu không khí. Và người đàn ông vận một chiếc áo khoác ca-rô kẻ dày cộp, cài ngay ngắn đủ cả hàng cúc, lưng đeo ba lô laptop màu nâu đi đầu tiên chính là dẫn chứng cụ thể nhất cho cái bầu không khí đó. Anh ta đeo cặp kính viền đen, tóc tai bù xù, mặt mũi xanh xao. Naomi chợt nhớ tới buổi bắt tay giao lưu khán giả của một nhóm nhạc nữ thần tượng nổi tiếng nào đó. Anh ta chính là kiểu người sẽ xuất hiện ở những sự kiện như vậy. Tất nhiên, Naomi nào đã từng đặt chân tới những nơi ấy, thành thử thật ra cô không có chút kinh nghiệm gì.

Họ dừng lại, trao đổi gì đó nhưng chỉ một lát sau, bắt đầu di chuyển thành một hàng. Và thật không may, họ đang tiến dần đến quầy lễ tân.

Naomi bất chợt cứng đờ người. Ngoài cô còn có nhân viên lễ tân khác.
Làm ơn đừng tới chỗ tôi, Naomi thẫn gào lên trong lòng.

Thế nhưng, lời cầu nguyện của cô đã tan thành mây khói, năm người đàn ông đứng cả trước mặt cô. Cực chẳng đã, Naomi đành cất tiếng “Chào mừng quý khách ạ.”

“Tôi là Meguro,” người đàn ông đeo kính viền đen xưng tên.

Naomi thao tác trên máy đầu cuối, đúng là người này đã đặt phòng trước.

“Ngài Meguro Kazunori đúng không ạ?”

“Đúng rồi,” người đàn ông gật đầu.

Meguro đeo kính viền đen, một kiểu pha trò chẳng?

“Ngài sẽ nghỉ lại khách sạn chúng tôi hai đêm, một phòng standard twin, và một phòng deluxe triple, cả hai đều là phòng không hút thuốc đúng không ạ?”

“Đúng vậy,” Meguro trả lời, mặt không chút biểu cảm. Ngay cả khi đối diện với anh ta, Naomi cũng không tài nào đoán định được tuổi tác của người này. Trông anh ta vừa như học sinh cấp ba, lại vừa như một ông chú.

Naomi đặt hai tờ phiếu thông tin lên mặt quầy lễ tân.

“Vậy phiền quý khách điền tên và địa chỉ liên lạc vào đây giúp ạ.”

Nghe vậy, Meguro liếc quay lại phía sau, vẻ bối rối. Anh ta thì thầm gì đó với bốn người còn lại. Chừng như họ chưa quyết định chuyện ai ở với ai.

“Nếu quý vị chưa chia phòng thì điền trước tên người đại diện thôi cũng được ạ.”

Nghe Naomi nói thế, họ lại bắt đầu bàn xem ai là người đại diện.

Cuối cùng, họ quyết định Meguro và một người đàn ông trung niên nữa sẽ đi điền thông tin. Meguro ở Tochigi, còn người đàn ông trung niên tên Inukai kia thì ghi địa chỉ ở Shizuoka. Không hiểu họ quen biết nhau kiểu gì nhỉ.

“Lúc đặt phòng, ngài có đăng ký thanh toán bằng tiền mặt, giờ ngài có muốn thay đổi gì không ạ?”

Năm người đàn ông quay ra nhìn nhau, rồi cùng gật đầu. “Cứ vậy đi,” Meguro trả lời.

“Vâng ạ. Ở khách sạn của chúng tôi, với những khách thanh toán bằng tiền mặt, lúc nhận phòng sẽ phải đặt cọc trước một số tiền ạ. Với phòng twin sẽ là năm vạn yên, còn phòng triple là bảy vạn yên, nhưng quý khách trọ hai đêm nên số tiền cọc cho mỗi phòng sẽ gấp đôi ạ.”

“Phải trả trước à?” Meguro hỏi với vẻ bất mãn.

“Đặt cọc thôi ạ. Lúc quý khách trả phòng, chúng tôi sẽ trả lại phần còn thừa ạ.”

Năm người đàn ông lại rì rầm bàn bạc. Họ bắt đầu tranh cãi vì tùy ai ở phòng nào mà tiền đặt cọc sẽ khác nhau.

Phiên ghê cơ, Naomi lăm bằm trong bụng.

Họ mất đến năm phút để đưa ra quyết định sẽ chia hai mươi tư vạn yên kia theo đầu người. Cũng may không phải lúc đông khách, chứ không kiểu gì cũng bị phàn nàn.

Naomi đưa thẻ khóa phòng cho nhân viên hành lý đứng chờ bên cạnh, rồi cúi đầu chào năm người đàn ông, “Quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ.”

Vậy nhưng người đàn ông trung niên đẩy đà tên Inukai lại không hề nhúc nhích. Anh ta nhìn mặt Naomi như thể muốn nói đi đâu gì đó.

“Quý khách còn đi đâu gì chưa rõ sao ạ?” Naomi ước m hỏi.

Inukai mở miệng đáp, “Tachibana Sakura.”

“Sao cơ ạ?”

“Tachibana Sakura, đêm nay cô ấy sẽ nghỉ ở đây đúng không?” Inukai mỉm cười, khuôn mặt anh ta đã ửng đỏ, giọng khàn khàn đê nghị, “Cô ấy ở phòng nào vậy? Tôi không tiết lộ với ai đâu, nên cô cho tôi biết được không?”

Ra là vậy, đến giờ thì Naomi đã ngộ ra. Hình như cô từng nghe cái tên Tachibana Sakura này ở đâu đó rồi thì phải. Một nữ thần tượng nào đó

chăng?

“Xin quý khách thứ lỗi cho, khách sạn chúng tôi có quy định không được trả lời những câu hỏi như vậy. Mong quý khách hiểu cho ạ.” Naomi lại cúi đầu.

Inukai tặc lưỡi, “Gì chứ, có thể thôi mà keo kiệt quá vậy. Cho người ta biết thì có mất gì đâu.”

“Người ta đã bảo không được r ồi mà,” Meguro quay lại, tóm lấy tay Inukai. “Nghĩ sao mà người ta cho anh biết mấy thông tin đó chứ. Chúng ta phải tự tìm hiểu lấy thôi.”

“Hừm, đành vậy,” Inukai khó chịu lườm Naomi, r ồi với vẻ bất mãn, đi khuất dạng v ề phía sảnh thang máy.

Song không phải tất cả mấy người họ đều đi lên phòng. Gã đàn ông nhỏ thó đội chiếc mũ len màu đỏ cùng người đàn ông trung niên g ầy gò trông chẳng khác nào bộ xương di động vẫn còn nán lại dưới sảnh. Họ chẳng trao đổi gì với nhau, chỉ lẳng lặng ng ồi trên chiếc sofa ở sảnh khách sạn. Gã đội mũ đỏ chăm chăm nhìn qu ầy lễ tân còn gã trung niên thì không rời mắt khỏi cửa chính.

Naomi quay sang hỏi nhỏ cậu lễ tân đàn em đang đứng bên cạnh, “Cậu biết Tachibana Sakura là ai không?”

Cậu ta ngoạo cổ, “Em không biết, hay chị tìm thử trên mạng xem.”

“Ừm.”

Naomi lui vào văn phòng phía sau qu ầy lễ tân, kết nối máy tính cá nhân với mạng Internet. Cô gõ từ TACHIBANA SAKURA vào mục tìm kiếm, tức thì các kết quả hiện ra.

Naomi lấy làm ngạc nhiên khi người này không phải là một thần tượng underground hay gì đó như cô đoán mà lại là một nhà văn. Và vì Tachibana Sakura là một nữ nhà văn, nên ngoài ngày tháng năm sinh, mọi thông tin về cô ấy đều không được công khai. Cái tên Tachibana Sakura được viết bằng chữ katakata nên Naomi cũng không rõ tên thật của người này có đọc như vậy không. Tachibana Sakura mới ra mắt h ồi mùa xuân năm nay, và nghe đâu đã giành được một giải thưởng uy tín dành cho tác giả mới. Đọc đến

đó, Naomi mới sực nhớ ra. Hình như cô có nghe ai đó khen sách của người này rất hay và bán cũng rất chạy nữa. Sách của Tachibana Sakura được liệt vào dạng thanh xuân vườn trường nhưng lại có rất nhiều cảnh ân ái được miêu tả vô cùng táo bạo. Nghe nói đây chính là yếu tố thành công của cuốn sách. Nhìn ngày tháng năm sinh mà tính thì năm nay cô ấy chỉ mới 27 tuổi.

Hóa ra mục tiêu của mấy người đó là nhà văn này à...

Naomi tìm cái tên Tachibana Sakura trên máy đầu cuối nhưng không thấy. Song mấy người đàn ông kia lại tỏ ra vô cùng chắc chắn về việc nữ tác giả đó sẽ nghỉ ở đây. Hẳn là vì thế nên họ mới chịu chi một số tiền không hề nhỏ để thuê phòng khách sạn này. Không chừng Tachibana Sakura sẽ nghỉ ở đây thật cũng nên.

Nhưng cứ cho là vậy đi, thì sao họ có thể chết mê chết mệt một người trong khi chỉ biết giới tính và ngày tháng năm sinh của người đó thế chứ? Sách của người này hay đến vậy sao?

Naomi tắt máy tính, quay lại quầy lễ tân. Nhìn ra phía sảnh, cô giật mình thảng thốt. Meguro và Inukai đã ở đó từ lúc nào không hay. Họ ngó nghiêng ra các phía, ánh mắt nom vô cùng nghiêm túc. Cô đoán chắc những người này đang chờ Tachibana Sakura xuất hiện. Nhưng họ đâu có biết mặt người đó nhỉ? Họ định chờ kiểu gì đây?

Naomi thấy nhóm người đó đầu đang cầm điện thoại di động. Nhưng dường như họ không thật sự dùng chúng vào việc gì mà chỉ chờ có cô gái trẻ nào đi qua là giơ màn hình lên so sánh.

Dần dà khách đến làm thủ tục nhận phòng mỗi lúc một đông. Nhưng Naomi không thể thôi chú ý đến nhóm người Meguro. Thi thoảng họ lại đổi chỗ cho nhau và cứ thế hai tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Nakomi nhờ cậu lễ tân đàn em trông quầy, một mình đi vào văn phòng phía sau. Rồi cô vòng qua lối đi dành cho nhân viên, rẽ ra góc sảnh khách sạn. Đối với mấy người đang theo dõi quầy lễ tân và cửa chính kia, đây chính là góc chết.

Vừa vờ như đang xem xét quanh khách sạn, Naomi vừa tiến lại gần người đàn ông đội mũ đỏ. Anh ta ngồi trên sofa, vẫn đang cầm chiếc điện thoại trên tay và dán mắt về phía quầy lễ tân. Naomi đứng phía sau, ngó

trộm phía tay anh ta. Đúng như cô dự đoán, trên màn hình LCD của điện thoại là mặt một người phụ nữ. Hơn thế, người này còn đẹp đến ngỡ ngàng. Tuy mang khuôn mặt trái xoan nhưng đường nét mắt và mũi lại vô cùng sắc nét, làm cô có cảm giác như người này có chút lai Tây. Dầu vậy, đâu đó vẫn có nét mộc mạc.

Naomi len lén rời đi, rồi tiến lại gần phía sau Inukai. Đi vòng ra phía sau sẽ rất dễ nhìn trộm màn hình.

Trên màn hình của Inukai cũng là bức ảnh y chang bức trong điện thoại của người đội mũ đỏ. Cô chắc chắn những người này đang tìm cô gái trong bức ảnh. Naomi không rõ họ kiếm đâu ra bức ảnh đó, nhưng đây hẳn là ảnh gần đây của Tachibana Sakura. Tachibana Sakura xinh đẹp nhường đó bảo sao những người này lại chết mê chết mệt như vậy.

Chuyện này tính sao đây ta?

Trước khi quay lại quầy lễ tân, Naomi ngó qua văn phòng phía sau. Kuga, quản lý phòng lễ tân, cũng là người chịu trách nhiệm về công việc của nhóm Naomi đang đứng đó xem tài liệu.

“Anh Kuga, phiền anh một chút được không ạ?”

“Có chuyện gì vậy?” Một tia cảnh giác thoáng hiện lên trên nét mặt ôn hòa của Kuga.

“Chuyện là thế này ạ...” Naomi kể đầu đuôi câu chuyện. Nghe được nửa chừng thì miệng Kuga méo xệch đi.

“Gì chứ? Mấy người phiền phức đó lại tới đóng chốt ở đây rồi à?”

“Chúng ta nên làm thế nào bây giờ ạ?”

“Phiền thật nhưng cũng chẳng thể làm gì. Họ không gây ảnh hưởng gì tới những vị khách khác đúng không? Chúng ta không thể nhắc nhở chỉ vì họ ngỗ ở sảnh lâu được.”

“Nhưng chúng ta không biết họ sẽ làm gì nếu người phụ nữ kia xuất hiện.”

“Kiểu xúm vào, bắt người đó ký tên rồi bắt tay ấy hả?”

“Có thể lắm chứ ạ.”

“Nếu họ làm vậy thì ta cứ tùy cơ ứng biến thôi. Họ có năm người tất cả đúng không? Chắc cũng chỉ làm ồn ào được cỡ đó thôi.” Quả nhiên quản lý có khác, tâm lý vững vàng thật.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy tôi sẽ lặng lẽ quan sát xem sao.”

“Có đi đâu,” Kuga lên tiếng với vẻ trầm tư. “Việc nào chuẩn bị được trước thì cứ chuẩn bị dần đi.”

“Ý anh là sao ạ?”

Kuga ngẩng xuống trước máy đầu cuối, thao tác nhanh trên máy. Anh mở danh sách đặt phòng, vừa đảo mắt qua một lượt, vừa cuộn văn bản.

Cuối cùng tay anh cũng dừng lại. “Hừm, chắc là người này đây.”

“Sao cơ ạ?”

Kuga chỉ tay vào một góc trên màn hình. Trên đó là tên một vị khách đã đặt phòng trước, Mochizuki Kazuo. Người này đặt một phòng deluxe twin cho bốn đêm, tính từ hôm nay.

“Cô nhìn cách thức thanh toán này xem. Nơi đề nghị thanh toán là công ty xuất bản Hitotsubashi.”

“Một nhà xuất bản lớn.”

“Nhưng người ở lại là Tamamura Kaoru, không phải người đặt phòng. Trước đây họ cũng đã từng thuê phòng kiểu này rồi, mấy ngày liền. Có lần tôi hỏi nhân viên dọn phòng thì được cho hay, hình như có nhà văn nào đó chỉ ở lì trong phòng viết sách thì phải. Trong phòng đấy nghe đâu toàn bản thảo với tài liệu.”

“À,” Naomi gật đầu. “Tôi cũng có nghe qua chuyện này rồi.”

“Đạo này hiếm khi họ dùng phòng như vậy nên chắc cô không biết. Cô thử lên mạng tìm tác phẩm của cái cô nhà văn Tachibana Sakura đó xem. Thế nào mà chẳng liên quan gì đó tới nhà xuất bản Hitotsubashi này.”

Naomi lập tức thử tìm trên mạng. Quả đúng như lời Kuga nói. Hóa ra giải tác giả mới của Tachibana Sakura cũng là do nhà xuất bản này trao.

“Vậy là đúng rồi,” Kuga khoanh hai tay. “Chẳng biết Tamamura Kaoru có phải tên thật hay không nhưng chắc chắn cái cô Tachibana Sakura kia sẽ

nán lại ở đây mấy ngày rồi.”

“Giờ ta nên làm thế nào ạ?”

“Ban này tôi cũng nói rồi đấy, về cơ bản, giờ chỉ có thể quan sát tình hình thôi. Chỉ có đi đâu, đối với chúng ta, những khách hàng sử dụng dịch vụ nhiều ngày như vậy vô cùng quan trọng. Nếu đúng cô nhà văn Tachibana Sakura đó sẽ ở đây nhiều ngày thì chúng ta phải tạo ấn tượng tốt với cô ấy. Hâm mộ hâm meo gì cũng được, nhưng để mọi thứ loạn lên rồi cô ấy đòi chuyển khách sạn thì gay.”

“Chuyện đó thì tôi cũng nghĩ vậy.”

“Để không gây ra chuyện gì ồn ào, chắc chỉ có cách tránh để cô ấy xuất hiện trước mấy người kia thôi. Cái người tên Mochizuki này chắc là quản lý hay gì đó cũng nên. Tôi đoán người này sẽ làm thủ tục nhận phòng. Nếu đúng, trong lúc làm thủ tục, có khi ta phải nhờ cô Tachibana kia lánh đi đâu đó chờ vậy.”

“Vậy để tôi thử trao đổi với người tên Mochizuki kia xem sao ạ?”

“Ừm, cứ vậy đi, phiên cô được chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Được rồi. Vậy ta cứ làm thế đi nhé.” Nói đoạn Kuga đứng dậy khỏi ghế, rời văn phòng.

Naomi quyết định sẽ gọi điện luôn cho Mochizuki Kazuo. Số điện thoại được lưu lại từ lúc đặt phòng có vẻ là số di động.

Chuông điện thoại réo mấy hồi thì đầu dây bên kia bắt máy. “Vâng, tôi xin nghe,” một giọng có vẻ bối rối vang lên.

“Tôi là Yamagishi, thuộc bộ phận buồng phòng của khách sạn Cortesia Tokyo. Xin hỏi đây có phải là số của ngài Mochizuki Kazuo không ạ?”

“Vâng, tôi là Mochizuki đây.”

“Cảm ơn quý khách vì đã tin dùng dịch vụ của khách sạn chúng tôi. Chuyện là tôi có việc này muốn báo với quý khách, không biết giờ quý khách có thể dành cho tôi một chút thời gian không ạ?”

“Vâng, có nhàn lẩn gì hay sao ạ?”

“À không ạ, chỉ là có chuyện này tôi muốn báo trước cho ngài thôi ạ.”

“Vậy à, thế cô đợi tôi một lát, tôi cũng vừa mới tới khách sạn đây.”

“Sao cơ ạ?” Naomi bất giác buột miệng. “Giờ quý khách đang ở đâu vậy ạ?”

“Ngay gần quây lễ tân.”

Naomi hốt hoảng, giờ không phải lúc đông dài. “Tôi hiểu rồi ạ. Giờ tôi sẽ tới quây ngay ạ.”

“Vậy tôi tới quây là được đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chờ bên kia ngắt máy, Naomi mới đặt ống nghe xuống. Cô vội vàng đi ra quây lễ tân, ngoái quanh một lượt, đúng lúc một người đàn ông mặc áo khoác màu nâu nhạt đang bước tới gần.

“Ngài Mochizuki phải không ạ?” Naomi hỏi.

“Đúng vậy. Cô là người gọi cho tôi ban nãy đấy à?”

“Vâng, mong ngài thứ lỗi ạ.”

“Cô bảo có chuyện muốn báo cho tôi à?”

“Vâng, nhưng trước đó tôi muốn xác nhận lại chút chuyện. Tôi được biết cô Tamamura Kaoru sẽ nghỉ lại khách sạn của chúng tôi, không biết hai người có đi chung không ạ?”

Mochizuki khẽ mở miệng, gật đầu ý chừng muốn nói “Tưởng chuyện gì, có vậy thôi à?”

“À, cô ấy sẽ tới sau. Tóm lại, giờ tôi muốn làm thủ tục nhận phòng thay cô ấy, không được à?”

“À không, được chứ ạ. Khi nào thì cô Tamamura sẽ tới vậy ạ?”

“Chắc cũng sắp rồi đấy.” Mochizuki liếc mắt xuống chiếc đồng hồ đeo tay. “Chúng tôi hẹn nhau ở quán cà phê đằng kia.” Anh ta chỉ tay về phía khu ăn uống hỗn hợp.

Hông rồi, Naomi nghĩ bụng, ở đó thì hội Meguro và Inukai sẽ thấy hết.

“Có vấn đề gì sao?” Mochizuki ngờ vực hỏi lại.

“À không ạ... Vậy là quý khách sẽ nghỉ lại khách sạn của chúng tôi bốn đêm, phòng deluxe twin, và một khách thôi đúng không ạ?”

“Vâng.”

“Vậy phiền quý khách đi kèm thông tin vào đây giúp tôi ạ.”

Lúc đưa phiếu thông tin cho Mochizuki, Naomi bị một phen thất kinh. Bởi mấy người Meguro ng ẩ ở sảnh đang nhìn về phía cô.

Cô chợt nhận ra. Họ biết Mochizuki là quản lý riêng của Tachibana Sakura.

Naomi nhanh chóng nghĩ cách, cô lấy tờ giấy nhớ, viết vội vào đó.

“Thế này được chưa?” Mochizuki chìa tờ phiếu thông tin ra. Ở cột khách trọ viết cái tên TAMAMURA KAORU.

“Cảm ơn quý khách. À, còn chuyện này, ngài có thể xác nhận thông tin này giúp tôi được không ạ?” Nói đoạn Naomi đẩy mảnh giấy nhớ ra trước mặt Mochizuki.

Trên đó là dòng chữ XIN ĐỪNG QUAY ĐẦU LẠI PHÍA SAU MÀ HÃY NGHE TÔI NÓI.

Mochizuki tròn xoe mắt vẻ bàng hoàng.

“Vị khách Tamamura Kaoru có phải người này không ạ?” Ở góc mảnh giấy nhớ là cái tên TACHIBANA SAKURA.

“Sao cơ?” Mochizuki hơi thu người lại.

“Nếu không phải thì không có vấn đề gì cả, nhưng nếu đúng thì có chuyện này tôi muốn báo cho quý khách.” Naomi vừa cố giữ vẻ tươi cười của một nhân viên lễ tân vừa nói, tránh để đám Meguro nghi ngờ.

Mochizuki đảo mắt một vòng, vẻ bối rối, rồi anh ta liếm môi. “Chuyện cô muốn báo là chuyện gì vậy?”

“Vậy là đúng rồi ấ ả?”

Mochizuki chớp mắt, để lộ vẻ khổ sở. “Tôi buộc phải trả lời câu hỏi đó sao?”

Chắc ở cương vị của anh ta, đó là một câu hỏi không thể trả lời chẳng?

“Tôi hiểu rồi ạ, vậy quý khách không cần trả lời đâu ạ. Tôi xin mạo muội được nói luôn với quý khách ạ. Hiện có năm người đàn ông đang ngồi canh ở sảnh khách sạn, và họ đã ở đây từ khoảng hai tiếng trước. Hình như mục đích của họ là tìm cách gặp mặt người này.” Naomi chỉ tay vào dòng chữ TACHIBANA SAKURA viết trên giấy nhớ. “Và giờ năm người đó đang nhìn chăm chăm vào quý khách, nên xin quý khách đừng ngoảnh lại phía sau.”

Mochizuki đang đà ngoảnh lại bỗng ngưng ngay động tác. “Chết thật...”

“Tôi không rõ việc này có ảnh hưởng gì không nhưng thấy hơi lo nên tôi quyết định thông báo cho quý khách ạ.”

“Cảm ơn cô. Nhưng phải làm thế nào bây giờ nhỉ.” Mochizuki bắt đầu dăm chiêu.

Naomi vừa làm thủ tục nhận phòng vừa thấp thỏm không yên. Sao người này lại không gọi ngay cho Tachibana Sakura nhỉ? Cứ nhùng nhằng mãi, đến lúc cô nữ nhà văn đó tới quán cà phê thì không phải chuyện sẽ rối tinh lên sao?

“Quý khách có cần luôn thẻ khóa phòng không ạ?”

“Ừm... mà thôi.” Mochizuki lắc đầu. “Đợi người ấy đến rồi nhận cũng được. Cô hãy đưa cho người tên Tamamura Kaoru nhé.”

“Đưa cho cô ấy ạ? Thế cũng được ạ?”

“Không sao đâu. Cô Yamagishi đúng không nhỉ?” Mochizuki nhìn bảng tên của Naomi, hỏi.

“Vâng.”

“Cô sẽ đứng quỳ đến khi nào?”

“Tôi ấy ạ? Chắc đến khoảng 5 giờ, có việc gì không ạ?”

“Tôi có chuyện này muốn trao đổi với cô. Chúng ta ra đâu đó nói chuyện được không?”

“Vớì tôi ạ?”

“Ừm,” Mochizuki gật đầu, rút từ trong túi áo khoác ra tấm danh thiếp. “Sau 5 giờ cũng được, xong việc cô điện vào di động cho tôi nhé?”

Hắn là có sự tình gì đây. “Tôi hiểu rồi ạ,” Naomi nhanh chóng nhận lấy tấm danh thiếp.

Mochizuki vừa rời khỏi quầy lễ tân vừa lấy điện thoại ra. Anh ta định gọi cho Tachibana Sakura chẳng? Mấy người Meguro chăm chăm nhìn theo mọi động tác của Mochizuki. Chẳng mấy chốc, gã đàn ông trung niên gầy gò và người đội mũ đỏ đứng dậy. Naomi chắc hẳn họ sẽ bám đuôi Mochizuki.

Nhưng chỉ một loáng sau, hai người đó đã quay lại. Mặt họ hần hần, chắc là đã để mất dấu Mochizuki.

Sau đó chừng mười phút, khi chẳng mấy nữa là đến 5 giờ, một người đàn ông đi tới quầy lễ tân. Người này đeo chiếc kính viền vàng, dáng thấp, đậm, cỡ trên dưới năm mươi tuổi. Anh ta cầm theo một chiếc túi cỡ đại, hết nhìn phần ngực đến mặt Naomi, rồi bẽn lẽn lên tiếng.

“Xin lỗi... tôi là... Mura.”

“Sao cơ? Tôi xin lỗi.” Naomi áp tay vào tai, rướn người về phía trước.

“Tamamura. Tôi là Tamamura Kaoru.”

Lần này thì Naomi đã nghe rõ. Nhưng phải mất vài giây nữa não bộ cô mới nhận ra Tamamura Kaoru này chính là vị khách mà Mochizuki đã làm thủ tục nhận phòng.

“Ngài Tamamura Kaoru đúng không ạ?”

“Vâng,” người đàn ông gật đầu. “Anh Mochizuki đã gọi cho tôi.”

Hình như không có nhần lẫn gì cả. Naomi vẫy tay gọi một cậu nhân viên hành lý tới, đặt thẻ khóa phòng đã chuẩn bị sẵn lên mặt quầy. “Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi.”

“Dọn phòng cho tôi trong khoảng từ 11 giờ đến 12 giờ trưa nhé. Vì thời gian còn lại, tôi sẽ ở trong phòng suốt.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Tôi sẽ báo lại với người phụ trách.”

“Vậy phiền cô.”

Naomi nhìn theo Tamamura Kaoru đang được nhân viên hành lý dẫn tới thang máy. Rồi cô hoảng hốt, nhìn qua chỗ hội Meguro.

Họ vẫn ngẩng im tại chỗ, chăm chăm nhìn phía cửa chính và quỳ lễ tân.

Giao ca giữa ca ngày và ca tối sẽ diễn ra lúc 5 giờ chiều. Sau khi giao ca xong, trên đường di chuyển sang tòa văn phòng, Naomi mới gọi điện cho Mochizuki. Vừa nhắc máy, anh ta đã vội vàng xin lỗi, “Tôi xin lỗi, nhờ cô việc vô lý quá.”

“Không có gì đâu ạ. Mà hồi nãy tôi thấy hai người đàn ông ở sảnh đó đã bám theo sau anh thì phải.”

“Tôi biết, nên tôi mới bắt taxi đi luôn.”

“Thế ạ. Vậy thì may quá.”

“Chắc cô thấy kỳ lạ lắm đúng không? Về Tamamura Kaoru ấy.”

“Nói kỳ lạ không biết có đúng không nữa... Nhưng tôi hơi bất ngờ ạ.”

“Tôi có mấy việc cần giải thích với cô, tất nhiên là cả chuyện đó nữa. Giờ chúng ta gặp nhau một chút được không? Thực ra tôi đã quay lại gặp khách sạn. Cô cứ nói địa điểm, tôi sẽ tới đó ngay.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy thì...”

Naomi đành gặp ở tòa văn phòng, cách khách sạn một con đường hẹp, có tấm biển đề CORTESIA TOKYO ANNEX.

Mochizuki đồng ý hẹn gặp nhau ở trước sảnh tòa nhà.

Naomi đợi ở trước tòa nhà một lát thì thấy Mochizuki xuất hiện. Phòng tiếp khách tầng 1 đang trống nên Naomi dẫn anh ta vào đó. Tiếng là phòng

tiếp khách nhưng thực chất đó chỉ là một căn phòng nhỏ với ghế sofa đơn giản và chiếc bàn nhỏ bên trong.

“Tamamura Kaoru là tên thật.” Vừa yên vị trên ghế, Mochizuki liếc lên tiếng. “Hiện anh ấy đang sống ở Kawaguchi, Saitama. Trông có vẻ có tuổi thế thôi chứ thực chất anh ấy chưa đến bốn năm đâu.”

“Ngài ấy là nhà văn đúng không ạ?”

Nghe Naomi hỏi, Mochizuki duỗi thẳng lưng, đáp, “Vâng.” Rồi anh ta hít một hơi thật sâu nói tiếp, “Tachibana Sakura là bút danh của anh ấy.”

Naomi chớp mắt. “Anh nói thế này với tôi không sao chứ ạ?”

“Dù gì cô cũng biết rồi mà,” Mochizuki nheo mắt, mỉm cười. “Lúc làm thủ tục nhận phòng, tôi cũng đã thoáng do dự. Hay là mình cứ nhận thẻ khóa phòng rồi đưa cho Tamamura? Nhưng dù gì cô cũng đã biết số phòng, chỉ cần nghe mấy nhân viên dọn phòng kể lại, kiểu gì chẳng nhận ra vị khách trọ ấy không phải là một phụ nữ chưa đến ba mươi.”

“Việc đi điều tra về khách trọ...”

“Tôi biết là cô sẽ không làm. Nhưng ta làm sao biết được chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Chi bằng cứ thẳng thắn rồi hỗ trợ lẫn nhau có phải hơn không?”

“Hỗ trợ ấy ạ?” Naomi có chút bối rối trước câu nói của Mochizuki. “Vậy anh muốn thế nào ạ?”

“Đơn giản thôi. Phần các cô đừng để lộ danh tính thật của Tachibana Sakura. Như cô biết đấy, hiện mọi người đều biết đến anh ấy như một nữ nhà văn 27 tuổi. Ngoài ra không có thông tin nào khác được công khai.”

“Vâng, tôi cũng có biết qua. Hình như mọi người gọi ngài ấy là ‘nhà văn với tấm mạng che mặt’ thì phải ạ.”

“Nói thế này có thể cô sẽ nghĩ tôi đang phân bua, nhưng quả thật, hồi đầu chúng tôi cũng đã bị lừa. Anh ta viết rõ trên bản thảo ứng tuyển mình là con gái. Sau đó, khi đọc bản thảo, chúng tôi đã vô cùng hào hứng. Bản thảo rất hấp dẫn, vì nhiều cảnh giương chiếu mà. Cuối cùng bản thảo ấy đoạt giải đúng như kỳ vọng của chúng tôi. Chúng tôi đã gọi điện, và giọng bắt máy rất dễ thương. Chẳng có lý do gì để thất vọng cả.”

“Nhưng thật ra...”

Mochizuki chau mày, chu môi, r ồi gật đầu.

“Đến khi gặp người thật thì tôi mới ngã ngửa. Người đó lại là một ông chú, như cô thấy r ồi đấy. Anh ta xin lỗi tôi về chuyện bịa danh tính vì nghĩ rằng làm thế sẽ dễ giải hơn. Còn người nghe máy hình như là cô con gái đang học cấp ba của anh ta thì phải. Anh ta còn bảo nếu khó quá thì xin từ chối nhận giải, nhưng đâu ra cái lý đó được. R ồi sau khi trao đổi với ban biên tập, chúng tôi quyết định, phải biến đi ầu bất lợi thành có lợi, cứ xuất bản sách mà bán thôi. Tức là để anh ta ra mắt dưới tư cách một nhà văn nữ.”

“Và kế hoạch đó hình như đã rất thành công.”

“Vâng. Anh ta trở thành hiện tượng, còn cuốn sách đoạt giải thì bán chạy như tôm tươi. R ồi cuốn sách mới xuất bản sau đó cũng thành sách bán chạy. Trong khi chúng tôi thì cười không ngậm được m ồm.”

“Đó là một chuyện tốt mà. Nhưng lạ thật đấy.”

“Sao cơ?”

“Tôi thấy năm người đàn ông chờ ở sảnh cứ nhìn ảnh của một cô gái. Không biết đó là ảnh của ai vậy ạ?”

Nghe xong, Mochizuki nhăn nhó mặt mày, mở điện thoại của mình ra. “Cô nói tấm này phải không?” Nói đoạn anh ta chìa màn hình về phía Naomi.

Tấm ảnh trên đó đúng là bức hình mà hội Inukai đã xem. “Đúng r ồi ạ,” Naomi đáp.

“Đấy là một sai lầm quá lớn. Đúng là vui quá hóa r ồ mà.”

“Ý anh là sao ạ?”

“Tachibana Sakura càng nổi tiếng thì trên mạng càng bàn tán xôn xao, rằng không biết dung mạo người này thế nào nhỉ? Nhi ều người còn đ ề ề đoán, hay xấu quá nên không dám lộ diện? Ban đầu tôi cũng lờ đi, nhưng dần dần lại bắt đầu thấy bực bội.”

“Bức bôì ấy ạ?” Naomi nhìn lại Mochizuki. “Người thật thậm chí còn không phải là con gái mà.”

“Đúng là thế, nhưng đã để anh ta ra mắt với tư cách một tác giả giấu mặt, chẳng phải cũng phần nào mong độc giả sẽ ôm mộng tưởng gì đó sao? Chưa kể, cũng chỉ một số ít người trong ban biên tập của chúng tôi biết danh tính thật của Tachibana Sakura, vì chuyện này được xem như một bí mật hàng đầu mà. Thành ra mới có chuyện họ nhao nhao lên, chẳng lẽ chúng ta không phản ứng gì à? Rồi có người còn đề xuất, hay là công khai một phần khuôn mặt của tác giả thôi? Như là ảnh chụp nghiêng từ đằng sau, hay thêm hiệu ứng mosaic vào phần mắt chẳng hạn. Tóm lại họ muốn công khai một tấm ảnh không rõ mặt, nhưng vẫn phải làm sao đó khiến độc giả kỳ vọng rằng, có lẽ đây là một nữ tác giả rất xinh đẹp.”

“Chính là bức ảnh này ạ?” Naomi nhìn về phía màn hình chiếc điện thoại di động của Mochizuki.

“Đúng thế. Thật ra đây là ảnh ghép trên máy tính thôi. Chỉ là tùy tiện ghép mắt, mũi của mấy người mẫu, diễn viên ít tiếng tăm vào với nhau ấy mà. Và chúng tôi đã định sau khi thêm hiệu ứng làm mờ mắt vào thì sẽ công khai trên trang chủ. Khở nổi, lại đăng nhận tấm ảnh chưa chỉnh sửa lên. Người phụ trách nhận ra tức thì và đã xóa tấm ảnh đi ngay nhưng lúc ấy đã muộn mất rồi. Bức ảnh đã được lưu trữ trong một nhóm toàn fan cuồng.” Mochizuki trút tiếng thở dài, cất điện thoại di động lại vào trong túi.

“Fan hâm mộ hẳn đã vui mừng lắm, vì người trong ảnh xinh đẹp thế cơ mà.”

“Trên mạng náo loạn suốt một dạo. Chúng tôi cũng đã cố gắng xoay xở hòng trấn an tình hình, song chẳng có tác dụng gì với đám fan cuồng đó cả. Chẳng những thế còn liên tục xuất hiện những tên đòi gặp mặt trực tiếp Tachibana Sakura nữa kìa. Nghe đâu, hội fan cuồng trên cả nước còn thường xuyên trao đổi tin tức rồi tự tụ tập gặp gỡ nhau định kỳ.”

Thế dễ những người kia cũng là thành viên của nhóm fan ấy quá, Naomi nhớ lại khuôn mặt của hội Meguro và Inukai.

“Đòi đúng là nhiều người kỳ quặc quá ạ.”

“Đúng là kỳ quặc thật, nhưng không thể xem thường sự đồng lòng đồng dạ của họ đâu. Họ còn đi điều tra ra tôi là biên tập viên phụ trách cơ mà. Vừa mới hôm trước thôi, họ đã gửi tới tận nhà tôi một tờ kiến nghị đề đạt nguyện vọng hãy để Tachibana xuất hiện trên ti-vi.”

“Không biết họ đi điều tra kiểu gì mà ra được cả chuyện đó vậy nhỉ?”

“Tôi cũng chịu,” Mochizuki ngoẹo cổ.

“Ngay cả chuyện đóng đô ở đây lần này cũng vậy. Ở công ty tôi cũng chỉ có một số người biết, vậy mà...”

“Anh nhắc tôi mới nhớ, sao ngài Tamamura lại ở dài ngày tại khách sạn chúng tôi vậy ạ?”

Nghe Naomi hỏi vậy, Mochizuki nở nụ cười khô nảo.

“À, chả là anh ấy phải viết bản thảo ấy mà. Chúng tôi có nhờ anh ấy viết một truyện ngắn, quá hạn trả bản thảo lâu rồi mà anh ấy vẫn chưa viết xong. Tác phẩm mới đó của Tachibana Sakura là trọng tâm trong số tháng sau của nhà xuất bản chúng tôi, không thể không có được, đâm phía chúng tôi đang cuống hết cả lên. Bốn ngày nữa, tính cả hôm nay mà anh ấy không viết xong được thì gay go lắm. Ngặt nỗi cái anh Tamamura này, cứ sênh ra một cái là lại trốn biệt đi. Thành thử chúng tôi đành phải quản thúc anh ta như vậy đây.”

“Nhưng nhờ ngài ấy cũng trốn khỏi khách sạn thì sao ạ...”

“Chúng tôi cũng đang lo vậy đây. Nên là thỉnh thoảng phải kiểm tra anh ta. À đúng rồi, xin phép cô một chút...” Mochizuki lại lôi điện thoại di động ra, thao tác gì đó rồi áp lên tai. “Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với anh Tamamura ở phòng 1205 một chút được không ạ? Tôi là Mochizuki.” Có vẻ anh ta đang gọi tới khách sạn. “À, anh Tamamura đấy ạ, anh vất vả quá. Tôi gọi điện xem tình hình thế nào chút thôi... À, thế ạ. Được vậy thì tốt quá rồi. Vậy phiền anh ạ... Vâng, không có chuyện gì nữa đâu. Anh cứ thế cố gắng nhé. Vậy tôi xin phép ạ.” Rồi anh ta ngắt máy. “Có vẻ chưa trốn đi đâu đâu.” Mochizuki nói.

“Ra là vậy,” Naomi ngộ ra. Anh ta có thể gọi điện tới khách sạn như vậy để kiểm tra dù đang ở bên ngoài.

“Công việc của biên tập viên cũng vất vả quá ạ.”

“Có khác gì nhân viên chăm sóc ở sở thú đâu cô.” Mochizuki nói với vẻ nghiêm túc. “Phải hiểu được tập tính của con vật, nịnh nọt rồi dỗ dành nó lắm đấy.”

Nghĩ mình mà cười có khi lại thành kỳ quặc, nên Naomi chỉ đáp “Thế ạ” cho qua.

“Tôi đã nắm được tình hình rồi. Vậy tôi phải làm gì ạ? Tôi nghĩ vấn đề giữ bí mật danh tính thật của Tachibana Sakura như bạn này anh nói có vẻ không đáng lo. Vì mấy người đang theo dõi ở sảnh vẫn chắc mẫm cô gái trong ảnh thực sự tồn tại.”

Mochizuki chậm rãi lắc đầu.

“Nãy tôi có nói rồi đấy, không thể coi thường đám người này đâu. Chắc chắn họ sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để gặp được thần tượng của mình. Với lại, chắc gì họ đã chỉ có năm người. Cũng có thể mấy người này còn có đồng bọn, đang bí mật theo dõi ở trong và ngoài khách sạn lắm chứ. Gì chứ bị lộ số phòng thì gay lắm. Ngộ nhỡ đám người đó đóng giả làm nhân viên khách sạn tới gõ cửa phòng rồi anh Tamamura ra mở cửa thì... Đám người đó mà biết sự thật thì kiểu gì chẳng phát rồ lên, rồi tung tin lên mạng. Chuyện này mà thành sự thật thì danh tiếng của Tachibana Sakura sẽ mất hết. Mà không chỉ có vậy thôi đâu. Tôi còn lo họ giận quá mất khôn, làm tổn hại gì đến anh Tamamura thì chết.”

Naomi nín thở. “Không thể để chuyện đó xảy ra được.”

“Đúng không? Tôi cũng đã tính đến chuyện đổi khách sạn, ngắt nối đúng đợt nghỉ ba ngày nên chẳng đặt được ở đâu nhiều ngày liên như vậy cả. Đành phải cố gắng thôi.”

“Ngài Tamamura có biết chuyện mấy fan cuồng kia không ạ?”

Mochizuki phẩy tay trước mặt.

“Tôi không nói cụ thể với anh ấy, chỉ tỏ phiên phức thêm thôi. Với lại có khi còn ảnh hưởng đến việc viết lách nữa.”

“Vậy ạ...”

“Tóm lại nhờ cô tuyệt đối giữ bí mật này giúp tôi. Ngoài ra nếu có bất cứ chuyện gì bất thường liên quan đến anh Tamamura thì phiền cô báo cho tôi ngay nhé.” Mochizuki cúi đầu thật thấp.

Nhìn bộ dạng của anh ta, Naomi trộm nghĩ, có khi nhân viên chăm sóc thú còn đở vất hơn không biết chừng.

Trước khi ra về Naomi ghé qua văn phòng phía sau quầy lễ tân thì thấy Kuga vẫn ở đó. Cô bèn báo cáo ngắn gọn cuộc trao đổi với Mochizuki hồi nãy.

“Một ông chú sắm vai nữ tác giả giấu mặt được yêu thích à. Chuyện này đúng là bí mật hàng đầu của nhà xuất bản đấy nhỉ.” Kuga thích thú nhận xét. “Tôi hiểu rồi, đợi lúc giao ca, tôi sẽ báo với mấy người làm ca tối và ca đêm.”

“Không biết mấy người đàn ông kia sẽ làm gì nhỉ?”

“Đám otaku ấy à. Tôi cũng không biết nữa, chẳng thể dự đoán được. Chúng ta đành tùy cơ ứng biến thôi vậy.”

“Đành vậy ạ,” Naomi gật đầu trong mơ hồ. Hy vọng nếu có vấn đề gì thì cũng nằm trong tầm mà khách sạn có thể ứng phó kịp thời.

Sáng hôm sau, việc giao ca vẫn được tiến hành vào lúc 9 giờ sáng. Naomi thấy an tâm phần nào vì tối qua không có chuyện gì bất thường xảy ra.

Cô đứng ở quầy lễ tân, nhìn quanh sảnh nhưng không thấy bóng dáng nhóm người Meguro đâu. Hay họ thấy theo dõi mãi mà không gặp được Tachibana Sakura nên bỏ cuộc rồi chẳng?

Rồi Mochizuki xuất hiện ở sảnh thang máy, nhận ra Naomi, anh ta bèn cúi đầu chào.

Naomi rời khỏi quầy lễ tân, lại gần chỗ anh ta. “Có chuyện gì thế ạ?” cô hỏi nhỏ.

“Tôi mang bữa sáng đến cho anh Tamamura, tiện thể xem tình hình tiến triển đến đâu rồi ấy mà. Cũng may tiến độ bản thảo có vẻ ổn.”

“Anh lên tận phòng ạ?”

“Vâng, nhưng không sao đâu, tôi vào thang máy có một mình thôi.”

Chắc ý anh ta là mình không bị bám đuôi.

“Đúng là hôm nay tôi cũng chưa thấy mấy người họ đâu cả.”

“Vâng, hình như là vậy. Nhưng cô chớ vội an tâm, chúng ta chẳng thể biết đám người đó đang toan tính đi đâu gì đâu.”

Sau đó, anh ta chào Naomi “Vây phi ền cô nhé,” rồi rời đi.

“Vâng...” Naomi bối rối quay lại với công việc ở quầy lễ tân. *Nào tôi cũng có biết mấy người kia tính làm gì đâu.*

Đến khoảng hơn 10 giờ sáng, Naomi bắt đầu tắt bật làm thủ tục trả phòng cho khách. Sảnh khách sạn cũng nhộn nhịp hẳn lên. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng mấy người đàn ông kia đâu. Điệu này càng khiến cô thấy bất an. Vì đêm nay họ vẫn sẽ ở khách sạn.

Giữa lúc đó, Naomi chợt trông thấy một người đàn ông đi ngang qua quầy lễ tân. Chính là Tamamura Kaoru. Thấy vậy, cô thất kinh. Người này, trong chiếc áo jumper, khom vai xuống, rồi đi ra phía cửa chính.

Không biết anh ta đi đâu vậy nhỉ, và liệu có quay về luôn không?

Dẫu vậy, ai mà tưởng tượng cho nổi người đàn ông trông có vẻ chậm chạp kia lại là một tiểu thuyết gia đang được mến mộ vô cùng cơ chứ. Đêm qua, trên đường đi làm về, Naomi đã tạt qua hiệu sách và tìm mua tác phẩm ra mắt của Tachibana Sakura. Cô chỉ định đọc qua cho biết thôi, nhưng nào ngờ lại bị cuốn vào không dứt ra nổi vì cốt truyện được triển khai vô cùng gay cấn, mở ra một thế giới quan gây choáng ngợp. Đến khi đọc xong thì đã qua ngày mới. Cô có thể hiểu tại sao văn của người này lại được yêu thích đến vậy.

Đang hồi tưởng lại cốt truyện ấy thì cậu nhân viên đàn em đứng bên cạnh cất tiếng gọi, “Chị Naomi.” Cô thẳng thốt nhìn về phía trước. Một vị khách nữ đang chờ làm thủ tục trả phòng.

“Tôi xin lỗi ạ.” Sau khi xin lỗi khách, Naomi với tay cầm chiếc thẻ khóa đang đặt trên mặt quầy lễ tân.

Đến khi khách trả phòng vắng bớt, Kuga mới gọi Naomi vào văn phòng phía sau.

“Có bưu phẩm vừa được chuyển tới này.” Nói đoạn Kuga đưa cho cô xem một túi giấy nom đẹp lép. Ở phần người nhận có đi kèm đầy đủ địa chỉ, tên khách sạn, ngoài ra còn thêm, TACHIBANA SAKURA (NHÀ XUẤT BẢN HITOTSUBASHI, MOCHIZUKI KAZUO ĐÃ ĐẶT). Phần người gửi thì đề tên một người đàn ông và tên một nhà xuất bản khác. Bưu phẩm được liệt vào loại TÀI LIỆU.

“Kỳ lạ thật đấy.”

Kuga gật đầu.

“Nhưng, tính sao bây giờ nhỉ? Có thể vật này chẳng liên quan gì tới nhóm otaku kia và là thứ họ cần thì sao? Hỏi chính chủ được là tốt nhất.”

“Nhưng anh Mochizuki lại bảo không muốn để Tamamura bị kéo vào chuyện này. Với lại tôi e là giờ người ấy cũng không ở trong phòng đâu ạ.”

Naomi kể lại cho Kuga nghe chuyện đã thấy Tamamura rời khỏi khách sạn và chưa quay lại.

“Tôi sẽ thử trao đổi với anh Mochizuki xem sao ạ. Dù sao anh ấy cũng đã dặn tôi nếu có chuyện gì thì hãy báo cho anh ấy biết.” Naomi lấy điện thoại ra, gọi vào số của Mochizuki đã lưu.

Chừng như biết là Naomi gọi tới, vừa nhắc máy, anh ta đã vội hỏi, “Vâng, tôi Mochizuki xin nghe ạ. Có chuyện gì với anh Tamamura sao?”

Nghe Naomi nhắc tới bưu phẩm kia, anh ta bỗng rên rỉ, “Hừm. Là thật đấy. Anh Tamamura có qua lại gì với nhà xuất bản đó đâu nhỉ. Nếu là sách tặng thì phải gửi về nhà chứ. Trong khi làm gì có chuyện người ở nhà xuất bản khác lại biết anh Tamamura đang viết sách ở đây.”

“Vậy anh tính sao ạ?”

“Tạm thời cô cứ để đó giúp tôi nhé. Rồi tôi sẽ tìm cách hỏi anh Tamamura xem sao.”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

Naomi ngắt điện thoại, nói lại với Kuga nội dung đã trao đổi cùng Mochizuki.

“Chẳng lẽ lại đúng là đồ của nhóm kia gửi? Không hiểu họ tính giờ trò gì mà lại gửi cái này đến nhỉ?” Kuga cầm cái túi giấy lên tay, nghiêng đầu.

“Có khi nào...” Naomi nói đi đầu vừa mới nảy ra trong đầu mình, “Là máy nghe lén không nhỉ?”

Kuga căng mắt lên hoảng hốt “Chẳng có nhé...,” mặt hiện rõ chữ *Có thể lắm*.

Nếu đúng vậy, thì đoạn hội thoại giữa họ này giờ cũng bị nghe lén rồi sao? Naomi nhớ lại nội dung vừa trao đổi với Kuga. Cô có nhắc tới cái tên

Tamamura nhưng chắc chắn chưa hề động tới việc người đó là đàn ông và hiện đang ở phòng số bao nhiêu.

Chừng như cũng đang có chung suy nghĩ đó với Naomi, Kuga im bật. Rồi anh cầm cái túi lên, bần chần nhìn quanh một lượt, sau đó mới cất túi vào trong tủ tài liệu cạnh tường, đóng lại.

“Như vậy liệu có ổn không ạ?” Naomi thì thầm hỏi.

“Còn hơn là cứ để vậy,” Kuga lấp bắp đáp lại.

Điện thoại của Naomi rung, báo có cuộc gọi đến từ Mochizuki.

“Tôi hỏi lại anh Tamamura rồi, quả nhiên anh ấy bảo không biết. Hiện anh ấy đang viết bản thảo, không muốn bị ai quấy rầy, nên tôi sẽ tới lấy món đồ ấy. Cô cứ giữ giúp tôi vậy nhé.”

“Tất nhiên, chuyện đó không vấn đề gì đâu ạ. Chỉ có đi đâu, tôi hơi lo về thứ ở bên trong...” Naomi che tay vào miệng ống nghe, đoạn nói cho Mochizuki hay về phán đoán của mình.

“Hừm. Tôi đã không hề nghĩ tới chuyện đó đấy.” Mochizuki có vẻ cũng đã nhìn ra vấn đề

“Anh định làm thế nào ạ?”

“Tôi hiểu rồi. Vậy cô cất đồ vào chỗ nào đó vắng người giúp tôi nhé. Xong việc tôi sẽ tới lấy luôn.”

“Tôi sẽ làm vậy ạ.”

“Vậy phiền cô.”

“Khoan đã, anh Mochizuki...” Naomi vẫn còn một chuyện canh cánh trong lòng. “Ngài Tamamura đang ở trong phòng ạ?”

“Đúng vậy. Anh ấy khẳng định chắc nịch là trừ lúc nhân viên dọn dẹp, còn lại suốt từ sáng vẫn luôn ở trong phòng làm việc.”

“Suốt từ sáng ấy ạ...”

“Vâng. Có chuyện gì sao?”

“À không, không có gì đâu ạ. Vậy tôi xin phép ạ.”

Sau khi ngắt máy, Naomi nói lại với Kuga ý định của Mochizuki.

“Chỗ vắng người à? Cất ở đâu bây giờ được nhỉ?” Kuga xoa xoa trán.

“Phòng họp bên tòa văn phòng thì sao ạ? Nếu mình dán giấy bên ngoài cửa nữa chắc sẽ chẳng ai lui tới đâu ạ.”

Kuga búng tay đánh tách.

“Ý hay đấy. Vậy cô xem lịch rồi cất vào phòng nào trống giúp tôi nhé.”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

Naomi lấy túi giấy từ trong tủ ra, rời khỏi văn phòng. Vừa di chuyển trên lối đi dành riêng cho nhân viên, Naomi vừa nghiêng đầu khó hiểu.

Người hời sáng bước ra khỏi cửa chính đúng là Tamamura mà nhỉ. Cô không thể nhìn nhận được. Hay là anh ta đã quay lại ngay sau đó rồi nhưng khi ấy cô lại lơ đãng, không nhìn thấy?

Sang đến tòa văn phòng, Naomi nắm được phòng họp trên tầng hai hiện đang trống lịch. Cô đặt túi giấy lên mặt bàn, dán mảnh giấy KHÔNG PHẬN SỰ MIỄN VÀO ngoài cửa.

Sau đó cô trở lại quây lể tân, tiếp tục công việc thường nhật. Đến khoảng hơn 2 giờ chiều, khách lần lượt tới nhận phòng.

Đột nhiên, trong lúc Naomi đang làm việc, Kuga bên cạnh thúc nhẹ vào mạng sườn cô. Rồi anh ta còn khẽ hít cảm, hướng mắt về phía đằng xa, ý chừng bảo cô, *Nhìn kìa*.

Naomi nhìn ra phía Kuga ra dấu, thì bắt gặp ngay năm người đàn ông họ đang đi chuyển theo hàng dọc. Naomi nhìn theo, họ không đi theo cửa chính mà ra ngoài bằng cửa phụ bên cạnh sảnh. Những người này tính đi đâu vậy nhỉ?

Naomi và Kuga quay ra nhìn nhau. Kuga vừa nghiêng đầu vừa thì thầm, “Thật ra ban nãy phòng cảnh vệ có gọi cho tôi. Họ kêu phát hiện mấy người đáng ngờ trên màn hình chống trộm nên tôi đã tới đó xem.”

“Là mấy người đó ạ?”

Kuga gật đầu, “Đúng vậy.”

“Họ đã làm gì đáng ngờ thế ạ?”

“Đi lòng vòng quanh hành lang của tất cả các tầng, trong bộ dạng vô cùng thư thả.”

“Tất cả luôn ấy ạ? Họ đi tìm Tachibana Sakura chẳng?”

“Chắc là vậy chứ gì nữa. Nhưng thường ai lại đi chờ đợi vào kỳ tích gặp nhau ở hành lang nhỉ.”

“Kỳ lạ thật đấy.”

“Ừm, nhưng họ cũng chỉ đi bộ thôi nên ta không thể nhắc nhở gì được. Tôi chỉ nhờ bên cảnh vệ để mắt tới họ hơn.”

Sau đó quãng một tiếng, năm người họ quay lại. Nhìn biểu cảm của cả năm người, Naomi phát hoảng. Dường như họ đang vô cùng phấn khích. Đến cả Meguro, người chẳng mấy khi thay đổi sắc mặt cũng đang khoe hàm răng trắng nhởn.

Trên tay họ là những chiếc túi nilon của cửa hàng tiện lợi. Do đứng xa, Naomi không thể nhìn rõ nhưng hẳn đó là bữa trưa muộn của mấy người đàn ông.

“Chẳng hiểu đám người này đang làm trò gì nhỉ,” Kuga thì thầm vào tai cô.

“Tôi cũng không biết nữa,” Naomi nghiêng đầu thắc mắc.

Sau đó cũng không có chuyện gì bất thường xảy ra. Chỉ có Mochizuki gọi điện tới báo sẽ đến lấy đồ muộn vì chưa xong việc.

Cứ như vậy, chẳng mấy mà đã gần tới 5 giờ chiều, giờ giao ca tối. Naomi xử lý lại các thông tin cần bàn giao, toan lui vào trong văn phòng phía sau, nhưng rồi cô thất kinh khi nhìn thấy Tamamura đang đi vào từ cửa chính. Anh ta đang bước thật nhanh qua sảnh rồi mất hút về phía thang máy.

Naomi chỉ biết thẫn thờ nhìn theo. Chuyện này là thế nào đây? Chẳng phải Mochizuki bảo người này vẫn luôn ở trong phòng à? Lần này anh ta cũng chỉ ra ngoài một lát vào đúng lúc Naomi không nhìn thấy thôi sao?

Có nghĩ lung thế nào thì cũng chẳng thể tìm ra đáp án, Naomi đành cứ thế trở vào văn phòng phía sau. Nhưng đúng lúc ấy, cô thấy năm người đàn ông kia đi ra từ sảnh thang máy. Naomi giật nảy mình. Nhớ họ gặp Tamamura ở giữa đường thì chết dở. Nhưng rồi cô nghĩ lại, họ đâu có biết nhau cơ chứ.

Đám người đàn ông với Meguro đi đầu tiến lại quỳ lễ tân. Naomi niềm nở chào đón họ. “Có chuyện gì vậy, thưa quý khách?”

Meguro đặt hai chiếc thẻ khóa phòng lên mặt quầy.

“Chúng tôi đã đặt phòng cho cả tối nay nhưng phiền cô đổi phòng giúp chúng tôi được không?”

Naomi chỉnh lại tư thế trong khi nụ cười vẫn nở trên môi. “Quý khách có gì không hài lòng về hai căn phòng hiện giờ ạ?”

“Không phải, chúng tôi chỉ là muốn ở phòng khác thôi.” Meguro đáp.

Từ phía sau anh ta, Inukai chêm vào, “Chúng tôi sẽ chịu thêm phí, nếu cần.”

“Tức là quý khách muốn nâng hạng phòng ạ?”

“Đúng vậy,” Meguro lên tiếng. “Tôi không rõ phòng đó kiểu gì, nhưng chắc là đặc biệt hơn.”

“Ý quý khách là phòng nào cơ ạ?”

“Bên tòa kia ấy.” Inukai lại xen vào. “Ý tôi là tòa nhà bên cạnh.”

“Sao cơ ạ?” Naomi chẳng hiểu mấy người này đang nói gì cả. “Tôi vẫn chưa hiểu ý quý khách ạ.”

“Ý chúng tôi là...” Inukai hùng hổ lao tới phía trước. “Hãy đổi cho chúng tôi sang phòng bên tòa nhà kia.”

“Phòng... ở tòa văn phòng ấy ạ?”

“Ờ. Chúng tôi trả thêm tiền là được chứ gì.”

Năm người đàn ông lườm Naomi với vẻ thù địch. Chắc hẳn những người này đang điên tiết vì Naomi mãi vẫn chưa chịu chấp thuận yêu cầu của họ.

Đến bây giờ Naomi mới hiểu ra sự tình. Cô những muốn cười phì ra mà phải cố nén lại.

“Xin lỗi nhưng có lẽ quý khách đang hiểu lầm rồi ạ. Tòa nhà bên đó của chúng tôi không có phòng nghỉ cho khách đâu ạ.”

“Tại sao lại vậy? Tôi thấy bên đó rõ ràng có treo biển CORTESIA TOKYO ANNEX mà.” Meguro quắc mắt lên lườm Naomi.

“Bên đó chỉ có văn phòng bộ phận quản lý, hành chính của công ty, chứ hoàn toàn không có phòng ở hay hàng quán gì để phục vụ khách đâu ạ. Tôi thành thật xin lỗi vì câu chữ trên tấm biển đã khiến quý khách hiểu lầm ạ.” Nói đoạn Naomi cúi đầu xuống.

Năm người đàn ông nhất loạt hơi há miệng ngạc nhiên. Họ đã phải quyết chí thế nào khi tới đây chứ. Vậy mà mọi chuyện lại thành ra như vậy, trông họ có vẻ bối rối.

“Không biết quý khách có thể thông cảm cho khách sạn chúng tôi được không ạ?” Naomi hỏi.

“Có thật bên đó không có phòng hay khách trọ nào không?” Meguro vẫn ngoan cố tra hỏi tới cùng.

“Dạ hoàn toàn không có ạ. Khách trọ cũng không có ai đâu ạ.”

Họ quay sang nhìn nhau. Mặt ai nấy đều đăm chiêu.

“Thế thì... thôi vậy.” Meguro lên tiếng, rồi cùng bốn người kia đi về phía sảnh thang máy.

Có khi nào... Naomi vừa nhìn họ rời đi vừa nghĩ. Chuyện này liên quan gì tới gói đồ đang để ở bên tòa văn phòng không nhỉ?

Naomi đương miên man nghĩ ngợi thì Mochizuki gọi điện tới. Anh ta thông báo đã thu xếp xong công việc nên giờ sẽ qua lấy đồ. Thật khéo. Naomi vẫn hẹn anh ta trước sảnh tòa văn phòng như hôm qua.

Sau khi bàn giao công việc cho ca tối, Naomi đứng đợi Mochizuki trước tòa văn phòng. Anh ta có mặt đúng như giờ hẹn. Sau đó hai người di chuyển lên phòng họp trên tầng hai.

“Chuyện này đúng là kỳ lạ thật,” Mochizuki cầm lấy chiếc túi và nói.

“Thật ra...” Naomi khẽ khàng thuật lại cuộc trò chuyện với nhóm Meguro ban nãy.

“Họ muốn đổi phòng... Ra vậy.” Mochizuki sau khi gật đầu vài lần mới bỏ cái túi giấy vào trong cặp. “Giờ tôi sẽ tới Akihabara một chuyến rồi quay lại.”

“Akihabara ấy ạ?”

“Tôi có người quen rành mấy thiết bị không dây và nghe lén này lắm, nên sẽ hỏi qua người đó xem sao. Giờ cô Yamagishi về luôn hay sao ạ?”

“Tôi thì hết ca rồi ạ...”

“Vậy à. Nếu cô có thể đợi chừng một tiếng thì chắc tôi sẽ báo được kết quả.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy tôi sẽ đợi.”

Trong lúc chờ Mochizuki liên lạc lại, Naomi dùng bữa tối ở nhà ăn dành cho nhân viên.

“Đúng như tôi nghĩ.” Vừa thấy Naomi, Mochizuki đã lên tiếng. “Thứ được cài vào cuốn sách ở bên trong không phải máy nghe lén mà là thiết bị phát tín hiệu. Và chỉ cần dùng máy thu tần số là sẽ dò ra được địa điểm.”

“À, thế nên...”

Giờ thì Naomi đã hiểu hành động của mấy người hội Meguro. Cả việc họ đi lòng vòng quanh hành lang khách sạn nữa. Họ dùng máy thu tín hiệu để tìm máy phát tín hiệu.

“Mấy người đó đã đi đầu tra ra được gói đồ đang ở tòa nhà bên này, nên tự cho là Tachibana Sakura cũng đang ở đây.”

“Bảo sao tôi thấy mấy người đó sau khi ra ngoài rồi quay lại bèn tươi tỉnh hẳn lên. Ra là khi ấy họ nghĩ đã tìm được chỗ ẩn nấp đang ở.”

“Thật cảm ơn vì cô đã thông báo với tôi. Có gì lại phiền cô nhé.”

“Cũng may là giúp ích được cho anh ạ. Giờ anh còn đi đâu nữa ạ?”
Thấy Mochizuki cầm trên tay chiếc túi nilon trắng to tướng, Naomi mới

hỏi.

“Tôi mang bữa tối đến cho anh Tamamura. Anh ấy mà gọi phục vụ phòng đắt đỏ quá thì cũng khổ cho tôi lắm.”

“Vậy giờ anh lên phòng ngài ấy ạ?”

“Vâng, với lại nhân tiện tôi cũng muốn xem tình hình bản thảo tiến triển đến đâu rồi.”

“Thế ạ...”

Chừng như nhận ra điều gì đó từ biểu cảm của Naomi, Mochizuki hỏi, “Có chuyện gì à?”

“Hồi chiều anh có bảo ngài Tamamura vẫn làm việc trong phòng suốt nhỉ?”

“Vâng. Chắc chắn anh ấy không rời đó nửa bước đâu. Ban trưa tôi cũng có gọi điện thì vẫn thấy anh ấy ở đấy mà. Có vấn đề gì sao?”

“À không, tôi đang nghĩ hẳn ngài ấy phải vất vả lắm.”

“Kể cũng tội nhưng chẳng còn cách nào khác. Chúng tôi cũng phải lo việc của chúng tôi mà.”

“Vậy, tôi xin phép nhé,” nói đoạn Mochizuki đứng dậy.

Sáng hôm sau, vẫn còn chút thời gian trước khi giao ca nên Naomi quyết định sẽ đi lòng vòng quanh sảnh khách sạn một lượt. Từ h ồi còn là nhân viên mới, Naomi đã được dặn nếu rảnh rỗi, dù chỉ một lúc thôi thì cũng phải đi lại quanh khách sạn xem có khách nào gặp vướng mắc gì không để còn kịp thời giúp đỡ.

Nhác thấy bóng người ở phía thang cuốn, Naomi bèn lại gần. Hóa ra lại chính là Tamamura. Một tay anh ta đang hút tui, còn tay kia thì áp điện thoại vào tai.

“Ờ hay, đã bảo tôi có việc nên tối không được r ồi cơ mà... việc cá nhân... không liên quan tới anh. Tóm lại là giờ tôi đi đây. Còn lại phiền anh nhé. Ừm, 2 giờ ở chỗ anh Tanaka, Hachioji đúng không. Tôi biết r ồi, quên sao được hả. Tôi sẽ lo vụ hẹn đó. Vậy nhờ anh nhé.”

Nói chuyện điện thoại xong, Tamamura nhanh chóng nhắm hướng cửa chính đi mất.

Lần này Naomi cũng lại chỉ biết nghiêng đầu thắc mắc. Rõ ràng anh ta nói 2 giờ, ở chỗ anh Tanaka, Hachioji. Chuyện này rốt cuộc là sao nhỉ?

Naomi đang chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào thì đã phải tiến hành giao ca sau đó đứng qu ầy. Đang làm việc nhưng cô không thể ngừng quay ra phía cửa chính mà nhìn. Naomi không sao r ồi bỏ được suy nghĩ, không biết khi nào Tamamura mới quay lại.

Cứ như vậy r ồi chẳng mấy chốc đã gần 12 giờ trưa. Nhóm người Meguro xuất hiện ở phía sảnh thang máy. Họ đặt phòng hai đêm nên trong

sáng nay sẽ phải trả phòng.

Họ đặt thẻ khóa phòng lên quầy, mặt mày khó chịu. Đây là vẻ mặt bất mãn vì không đạt được mục đích chẳng?

“Xin hỏi quý khách có dùng đồ trong tủ lạnh không ạ?”

Naomi hỏi cho đúng trình tự thì chỉ nhận được câu trả lời cụt lùn, “Không.”

Phải rồi, mấy anh ăn đồ của cửa hàng tiện lợi mà, Naomi lằm bằm trong bụng.

Naomi tính thử thì thấy ít hơn khoản tiền đặt cọc rất nhiều. Cô đặt số tiền thừa không hề nhỏ vào khay, rồi đưa cho họ cùng với hóa đơn.

“Cảm ơn quý khách đã dùng dịch vụ của khách sạn chúng tôi. Rất mong lần sau lại được đón tiếp quý khách.” Naomi vừa cúi đầu vừa nói.

Meguro nhận phần tiền thừa. *Họ sẽ phải chia nhau số tiền này nên sẽ lại tốn kha khá thời gian đây,* Naomi thầm đoán.

Có khi nào họ còn định canh chừng ở sảnh nữa không nhỉ, Naomi đang nghĩ vậy thì năm người đàn ông đã lảng lảng đi qua cửa chính, rời khỏi khách sạn. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc ấy, ai đó đập vào lưng cô. Là Kuga. “Cuối cùng cũng chịu lạng lẽ rút lui rồi đấy à?”

“Thật may vì tôi đã không phải thất hứa với anh Mochizuki.”

“Thế là cũng xong được một việc. Tôi làm ở đây lâu lắm rồi nhưng lần đầu gặp phải nhóm người như vậy đấy. Đúng là một bài học kinh nghiệm đáng quý.” Kuga cười khở.

“Đúng thật ạ.” Naomi đờng tình, song cô vẫn chưa hết băn khoăn về chuyện của Tamamura. Vì đến giờ vẫn chưa thấy anh ta quay lại.

Nhân lúc công việc rảnh rang đôi chút, Naomi mới gọi điện cho Mochizuki. Cô nghĩ mình nên thông báo cho anh ta chuyện năm người kia đã trả phòng.

“Thế ạ. May quá rồi, vậy là yên tâm được một chuyện.” Nghe xong, Mochizuki tùm tùm đáp lại. “Vậy là từ giờ tôi sẽ không phải lén lút tới gặp

anh Tamamura nữa r ồi.”

“Sáng nay hai người cũng gặp nhau ả?”

“Gặp r ồi. Đưa bữa sáng với bữa tối cho anh ấy là nhiệm vụ hằng ngày của tôi mà. Tôi đến đó từ lúc 8 giờ sáng r ồi kìa. Trông anh ấy khi đó vẫn còn ngái ngủ lắm.”

Nhưng chỉ sau đó một lát, Naomi đã bắt gặp anh ta nói chuyện điện thoại ở sảnh khách sạn.

“Công việc của ngài Tamamura vẫn tiến triển thuận lợi chứ ả?”

“Cũng hòm hòm. Ban nãy tôi cũng vừa gọi điện hỏi thăm tình hình xong.”

“Anh vừa... gọi điện ả?”

“Vâng, tôi cứ nhắc suốt đêm ra cũng bị anh ta quở cho một trận. Ha ha ha.”

“Anh gọi tới phòng khách sạn chứ không phải số di động ả?”

“Đương nhiên phải gọi tới phòng chứ. Gọi di động thì còn ý nghĩa gì nữa. Có chuyện gì ả?”

“À không ả. Tôi chỉ đang nghĩ, đúng là vất vả cho cả hai bên quá.”

“Có gì đâu, tất cả là vì công việc ấy mà. Cảm ơn cô đã báo tin nhé.”

“Không có gì đâu ả,” nói đoạn Naomi ngắt máy, r ồi cô nhìn đ ồng hồ. Đã hơn 2 giờ chiều. Tamamura đã nói hẹn gì đó chỗ Hachioji, nhưng chẳng lẽ anh ta quay lại và hiện đang ở trong phòng r ồi sao?

Naomi đang b ần th ần nghĩ ngợi, thì chợt cảm giác có ai đó, cô ngẩng đầu lên. Đúng lúc một người đàn ông trẻ đang đi tới.

“Xin lỗi, tôi có chút chuyện muốn hỏi. Tôi là...”

Người đàn ông nọ thò tay vào túi trong áo khoác, rút ra từ danh thiếp. Trên đó có in nội dung: IMAMURA YUJI, PHÒNG BIÊN TẬP SÁCH VĂN HỌC, CÔNG TY CỔ PHẦN KYUEI. Kyuei là một nhà xuất bản vô cùng nổi tiếng.

“Có phải hiện...” Anh ta đang nói dở thì bỗng ngừng lại, hẳn là vì thấy sắc mặt của Naomi thay đổi. Mắt Naomi đang mãi nhìn đoàn người bước

vào từ cửa chính. Năm người đàn ông kia, vẫn Meguro dẫn đầu, đã quay lại.

Imamura cũng quay đầu lại, rồi anh ta giật mình rụt người lại. “Ồ, chuyện gì đây?”

Nhóm người kia bước thẳng tới chỗ Naomi, rồi đột ngột nắm lấy cánh tay Imamura.

“Anh Imamura của công ty Kyuei phải không?” Meguro hỏi.

“Vâng, đúng là tôi...”

“Làm ơn, hãy để chúng tôi gặp... Tachibana Sakura.”

“Hả? Mấy anh đang nói chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi thật sự rất nghiêm túc. Chỉ một lát thôi cũng được, xin anh đấy.”

Nói đoạn anh ta quỳ gối xuống sàn, dập đầu. Bốn người còn lại cũng làm y chang, rồi họ đồng loạt hô “Làm ơn.”

“Ồ, mấy anh này, đừng có làm vậy chứ.” Imamura lùi lại phía sau.

Nghe thấy có tiếng ồn ào, đội trưởng bộ phận hành lý chạy lại.

“Xin lỗi các anh, nhưng các anh làm vậy sẽ ảnh hưởng tới nhưng vị khách khác, phiền các anh đi chỗ khác giúp cho được không ạ?” Vị đội trưởng nói với hội Meguro.

“Không, chúng tôi sẽ không đi đâu cả, cho tới khi gặp được Tachibana Sakura.” Meguro chầy bừa.

Đội trưởng hành lý bèn đưa mắt ra hiệu với cấp dưới của mình. Cuối cùng mấy nhân viên hành lý đành phải vừa lịch sự khuyên can, vừa đỡ năm người đó dậy, rồi dẫn họ ra ngoài.

Thấy họ đi khuất, Imamura mới nói lỏng cà vạt. “Hết cả ồn. Mấy người đó là ai vậy?”

“Thành thật xin lỗi quý khách. Mấy vị ấy ban sáng vừa mới trả phòng ở đây đấy ạ.”

“À phải, tôi có nghe anh Mochizuki nói về chuyện Tachibana Sakura bị fan cu ồng đeo bám r ồi. Hóa ra là đám người đó đấy à?”

“Quý khách là người quen của ngài Mochizuki ạ?”

Imamura gật đầu.

“Qua anh ấy tôi mới biết khách sạn này mà. Anh ấy còn bảo tôi, muốn nhờ Tachibana Sakura việc gì thì cứ trực tiếp trao đổi với đối phương.”

“À, hóa ra là vậy ạ.”

“Vâng, thế nên phiền cô gọi tới phòng Tachibana Sakura giúp tôi được không? Cô cứ bảo có anh Imamura công ty Kyuei cần gặp.”

“Tôi hiểu r ồi ạ.”

Naomi nhắc ống nghe chiếc điện thoại bên cạnh lên. Tamamura đang ở phòng 1205. Vừa ấn số, Naomi vừa thắc mắc, không hiểu Imamura có biết danh tính thật của Tachibana Sakura không.

Chuông điện thoại reo, đúng lúc đó, khi Naomi còn đang nghĩ anh ta sao lại rướn người lên như vậy nhỉ, thì Imamura đã vươn cánh tay dài ngoẵng tới, giật lấy ống nghe điện thoại từ tay cô. Anh ta hành động nhanh tới nỗi Naomi chẳng kịp lên tiếng.

Imamura áp ống nghe lên tai, lùi lại phía sau cho tới khi không kéo được dây thêm nữa.

“Quý khách đang làm gì vậy ạ? Xin hãy dừng lại!” Naomi với tay nhưng không tới.

“Cô Tachibana Sakura đúng không ạ?” Có vẻ điện thoại đã kết nối, Imamura bắt đầu nói. “Xin lỗi vì đã đường đột gọi tới làm phiền cô. Tôi là fan hâm mộ của cô, thật đấy, không phải giả danh hay gì đâu. Nhưng xin cô hãy nhớ cho đi ều này, tôi, lúc nào cũng sẽ ủng hộ cô hết mình. Tôi mới là người phải cảm ơn cô mới đúng chứ ạ. Vâng, vậy chào cô ạ.” Anh ta lãnh đạm nói, r ồi nhìn chằm chằm vào ống nghe.

Imamura lại g ần qu ầy lễ tân, cúi đầu, trả ống nghe cho Naomi. “Thành thật xin lỗi.”

Mặt đội trưởng bộ phận hành lý lại biến sắc, anh ta chạy tới quỳ lạy lễ tân. Nhưng Naomi chỉ cười nói, “Không sao đâu ạ” rồi nhận lại ống nghe từ Imamura.

“Hóa ra anh là đồng bọn của mấy người đó à? Tôi đã hoàn toàn bị sập bẫy...”

“Đây là biện pháp cuối cùng của chúng tôi. Chúng tôi đã quyết tâm, nếu không thể gặp, thì ít nhất cũng phải nghe được giọng của Tachibana Sakura. Thế nên chỉ mình tôi là không trợ ở đây.”

“Anh đã nghe... được giọng của người đó rồi à?”

“Tất nhiên, và tôi cũng sẽ cho họ nghe nữa.” Anh ta chìa thứ đang cầm trên tay cho Naomi xem. Là máy ghi âm. Hẳn là anh ta đã thu âm đoạn nói chuyện ban nãy. “Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, giọng cô ấy thật hay, chẳng khác nào giọng thiếu nữ.”

“Sao cơ ạ...”

“Tôi thành thật xin lỗi vì đã gây phiền phức cho cô.” Imamura lại cúi đầu thật thấp.

“Mong các anh lần sau đừng bày trò thế này nữa.”

“Vâng, xin lỗi cô.”

Imamura quay gót, thả bước về phía cửa chính. Tất nhiên, năm người đàn ông nọ đang ở đó. Imamura nhìn về phía ấy, ra dấu chữ V. Thấy vậy, năm người kia khoái chí giơ cả hai tay ăn mừng.

“Họ đưa cô vào phòng cũng khéo đấy chứ.” Kuga tới gần, lên tiếng. “Thôi cũng được. Dù gì họ cũng chỉ muốn nói chuyện.”

“Nhưng lạ thật, không hiểu họ đã nói chuyện với ai vậy nhỉ.”

“Ừm, tôi cũng đang thắc mắc đây.” Kuga nghiêng đầu.

Đầu Naomi xoay mòng mòng vì cả đống suy nghĩ. Sau rốt, cô đi đến một giả thiết. Và cô cũng chỉ có thể nghĩ tới đi đầu này mà thôi.

Naomi rời khỏi quầy lễ tân, đi tới phòng đi đầu tiên.

Giờ 6 giờ tối, Tamamura bước vào từ cửa chính. Thấy vậy, Naomi, đã giao ca xong từ trước và đứng đợi suốt từ lúc đó tới giờ, vội vàng đi tới sảnh thang máy. Bằng mọi cách, cô phải lên phòng trước Tamamura.

Cô đi thang máy lên tầng 12, băng qua hành lang, dừng lại trước cửa phòng 1205, gõ cửa.

Cửa mở vào bên trong, người đang lộ mặt ra nhìn thấy Naomi thì tròn mắt lên ngạc nhiên.

“Xin lỗi đã làm phiền lúc quý khách đang nghỉ ngơi ạ.” Naomi cúi đầu, xin lỗi. “Có việc này tôi muốn phiền quý khách xác nhận lại, không biết quý khách có thể dành cho tôi chút thời gian không ạ?”

Đối phương im lặng. Chừng như đang vô cùng khó xử.

Cô đoán đối phương chỉ tầm ngoài mười lăm, chắc là học sinh cấp ba. Người này quả thật trẻ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô. Một thiếu nữ giản dị và phảng phất vẻ thuần khiết, trong sáng.

Tamamura đi ra từ sảnh thang máy, vẻ mặt hoài nghi, tiến lại gần.

Naomi quay ra chào anh ta. “Quý khách đã về đây ạ.”

“Có chuyện gì thế?” Anh ta hỏi cô bé ở trong phòng.

“Tại cô ấy gõ cửa nên con tưởng bố về...” Cô bé trả lời.

Naomi mỉm cười, nhìn Tamamura.

“Tôi muốn hỏi về cách dùng phòng một chút thôi ạ.”

Tamamura cảm thấy khó chịu, khẽ gật đầu. “Vậy chúng ta vào trong phòng nói.”

“Tôi xin lỗi ạ.”

Naomi cùng Tamamura bước vào phòng. Hai chiếc giường xếp song song, đối diện đó là bàn viết. Trên bàn để chiếc máy tính xách tay và mấy quyển sách.

Cô bé kia ngồi xuống cái ghế đặt bên cạnh chiếc bàn, còn Tamamura thì thả người xuống sofa.

“Phòng quý khách đang dùng là phòng twin.” Naomi vẫn đứng và nói. “Phòng này vốn dĩ là phòng cho hai người, nhưng một người dùng cũng không sao. Tức là, một người dùng thì tiền phòng sẽ khác. Theo như tôi được biết từ ngài Mochizuki thì phòng này chỉ được đặt cho một người. Nhưng vì nhu cầu chuyện, tôi mới nhận ra hiện có hai vị khách đang cùng dùng phòng, thành thử tôi muốn xác nhận lại. Nếu quý khách muốn đổi sang dùng hai khách thì tôi sẽ nhanh chóng làm thủ tục ạ.”

“À không, thế không được đâu.” Tamamura giơ một tay lên. “Phiền cô giữ kín chuyện này với anh Mochizuki và nhà xuất bản Hitotsubashi giúp tôi. Nếu phải trả thêm thì tôi sẽ trả riêng. Nên cô cứ giữ nguyên là một người dùng hộ tôi được không?”

Naomi nhìn cả hai người họ. Mới nãy cô bé này gọi Tamamura là bố nên có lẽ hai người họ là bố con. Nhìn kỹ mới thấy, mắt họ quả cũng giống nhau thật.

“Hẳn là quý khách có sự tình gì đó.”

“Ừm thì...” Tamamura lẩm bẩm.

“Tôi có thể biết vấn đề đó là gì không ạ? Để nếu lỡ lần sau có chuyện thế này nữa, biết đâu tôi lại giúp được gì đó cho quý khách? Tất nhiên, nếu quý khách thấy không cần thiết thì cũng không sao ạ.”

Tamamura khổ sở mở miệng. “Cô biết những gì rồi?”

“Ngài Mochizuki chỉ cho tôi biết, nhà văn Tachibana Sakura thật ra chính là ngài Tamamura đây, và ngài đến đây để chuyên tâm viết bản thảo.

Nhưng hình như, sự thật có hơi khác thì phải ạ.”

Tamamura gật đầu, hít cảm về phía cô bé kia.

“Thật ra Tachibana không phải là tôi, mà là con bé kia.”

“Là cô đây ạ?”

“Ừm, tên nó là Kaoru.”

“À, cô Kaoru... Ra là vậy ạ.”

“Tên tôi là Soichi, tên Kaoru đâu có hợp với tôi chứ.” Tamamura gãi đầu.

Tamamura Soichi cho hay, Kaoru mới 17 tuổi, do mẹ bị bệnh mất sớm, nên ngoại hình cô bé trông có vẻ chững chạc hơn tuổi, nhiều lúc Kaoru còn nói năng, hành động người lớn hơn cả bố mình. Từ bé Kaoru đã thích sách, thành tích ở trường cũng rất khá.

Rồi sau đó cô bé bắt đầu từ viết tiểu thuyết. Không chỉ dừng ở đó, cô bé còn muốn thật nhiều người đọc được sách của mình, nên đã đăng ký ứng tuyển giải thưởng tác giả mới. Rồi thì cô bé nhận được thông báo của nhà xuất bản, rằng tác phẩm đã được lọt vào vòng tuyển chọn cuối cùng. Tamamura tình cờ đọc được lá thư đó trước cả Kaoru nên đã tỏ ra hết sức kinh ngạc. Anh ta hoàn toàn không hay biết gì về chuyện con gái viết sách. Tamamura lục lại bàn của Kaoru mới thấy tập tiểu thuyết in bằng giấy A4 đó. Nhìn tên sách anh ta nhận ra đó chính là tác phẩm ứng tuyển.

“Đến khi đọc thử tôi lại bị thêm một phen thất kinh. Nội dung sách vô cùng gợi tình.”

“Không phải thế mà bố...” Kaoru vẫn cúi gằm từ ban nãy giờ mới ngẩng đầu lên.

“Toàn mấy cảnh nam nữ làm đủ thứ trò biến thái với nhau còn gì nữa.”

“Nhưng phải viết thế chứ. Yêu nhau thì đương nhiên họ phải làm thế rồi. Bố cũng thế còn nói.”

“Nhưng cũng vừa phải thôi chứ.”

“Bố chẳng hiểu gì cả. Thư của con thì tự tiện mở ra xem, còn lục lại bàn rồi cứ thế đọc bản thảo, người đâu mà quá đáng quá thế.”

“Mày nhiều lời quá rồi đấy. Tao lo cho con gái thì có gì sai hả? Quá đáng chỗ nào hả?”

“Ngài bình tĩnh lại đi ạ.” Naomi vội vàng khuyên can. “Tôi rất hiểu cảm giác của cô Kaoru. Tôi cũng đã đọc qua cuốn sách đó, quả thật là rất cảm động ạ. Mỗi người cảm nhận nghệ thuật lại mỗi khác.”

Tamamura cup đuôi đôi lông mày xuống, vẻ buồn phiền.

“Có thể cô nói đúng, nhưng người làm bố cũng có phản ứng của họ chứ. Chẳng ai muốn để xung quanh biết chuyện con gái mình viết ba thứ nhăng cuội đó đâu. Nói trắng ra là tôi chẳng cần nó được giải gì cả, mà không, tôi còn mong nó trượt là đằng khác.”

“Nhưng cuối cùng cô Kaoru lại đạt giải cao đúng không ạ?”

Tamamura Soichi nhăn mặt, gật đầu.

“Lúc nghe con bé thông báo tin đó, tôi xây xẩm mặt mày luôn. Thế này chẳng phải nhà xuất bản sẽ đến chào hỏi hay sao. Tôi đã phải vắt óc đáng suy nghĩ xem có cách nào để từ chối giải được không.”

“Và cuối cùng ngài quyết định đóng giả...”

“Tôi đã chắc chắn, nếu biết một ông chú như tôi giả thành thiếu nữ, kiêu gì họ cũng hủy giải.”

“Anh Mochizuki bảo không thể có chuyện đó.”

“Khô thế đấy. Thành thử cuối cùng có tránh được đâu. Nhưng cũng may mọi chuyện vẫn xong xuôi mà không cần con bé Kaoru xuất đầu lộ diện. Vì anh Mochizuki đã đồng ý để Tachibana Sakura ra mắt dưới tư cách một nhà văn giấu mặt.”

“Tức là, việc gặp gỡ, trao đổi với anh Mochizuki thì ngài ra mặt còn cô Kaoru thì chịu trách nhiệm về bản thảo đúng không ạ?”

Tamamura Soichi nhăn mặt, gãi gãi phía trên lông mày.

“Con bé vẫn đang học cấp ba, còn nhiều việc khác phải làm lắm. Tất nhiên sách bán được nên chúng tôi cũng có thêm đồng ra đồng vào. Đúng là cái gì cũng có hai mặt của nó.”

“Việc viết sách ở khách sạn lần này là do ngài không thể từ chối ạ?”

“Tại tôi lỡ hứa với họ là kiểu gì cũng giao bản thảo đúng hạn. Nhưng cuối cùng lại bị trùng lịch thi giữa kỳ của con bé, đâm không kịp.”

“Họ không chịu để tác giả viết tại nhà ạ?”

“Tôi cũng đề xuất rồi, mà anh Mochizuki bảo, nếu thế ngày nào anh ta cũng sẽ tới nhà. Nhưng làm thế thì lộ hết việc tôi làm ở công ty xây dựng chứ chẳng viết lách gì.”

“Ra là vậy ạ,” Naomi hiểu ra vấn đề

“Vậy nên hai người mới cùng ở đây, và ban ngày thì ngài đi làm??”

“Đúng thế. Cũng may đợt này trúng dịp nghỉ ba ngày, nên Kaoru không cần xin nghỉ học ở trường. Anh Mochizuki vẫn ghé qua vào mỗi buổi sáng và tối, những khi đó tôi để con bé trốn trong nhà tắm.”

“Vất vả quá ạ. Ngài yêu cầu dọn vệ sinh vào giờ cụ thể là vì không muốn để cô Kaoru chạm mặt với nhân viên dọn phòng đúng không ạ?”

“Không sai.”

“Nhưng có việc này tôi vẫn chưa hiểu được. Hình như anh Mochizuki thỉnh thoảng vẫn gọi điện tới phòng này, vậy mà lần nào anh ấy cũng bảo chính ngài đã nghe máy.”

“À, chuyện đó hử?” Tamamura Soichi cười cười. “Rất kỳ lạ đúng không? Cô nghĩ tôi đã làm cách nào?”

“Tôi cũng đã thử đoán.”

“Ồ, cô đoán thế nào?”

“Nếu có số từ bên ngoài gọi tới khách sạn, phòng đi đầu khiển sẽ nghe máy. Nếu đầu dây bên kia yêu cầu được gặp một vị khách nào đó đang trọ tại khách sạn, họ sẽ không lập tức nối máy mà trước tiên sẽ gọi điện tới phòng của vị khách đó, thông báo tên người cần gặp và xác nhận với khách xem có muốn nói chuyện với người kia không. Nếu khách đồng ý, họ mới nối máy. Nên lúc anh Mochizuki gọi điện thoại tới, chắc chắn họ cũng làm theo đúng trình tự như vậy. Tôi đoán, lúc ngài ra ngoài, cô Kaoru sẽ là người nghe những cuộc gọi từ phòng đi đầu khiển. Hẳn là cô đã phải một tay nghe máy, một tay ấn số trên di động đúng không ạ? Và tất nhiên, người cô ấy gọi chính là ngài.” Naomi nhắc ống nghe điện thoại bàn trong phòng

lên, tay còn lại mở di động của mình ra. “Sau đó, khi ngài đã nghe máy, cô Kaoru sẽ áp điện thoại vào ống nghe như này.” Naomi quay ngược hai đầu loa và mức của chiếc di động lại, áp vào ống nghe điện thoại. “Làm thế này, thì dù ngài có đang ở đâu cũng sẽ nhận được cuộc gọi của anh Mochizuki. Phán đoán của tôi có sai ở đâu không ạ?”

Nghe xong, Tamamura Soichi duỗi thật thẳng lưng, khoanh tay lại.

“Không sai gì cả. Cô làm tôi ngạc nhiên đấy. Đúng là dân chuyên nghiệp có khác.”

“Mấy tiếng trước, tôi đã gặp phải một rắc rối nhỏ.” Naomi thuật lại chuyện đã xảy ra với Imamura.

“Tôi gọi bằng điện thoại nội bộ nên phòng đi đầu khiến không hề can thiệp. Và người đàn ông cướp ống nghe của tôi hình như đã nói chuyện trực tiếp với người đang có mặt ở trong phòng này lúc đó. Mà người đàn ông kia còn khen nức nở, giọng nói thiếu nữ ấy nghe rất hay. Chắc hẳn lúc ấy cô hoảng lắm đúng không?” Naomi hỏi Kaoru.

“Em rồi hết cả lên ấy,” Kaoru trả lời. “Tự nhiên đầu dây bên kia lại bảo, TÔI LÀ FAN HÂM MỘ CỦA CÔ. Cuống quá, chẳng biết làm thế nào cho phải, em đành cảm ơn suông.”

“Nhưng người đó đã rất vui đấy ạ. Anh ta nghĩ đi đầu đó thật kỳ diệu, bởi đã được nghe giọng thật của Tachibana Sakura. Nhưng cũng nhờ đó mà tôi nhận ra, ngoài ngài Tamamura, còn một người khác nữa cũng đang ở phòng này. Tôi đã đến phòng đi đầu khiến để xác nhận lại. Và đúng như tôi trù liệu, họ nói, khi họ gọi đến phòng này để kết nối các cuộc gọi ngoại tuyến, đầu là giọng một cô gái nghe máy.”

Tamura lắc đầu qua lại.

“Cô suy luận rất nghề đấy chứ. Lẽ ra nên đi làm cảnh sát mới đúng.”

Naomi cười. “Ngài cứ đùa ạ.”

“Mọi chuyện đầu đúng như cô vừa trình bày. Ngoài ra tôi không giấu việc gì nữa cả. Và tôi cũng nói thẳng, tôi muốn nhờ cô giữ kín chuyện này. Vậy thôi.” Tamamura chống hai tay xuống hai đầu gối, cúi đầu.

“Ngài ngừng đầu lên đi ạ,” Naomi lên tiếng. “Tôi sẽ không tiết lộ chuyện cá nhân của khách, nên xin ngài cứ yên tâm. Còn về cách thức thanh toán tiền phòng phát sinh, tôi sẽ hỏi ý kiến cấp trên ạ.”

“Thật à. Nghe cô nói vậy là tôi yên tâm rồi.”

“Xin cho tôi mạn phép hỏi, ngài định sẽ tiếp tục chuyện này đến khi nào ạ? Tôi thì nghĩ cái gì cũng sẽ có giới hạn của nó.”

Tamamura Soichi méo xệch miệng, vẻ khổ sở.

“Tôi cũng biết chứ. Nhưng không thể tiết lộ chuyện này khi con bé vẫn đang là học sinh cấp ba được. Tôi muốn giữ kín bí mật này cho tới khi con bé trưởng thành. Còn sau đó tôi sẽ để nó tự quyết định. Mà cũng chẳng biết tới khi đó nó còn muốn theo nghiệp viết lách nữa không.”

“Con không bỏ đâu,” Kaoru lên tiếng. “Con còn nhiều thứ muốn viết lắm,” cô bé cả quyết.

“Tôi cũng tán thành việc để cô Kaoru tự quyết định. Cho tới lúc đó, nếu có đi đầu gì tôi có thể giúp đỡ được, xin hai vị đừng khách sáo ạ. Tôi sẽ làm hết sức có thể.”

“Cô sẽ không tiết lộ thân phận thật của chúng tôi đâu nhỉ?”

“Tất nhiên rồi ạ. Việc của chúng tôi là phải bảo vệ mặt nạ của khách mà,” nói đoạn Naomi nghiêng đầu. “À, không phải mặt nạ... mà là mạng che mới đúng chứ nhỉ.” Cô thêm.

Hai bố con nhà Tamamura ò lên cười. Trông họ như vừa được giải thoát khỏi thứ gì đó vậy.

Naomi rời khỏi phòng hai người, ra tới hành lang thì điện thoại báo có cuộc gọi đến từ Mochizuki.

“Thực ra chuyện này không liên quan gì tới cô Yamagishi cả, nhưng những ngày qua cô đã giúp đỡ tôi rất nhiều nên tôi nghĩ cũng nên báo với cô một tiếng.” Mochizuki mào đầu, giọng nghe rất rộn ràng.

“Đã có chuyện gì vậy ạ?”

“Chúng tôi đã làm sáng tỏ được một việc. Rằng tại sao đám otaku kia lại biết rõ tôi là người phụ trách tác giả Tachibana, thông tin cá nhân của tôi

hay chuyện tác giả viết bản thảo ở khách sạn. Thật ra chúng tôi có gián điệp.”

“Gián điệp?”

“Một thành viên của nhóm người đó đã trà trộn vào làm nhân viên bán thời gian của Phòng biên tập chúng tôi từ đầu hè này. Tất nhiên, người đó không biết chân tướng thật của Tachibana Sakura.”

“Tại sao các anh lại biết người đó là gián điệp thế ạ?”

“Hắn tự thú nhận. Chắc là biết nếu đi đầu tra nội bộ thì kiểu gì cũng bị lộ. Tất nhiên chúng tôi đã cho hắn thôi việc. Chỉ có đi đầu hắn đã khoe khoang gì mà, dù không thể gặp mặt Tachibana Sakura nhưng cũng đã hoàn thành được một mục tiêu, nên không có gì hối tiếc cả. Không hiểu ý hắn là gì nhỉ?”

Naomi giật mình, chắc chắn là người đàn ông tên Imamura kia rồi.

Nhưng cô không nhắc gì đến việc mấy người đó đã thu âm được giọng của Tamamura Kaoru. Cô phải bảo vệ mặt nạ của bố con nhà họ.

“Vất vả cho anh quá ạ,” Naomi nói.

“Lần này tôi phiền đến cô nhiều quá. Nhưng chắc tôi sẽ còn quay lại khách sạn đó đây, nên là lần sau lại mong cô giúp đỡ nhé.”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ. Rất mong sẽ gặp lại anh ạ.”

Ngắt điện thoại, Naomi không thể kìm nén một nụ cười. Không hiểu, vài năm nữa, khi nhà văn giấu mặt mà anh ta nghĩ là mình đã tạo dựng kia tháo bỏ mặt nạ, Mochizuki trông sẽ thế nào nhỉ? Tưởng tượng chuyện đó thôi Naomi đã thấy thú vị lắm rồi.

ĐÊM TRƯỚC LỄ HỘI HÓA TRANG

Đang bước vào sảnh chính qua cánh cửa trượt tự động cỡ lớn là một cặp đôi, áng chừng cả hai đều cỡ hai mươi. Hai người mặc đồ đôi gồm áo phông và quần jeans. Sau khi đưa mắt tò mò nhìn khắp sảnh, họ tiến lại gần quầy lễ tân.

Đứng quầy lúc này là ba nhân viên lễ tân. Một người trong số đó là nhân viên mới. Và cặp đôi kia đang đứng trước nhân viên mới nọ.

“Tôi là người vừa gọi điện đặt phòng ban này.” Người đàn ông mào đầu rỗ xưng tên. Nghe âm giọng có vẻ là người vùng Kansai.

Nhân viên lễ tân mới thao tác chiếc máy đầu cuối trước mặt, xác nhận lại nội dung trên màn hình, rỗ hỏi, “Xin lỗi đã để quý khách phải đợi lâu. Quý khách sẽ nghỉ lại khách sạn chúng tôi một đêm, phòng double đúng không ạ?”

“Đúng rỗ,” chàng trai đáp, gật đầu với cô gái bên cạnh.

Nhân viên lễ tân mới đưa phiếu thông tin cho vị khách nọ, nhờ anh ta điền các mục. Trong khi vị khách nam điền thông tin vào tờ phiếu, cậu tiến hành chọn phòng. Cỡ hai tuần trước, chỉ việc này thôi đã khiến cậu lúng túng biết bao.

Vị khách nam đã điền xong thông tin.

“Cảm ơn quý khách ạ. Lúc đặt phòng, quý khách đã chọn thanh toán bằng tiền mặt. Giờ quý khách có muốn thay đổi gì không ạ?”

“Không cần đâu, tôi sẽ trả bằng tiền mặt.” Vị khách nam đáp lại tức thì.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy phiền quý khách cho tôi thu 3 vạn yên tiền đặt cọc được không ạ?”

Nghe câu hỏi của cậu lễ tân mới, biểu cảm khuôn mặt vị khách nam bỗng dưng thay đổi. “Ồ, cái đó là sao?”

“Tiền đặt cọc thôi ạ. Tất nhiên khi quý khách trả phòng, chúng tôi xin gửi lại tiền thừa ạ.”

“Ồ, lần đầu tôi nghe chuyện này đây.”

Vị khách nam chau mày, nhưng chắc chắn không thể có chuyện anh ta chưa nghe được. Thường thì nhân viên lễ tân sẽ nhận đặt phòng luôn trong ngày. Và khách sạn quy định nhất định phải giải thích rõ với khách về tiền đặt cọc. Cậu đoán vị khách này đã không để ý.

“Tiền phòng còn chưa đến 3 vạn mà. Tại sao lại phải đặt cọc tận 3 vạn vậy?”

“Cái đó là chúng tôi dự tính cả những phí dịch vụ khác nữa ạ. Như tiền đồ uống trong tủ lạnh chẳng hạn ạ.”

Vị khách nam xoa tay.

“Chúng tôi sẽ không uống đâu. Có khát cũng sẽ mua đồ ở cửa hàng tiện lợi. Giờ tôi mà đưa cậu 3 vạn yên thì tôi cháy túi mất.”

“Vậy tôi có thể giữ thẻ ngân hàng của quý khách được không ạ? Còn tiền phòng quý khách thanh toán bằng tiền mặt cũng được ạ.”

Vậy nhưng, vị khách nam vẫn lắc đầu.

“Tôi không có thẻ thanh toán nên mới phải trả bằng tiền mặt đó. Tôi đưa cậu 2 vạn yên được không, dù sao tiền phòng cũng tầm đó mà.”

Ồ, không biết cậu lễ tân mới này sẽ xử trí thế nào đây. Naomi vừa đứng bên cạnh nghe họ trao đổi, vừa nghĩ. Cô đoán cặp đôi này chắc chỉ định tiêu 3 vạn yên cho đêm nay. Cô thấy đề xuất vẹn cả đôi đường của vị khách nam xem ra cũng ổn.

“Tôi hiểu rồi ạ,” nhân viên lễ tân mới nói như thể đã quyết tâm, đoạn tiếp, “Vậy tiền đặt cọc sẽ là 2 vạn yên ạ.”

Đúng lúc đó, Naomi đứng bên cạnh chêm vào, “Không cần đâu ạ, thưa quý khách. Quý khách không cần phải đặt cọc đâu ạ.”

Vị khách nam mặt bối rối, nhìn hết Naomi đến cậu lễ tân mới.

“Không cần đặt cọc cũng được à?”

“Vâng, không cần ạ. Nếu cứ phải lo lắng chuyện tiền nong, ăn cũng sẽ không được ngon. Quý khách cứ an tâm tận hưởng buổi tối ở Osaka đi ạ. Trong trường hợp tiền phòng bị thiếu, chúng tôi sẽ gửi yêu cầu thanh toán sau, quý khách chỉ cần chuyển khoản là được ạ.”

“Ôi... được thế thì tốt quá. Nhưng thật là không sao à?”

“Vâng, chúng tôi tin quý khách ạ.”

Vị khách nam trợn tròn mắt kinh ngạc.

Naomi đánh mắt ra hiệu với cậu lễ tân mới. Ý bảo cậu ta hãy mau đưa thẻ khóa phòng cho khách.

“Quý khách trọ ở khách sạn của chúng tôi nhân dịp kỷ niệm gì đó đúng không ạ?” Naomi nhìn đôi trai gái.

“À, vâng.” Vị khách nam cười ngượng ngùng. “Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi.”

“Chúc mừng quý khách ạ. Chúc quý khách sẽ có một buổi tối thật tuyệt vời ạ.”

“Cảm ơn cô,” đôi nam nữ cùng đồng thanh.

Cậu lễ tân mới cài hai chiếc thẻ vào bao giấy, đặt trước mặt vị khách nam.

“Phòng của quý khách là phòng 1608 ở tầng 16 ạ.” Rồi cậu ta vẫy nhân viên hành lý đang chờ ở gần đó lại, đưa thẻ chìa khóa cho nhân viên nọ. “Vậy quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ” cậu lễ tân nói, đoạn lịch sự cúi đầu, nhìn đôi nam nữ đi khuất. Naomi đứng bên cạnh cũng cúi đầu xuống.

Vị khách nam mới nãy mặt còn hằm hằm khó chịu giờ đã tươi tỉnh mỉm cười. Cô gái đang khoác tay anh ta nom cũng vui vẻ hơn hẳn.

Đến khi hai người họ đi khuất, cậu lễ tân mới hỏi Naomi, “Tại sao chị lại biết họ đến đây nhân dịp kỷ niệm thế ạ?”

“Từ cách phát âm của vị khách ấy thôi. Cậu cho tôi xem phiếu thông tin chút được không?”

Địa chỉ được viết trên tờ phiếu là ở tỉnh Nara.

“Quả nhiên người này xuất thân từ vùng Kansai. Từ Nara đến đây đi tàu chắc cũng cỡ một tiếng nhỉ. Bình thường, nếu không có gì đặc biệt chắc chẳng ai bỏ tận mấy vạn yên ra để thuê phòng một khách sạn ở Osaka cả. Nhưng họ thì khác. Cũng có thể họ muốn thử dịch vụ của một khách sạn mới khai trương, nhưng đi đâu đáng nói đây là họ lại đặt phòng đúng hôm ở. Thành thử tôi mới đoán, phải chăng họ có việc gì đó buộc phải làm vào ngày hôm nay chứ không phải mai hay ngày kia? Tức là hôm nay là một ngày trọng đại, phải tổ chức gì đó, nhưng hẳn là vị khách nam kia đã quên mất. Vậy nên vị khách ấy mới cuống cu ồng đi đặt phòng... Ừm, tôi đã suy luận vậy đây.”

Cậu lễ tân lính mới tròn xoe mắt lên.

“Ồ, ra là vậy. Nghe chị nói mới thấy đúng là thế thật ạ. Mà tình huống đó quả chỉ có thể là ngày sinh nhật hoặc kỷ niệm ngày cưới.”

“Nếu là sinh nhật chắc họ sẽ thiên về tặng quà hơn. Tôi thì đã đoán là kỷ niệm ngày cưới. Vì tôi để ý thấy vị khách nữ đeo hai chiếc nhẫn trên ngón áp út.”

“Nhẫn cưới và nhẫn đính hôn.”

“Ừm,” Naomi gật đầu thật mạnh.

“Chị Yamagishi quan sát kỹ thật đấy ạ.”

“Thình thoảng tôi vẫn bị nhắc nhở vì tội cứ nhìn chăm chăm khách đấy. Hình như cậu đã nghi họ là ‘thuyền trưởng’ à?”

Thuyền trưởng là từ chỉ những vị khách tự ý bỏ đi, không làm thủ tục trả phòng và tất nhiên là quy luôn cả tiền phòng.

“Em nghĩ chắc không phải trường hợp đó nhưng đặt phòng đúng hôm ở mà còn định không đặt cọc thì e là có vấn đề. Thế nên mới tính để họ đặt cọc 2 vạn yên.”

Naomi thở ra một hơi, lắc đầu.

“Kỷ niệm ngày cưới, đưa vợ đi chơi phố mà lại chỉ có vốn vẹn 1 vạn yên trong ví thì buồn lắm đấy. Dầu cho từ đầu họ cũng không định tiêu hơn số tiền ấy chẳng nữa. Một khi đã tin khách thì phải tin tuyệt đối. Chớ đừng kiêu nửa vời như vậy.” Naomi đánh nhẹ mu bàn tay mình vào eo cậu lễ tân lính mới.

Cậu ta rụt cổ lại đáp, “Vâng ạ.”

Khách sạn Cortesia Osaka khai trương đã được gần một tháng nay. Nhân viên khách sạn cũng đã dần quen với công việc. Cứ đà này chắc đầu cuối năm là mình quay lại Tokyo được rồi, Naomi tự động viên bản thân.

Khoảng một tháng trước khi Cortesia Osaka khai trương, Fujiki, tổng quản lý của Cortesia Tokyo đã trực tiếp ra chỉ thị yêu cầu cô xuống dưới này hỗ trợ.

“Khách sạn dưới đó tuy đã tiến hành đào tạo nhân viên cẩn thận từ trước, song họ cũng tự nhận là kinh nghiệm của mỗi cá nhân vẫn chưa được dày dặn lắm. Thành thử các chi nhánh khác đều phải gửi người tới hỗ trợ. Đành phải nhờ cô xuống đó giúp họ cho tới khi khách sạn đi vào quỹ đạo vậy.”

Hằng ngày, Fujiki vẫn thường giúp đỡ cô rất nhiều, nên Naomi chỉ còn cách gạt đầu đồng ý. Nhưng đến khi nghe cụ thể mọi chuyện, cô bỗng thấy tâm trạng có phần nặng nề. Bởi cô sẽ phải đào tạo nghiệp vụ cho nhân viên mới chứ không chỉ hỗ trợ đơn thuần.

“Tôi không giỏi chuyên môn đào tạo đâu ạ. Mà không, phải nói thẳng luôn là rất kém.”

“Lạ thật đấy. Sao cả trưởng bộ phận buồng phòng lẫn quản lý nhân viên lễ tân đều không nói với tôi như thế nhỉ. Tôi chỉ nghe họ bảo cô đưa lời khuyên cho hậu bối vô cùng chính xác, dễ hiểu và không bao giờ tỏ ra dễ dãi cả. Dù rằng đôi khi có phần hơi nghiêm khắc quá.”

Naomi cảm tưởng như vị sếp này vừa đánh trúng vào nỗi đau của mình vậy.

“Tôi không cố ý nghiêm khắc đâu ạ. Nhưng không hiểu sao cứ buột miệng nói ra mấy lời khó nghe. Thành thử nhìn chung mọi người chẳng mấy ai ưa tôi cả.”

Hahaha, Fujiki thích thú cười phá lên.

“Đào tạo thì thường là vậy mà. Nhưng thôi, thỉnh thoảng có cơ hội được làm việc ở những môi trường mới cũng là một đi đầu tốt. Cô cứ coi như đây là cơ hội để bản thân học hỏi thêm mà cố gắng mấy tháng vậy nhé.”

Fujiki chẳng có vẻ gì là sẽ thay đổi ý kiến cả. Naomi đành chấp nhận, đáp ngắn gọn, “Vâng ạ.”

Nhưng sau nhiều việc, giờ thì cô lại nghĩ, thật may vì mình đã tới đây. Khách ở đây tuy cũng đến từ mọi miền đất nước song Naomi cảm thấy họ hơi khác so với những vị khách tới Tokyo. Phải chăng vì những đi đầu mà họ kỳ vọng ở Osaka cũng khác nhỉ, Naomi đoán định. Thí dụ, những người sống ở tỉnh lẻ, một khi lên Tokyo, họ sẽ luôn mang trong mình cảm giác ganh đua muốn thách thức với khu vực trung tâm cả nước? Thế nhưng, cô không hề cảm nhận thấy đi đầu đó ở những vị khách tới Osaka. Mà ngược lại, họ tìm kiếm một thứ gì đó gần gũi, thân thuộc ở nơi đây. Và điển hình cho đi đầu ấy là câu hỏi cô đã được nghe rất nhiều lần từ khi tới đây, “Có thể chỉ cho tôi mấy quán ăn ngon ngon ở đây được không?” Không phải những nhà hàng cao cấp mà đại để là những quán bán takoyaki, okonomiyaki hay mì udon. Đây chính là tượng trưng cho những đi đầu mà những vị khách xa lạ kia mong chờ ở Osaka này sao? Cũng nhờ đó mà chỉ sau một tuần Naomi đã nằm lòng hết những quán ăn như thế ở quanh đây.

Trong lúc Naomi đang miên man nghĩ ngợi, thì một vị khách nữ đi tới. Người này vận một chiếc áo len xám sát nách cùng một chiếc quần denim bó làm tôn lên đôi chân thon nhỏ. Tóc dài hơi quá vai, và sau lưng là một chiếc ba lô laptop to. Naomi ánh chùng vị khách cỡ tuổi băm nhưng nét đi kèm tinh toát ra tạo cảm giác già dặn hơn một chút. Nhưng dẫu sao, phải công nhận cô ấy rất đẹp. Ánh nhìn từ cặp mắt đen láy mang một vẻ thần bí đáng kinh ngạc.

Naomi thao tác máy đầu cuối, liếc nhanh khắp màn hình, tìm ra một cái tên có vẻ tương thích.

“Quý khách sẽ trọ lại một đêm ở khách sạn của chúng tôi, phòng executive double đúng không ạ?”

“Đúng vậy,” vị khách nữ trả lời.

“Vậy phiền quý khách đi điền thông tin vào đây giúp tôi ạ.” Như thường lệ, Naomi đưa phiếu thông tin và bút cho vị khách nữ.

Đúng lúc đó cô ngửi thấy một làn hương vô cùng ngọt, nhưng không hề gây khó chịu. Mùi hương ngọt và thanh lịch như hồng trà.

“Có chuyện gì sao?” Chùng như thấy Naomi đột nhiên bất động, vị khách nữ cất tiếng hỏi.

“À không, không có gì đâu ạ. Tại quý khách tỏa ra một mùi rất thơm thoï ạ. Có phải là hương... hoa hồng không ạ?”

Vị khách nữ tỏ ra niềm nở hơn hẳn. “Vâng, đúng là hoa hồng. Cô thấy mùi hơi nồng quá à?”

“Không có chuyện đó đâu ạ. Tôi xin lỗi ạ.”

Vị khách nữ đi điền xong thông tin, Naomi mới đưa thẻ khóa phòng ra. Cô toan gọi nhân viên hành lý lại nhưng vị khách nữ từ chối, rồi đi thẳng tới sảnh thang máy. Có lẽ người này thường xuyên tới những khách sạn thế này chăng?

Sau đó khách lần lượt tới làm thủ tục nhận phòng. Lượng khách đông tới mức Naomi thận trọng, xem như Cortesia Osaka thành công rồi còn gì. Thế nhưng, tuyệt đối không được xao lãng. Vẫn còn một số phòng trống. Mới khai trương nên cô muốn đầu ngày thường cũng phải đạt được mục tiêu gần hết phòng.

Buổi họp ngày mai chắc sẽ chán lắm đây, Naomi nghĩ bụng. Tổng quản lý mới nhậm chức của khách sạn này là người tràn trề khí thế, lại thêm lúc nào cũng hừng hực tinh thần thể thao. Đến mức, vừa hôm trước chỉ vì phiền não về việc tăng thành tích cho khách sạn, mà mới sáng ra người này đã bắt nhân viên của mình phải hô một khẩu hiệu vô cùng kỳ quặc. Trong khi Naomi thì chỉ nơm nớp lo khách sẽ nghe thấy. Cứ nghĩ đến việc không khéo sẽ lại bị bắt hô hoán lên như thế nữa là cô chỉ muốn trốn khỏi đây.

Hôm sau, Naomi đi làm lúc 8 giờ sáng. Vì giao ca giữa ca đêm và ca ngày sẽ diễn ra vào lúc 9 giờ.

Giao ca xong, cô đi ra quầy lễ tân. Chỉ lát sau, một người đàn ông tiến lại quầy. Cô đoán người này chắc tầm tuổi tứ tuần. Bên ngoài có thể coi là dễ nhìn, dù cử chỉ có phần cứng nhắc so với tuổi. Anh ta trông trí thức, nhưng không phải chỉ vì cặp kính. Bộ râu của vị khách này mỏng và hình như không được cạo thường xuyên, nhưng nom không hề luộm thuộm.

“Quý khách trả phòng ạ?”

“Vâng, phiền cô.” Vị khách nam đặt thẻ khóa lên mặt quầy.

Naomi thao tác máy đầu cuối, bắt đầu tính tiền. Vị khách này có gọi dịch vụ phòng, sử dụng dịch vụ quầy bar, và yêu cầu tính vào tiền phòng.

Naomi in bảng kê chi tiết, đưa cho khách xem. Anh ta chỉ liếc một cái rồi gật đầu.

Vị khách nam thanh toán bằng thẻ. Naomi rút bảng kê phần thanh toán thẻ và hóa đơn vào phong bì, đưa lại khách. “Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của khách sạn chúng tôi. Rất mong lại được đón tiếp quý khách trong những lần tới ạ.”

“Cảm ơn cô,” nói đoạn người đàn ông quay lưng đi. Anh ta vừa đi vừa mở cặp, toan nhét chiếc phong bì Naomi đưa cho vào trong. Nhưng bỗng người này dừng chân, quay lại quầy lễ tân, trưng ra một nụ cười ái ngại.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“À không, tôi lú lẫn quá, lại đi nhét thứ này vào trong cặp.” Nói đoạn anh ta chìa ra một chiếc khăn trắng của khách sạn. “Chắc lúc xếp đồ vào trong túi tôi vợ nhầm, cô cất lại vào phòng giúp tôi được không?”

“À vâng, được chứ ạ.” Naomi nhận lấy chiếc khăn còn hơi ẩm. “Quý khách có hài lòng với dịch vụ của khách sạn chúng tôi không ạ?”

“Có chứ. Dịch vụ tốt lắm.” Người đàn ông nhe răng cười, gật đầu như để thuyết phục chính mình. “Tôi ở có một đêm thôi nhưng đúng là đã thành kỷ niệm đáng nhớ.”

“Được vậy thì tốt quá. Mong quý khách lần sau lại chiếu cố ạ.”

“Tôi phải nói câu đó mới đúng.”

Naomi đang nhìn theo vị khách nam rời đi thì thấy một phụ nữ đi ra từ sảnh thang máy. Chính là vị khách nữ xứ nước hoa hương hoa hồng hôm qua cô đã làm thủ tục nhận phòng. Hẳn là người này cũng xuống trả phòng.

Khách đến đây quả là muôn hình vạn trạng, Naomi lại nghĩ. Và những người này đều đang đeo mặt nạ. Vậy nên nhân viên khách sạn tuyệt đối không được phép tháo những chiếc mặt nạ đó ra.

Mùi của phòng khoa học đây mà, ngay khoảnh khắc bước chân vào tòa nhà, Nitta Kosukei đã nghĩ vậy. Những ký ức từ thời học cấp một sống lại trong anh ngay tức thì. Hồi ấy, có lần anh đã thực nghiệm mạ bạc cho đồng 5 yên. Và giáo viên đã dặn anh không được nói chuyện thực nghiệm đó với bất kỳ ai. Vì nghe đâu gia công titanium là một hoạt động phi pháp. Ấy vậy mà, khi biết đi đầu đó, anh lại càng hào hứng. Đồng 5 yên được mạ, thoát nhìn chẳng khác đồng 50 yên. Dùng nó để mua đồ không biết có bị lộ không nhỉ? Liệu có qua mặt được một bà lão mắt kém nào đó không? Chỉ cần tưởng tượng vậy thôi, anh đã thấy hứng khởi lắm rồi.

Anh chẳng nhớ hồi đó mình có dùng đồng 5 yên ấy không. Nhưng lại nhớ rất rõ lần thực nghiệm đó, và chẳng vì anh biết đấy là một hành vi phi pháp? Thường thì ai cũng vậy, sẽ ít nhiều thấy hưng phấn với những việc làm trái quy định. Cảm giác tội lỗi và khoái cảm là hai mặt của một tờ giấy.

Hiện trường nằm trên tầng 2 của tòa nhà. Nitta và vị đồng nghiệp đã đi xe cùng anh tới đây leo cầu thang lên tầng 2. Giữa đường, họ đụng mặt với vài giám định viên và điều tra viên khác. Thấy nhóm Nitta đeo phù hiệu của Phòng cảnh sát số Một nên chẳng ai để ý tới họ cả.

Một cánh cửa đang mở toang. Nitta thoáng thấy bóng lưng của vị cảnh sát đàn anh Motomiya. Có vẻ anh ta đã tới đây từ trước, “Tình hình sao rồi ạ?” Nitta cất giọng hỏi.

Motomiya quay đầu lại, miệng méo xệch, mặt mày như người chết rồi. “Thì cậu cứ vào mà xem.”

Ở cửa ra vào của căn phòng có treo tấm biển đề chữ PHÒNG GIÁO VIÊN kèm thêm dòng NGƯỜI PHỤ TRÁCH OKAJIMA TAKAO.

Nitta nhòm vào bên trong. Căn phòng không rộng lắm, và chỉ có giá sách, bàn làm việc, cùng bộ bàn ghế tiếp khách đơn giản. Trên bàn có đặt một chiếc máy tính xách tay, và chung quanh đó là cả núi sách cùng tài liệu.

Thi thể nằm sấp dưới sàn nhà. Nạn nhân là nam giới, mặc đồ bảo hộ với chiếc quần ống rộng, không thắt cà vạt. Trông người này cũng có da có thịt, song vẫn thuộc dạng nhỏ con. Kính rơi dưới sàn.

“Tôi làm cảnh sát lâu rồi mà hiện trường kiểu này thì lần đầu thấy đây.” Motomiya nhìn lên giá sách. “Cái gì thế này, *Mối quan hệ giữa khoa học gắn kết và kiểm soát tính chất vật lý chung, Nghiên cứu cấu tạo bề mặt của silicon tỷ lệ phản xạ thấp*. Là gì, chẳng hiểu.”

“Nạn nhân là giảng viên đại học ạ?”

“Hình như vậy. Thú thật, tôi chịu không hình dung ra nổi cái thế giới của đám nhà khoa học này. Cầu trời vụ này đừng có phức tạp quá.” Motomiya vừa gãi gãi cằm cô, vừa nhếch miệng cười.

Nitta lại nhìn quanh phòng một lượt. Không có dấu hiệu của vụ ẩu đả nào.

Không biết lúc gây án, hung thủ có cảm giác tội lỗi gì không nhỉ, hay chỉ có khoái cảm? Nhìn xuống tấm lưng đã bị nhuộm đỏ vì máu, Nitta bất giác nghĩ.

Một ban chuyên án đi điều tra được thành lập tại Phòng Cảnh sát Nam Hachioji. Khuôn viên khoa Khoa học kỹ thuật trường Đại học Taihou, nơi xảy ra vụ án mạng lần này chỉ cách Phòng Cảnh sát Nam Hachioji có mấy phút đi bộ.

Hôm nay, mùng 5 tháng Mười, lúc 10 giờ sáng, cảnh sát đã nhận được thông báo về vụ án. Phòng chỉ huy thông tin liên lạc nhận được điện thoại báo một người thuộc khoa Khoa học kỹ thuật của trường này đã bị sát hại. Ngay lập tức, cảnh sát Phòng Cảnh sát Nam Hachioji đã tới để xác nhận hiện trường.

Nạn nhân là Okajima Takao, 52 tuổi, nam giới, giảng viên khoa Khoa học kỹ thuật trường Đại học Taihou. Nghe nói từ hôm qua Okajima không hề xuất hiện ở trường. Phòng giáo viên, cũng là phòng riêng chuyên dụng của anh ta khóa suốt. Nhưng hôm nay, khi thấy xe của Okajima đậu trong bãi đỗ của trường, trợ giảng của anh ta đã dùng chìa khóa riêng để mở cửa phòng, và đến khi vào trong thì phát hiện thầy giáo trong bộ dạng hoàn toàn biến đổi.

Anh ta chết do bị chấn thương bên ngoài. Hung thủ đã đâm nạn nhân từ sau lưng, hung khí xuyên cả vào tim. Dù hung khí không còn ở hiện trường, song có lẽ đó là một con dao nhọn có lưỡi dài khoảng trên hai mươi centimet. Đồ đạc trong phòng không hề bị xáo trộn nhưng chiếc ví trong túi áo khoác đã biến mất. Cảnh sát phỏng đoán hiện trường gây án chưa chắc đã là ở bên trong phòng. Những người liên quan cho hay, Okajima thường chỉ mặc đồ bảo hộ ở trong phòng nghiên cứu. Trong khi phòng nghiên cứu nằm ngay cạnh phòng giáo viên. Nhiêu khả năng hung thủ đã di chuyển cái xác sau khi gây án.

Sau khi Phòng cảnh sát địa phương và Sở Cảnh sát hợp, đi điều tra viên được chia thành nhiều nhóm và tiếp tục hợp theo từng nhóm đó với nhau. Trưởng nhóm của Nitta không ai khác chính là Motomiya.

Điểm mặt qua một lượt các thành viên trong nhóm, Nitta không khỏi bất ngờ. Thế nào mà lại có cả đi điều tra viên nữ lẫn vào đây. Chẳng những thế, Motomiya còn lệnh cho anh và người đó kết hợp thành một đội.

“Sao lại là em ạ?” Nitta hỏi, miệng méo xệch đi.

“Sao không thể là cậu?” Motomiya hỏi ngược lại.

“Sao là sao ạ...” Nitta đang lắp bắp, cô kia đã nhanh nhẩu chêm vào, “Mong anh giúp đỡ ạ.” Xem chừng hăng hái lắm đây.

“Mong cô giúp cho,” Nitta vừa gãi gãi đầu vừa đáp lại.

Cô ta tên Hozumi Risa, vốn thuộc Ban An sinh xã hội. Người không được cao cho lắm nhưng tư thế chững chạc, dáng vẻ khỏe mạnh. Mỗi tội má tròn, mặt hiền lành, đậm không giống cảnh sát lắm.

Một khi chuyên án đi điều tra được mở, trong trường hợp phòng cảnh sát địa phương neo người, thì người ở những ban khác sẽ được đi điều động tới.

Vì nếu chỉ có người ở Ban Hình sự không thôi thì sẽ thiếu nhân sự tr ần trọng. Ví như sẽ chẳng có gì lạ nếu người ở Ban Giao thông tới hỗ trợ lái xe đi ầu tra. Ngay như Nitta cũng đã từng hợp tác với người ở ban khác song với phụ nữ thì đây là lần đầu tiên.

Theo chỉ thị của Motomiya, đội Nitta sẽ phải đi lấy lại lời khai của người đã phát hiện ra tử thi.

“Hay thật đấy. Đây là lần đầu tiên tôi được làm việc trong một chuyên án đi ầu tra. Anh Nitta cứ ra chỉ thị thật nhiều vào nhé. Việc gì tôi cũng xin làm hết.” Hozumi Risa hân hoan ề nghị.

“Tôi hiểu rồi.”

“Nhìn thế này thôi chứ tôi tự tin với độ săn chắc của cơ thể mình lắm đấy. Như hôm rồi, tôi bị đâm xe đạp mà chẳng hề hấn gì trong khi đối phương lại bị thương mới chết chứ. Hahaha.”

“Ồ, thế cơ à.”

“Mà không biết thủ phạm vụ án lần này là người thế nào nhỉ. Trường đại học chẳng phải cũng là một nơi kín cổng cao tường lắm sao? Vậy mà tên hung thủ này lại dám ra tay ở đó, hẳn cũng liều đấy chứ?”

“Cô nói phải.”

“Chắc hẳn phải hận nạn nhân lắm. Hoặc có một động cơ kinh khủng nào đó khác. Hừm, không biết sự thật là gì.”

Hozumi Risa nói nhanh, lại hoạt ngôn. Trên suốt quãng đường đi tới trường đại học, miệng cô ta lúc nào cũng như đạn bắn liên thanh. Nitta lấy làm phiền vì cứ phải đáp lại.

“Tôi nói để cô biết trước,” Nitta dừng bước, chỉ vào chóp mũi Hozumi. “Đi ầu tra là việc của Ban Hình sự chúng tôi. Cô chỉ hỗ trợ thôi. Mà hỗ trợ thì không đến lượt cô ra mặt. Lúc cần tôi sẽ bảo. Còn cho tới lúc đó, phiền cô yên lặng đi theo tôi và đợi là được. Yên lặng ấy, cô hiểu chứ?”

Nitta còn tưởng cô ta sẽ phớt ra bộ mặt bị tổn thương, nhưng không ngờ, cô ta chỉ gật đầu thật mạnh, giơ tay lên hành lễ, đoạn đáp, “Rõ ạ.”

Nitta vừa nghĩ bụng, cô có hiểu thật không đấy, vừa bước qua cổng trường đại học.

Tòa nhà có phòng nghiên cứu nọ đã cấm người ra vào. Thành thử Nitta gặp hai người đã phát hiện ra tử thi trong một căn phòng tiếp khách bên tòa nhà kỹ thuật chính. Một người là Yamamoto, trợ giảng; còn người kia là Suzuki, sinh viên.

“Tức là các cậu gặp anh Okajima lần cuối vào khoảng 6 giờ tối hôm kia, tức ngày mùng 3 tháng Mười, đúng không?” Sau khi nghe chuyện, Nitta xác nhận lại.

“Vâng, đúng ạ,” hai người gật đầu.

Vậy là, hôm kia, lúc hai người họ ra về thì Okajima vẫn còn đang ở trong phòng nghiên cứu.

“Hầu như ngày nào thầy cũng làm việc tới tận khuya. Đã rất nhiều lần chúng tôi thấy vỏ cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi bị bỏ lại trong phòng nghiên cứu khi chúng tôi tới vào sáng hôm sau. Thầy vẫn bảo với chúng tôi, thầy sống có một mình nên về sớm cũng chẳng để làm gì.” Yamamoto thêm.

“Vậy tức là tối hôm mùng 3, các cậu cũng không hỏi lại xem anh Okajima có về nhà không nhỉ?”

“Vâng. Nhưng chúng tôi vẫn tự nghĩ rằng thầy đã về.”

“Và các cậu nghĩ là hôm qua anh Okajima không đi làm? Không ai nhận được thông báo của anh Okajima là sẽ nghỉ phép à?”

“Thường thì thầy sẽ báo với tôi nếu thầy nghỉ. Thầy hiếm khi nghỉ làm lắm.” Yamamoto chau mày.

“Vậy mà hai cậu cũng không định gọi cho thầy mình à?”

“Tôi có gọi, nhưng điện thoại không kết nối được. Gửi tin nhắn cũng không thấy hồi âm. Căn bản cũng không có việc gì gấp, thành thử tôi không cố liên lạc thêm...”

Mặt Yamamoto như hiện lên dòng chữ, *Sao tôi biết được thầy ấy lại bị giết ở phòng bên cạnh thế chứ.*

“Rồi sáng nay các cậu thấy xe của thầy mình?”

“Tôi đã thấy chiếc xe,” người trả lời là cậu thanh niên dáng nhỏ thó, Suzuki. “Tôi tình cờ đi ngang qua gần đó nên đã trông thấy. Nghĩ bụng sao giống xe của thầy Okajima thế nhỉ, tôi bèn lại gần nhìn kỹ hơn thì thấy biển số xe quả nhiên giống hệt.”

“Hôm qua chiếc xe không đậu ở đó à?”

“Tôi không rõ. Thường thầy ấy sẽ đậu xe ở bãi đỗ bên cạnh phòng nghiên cứu. Hôm qua thì tôi không thấy xe ở đấy. Nhưng hôm qua thầy không tới trường thành thử tôi cũng không nghĩ ngợi gì về chuyện ấy cả.”

“Tức là sáng nay cậu thấy xe đậu ở chỗ khác mọi khi đúng không? Anh Okajima có từng đậu xe ở đó bao giờ chưa?”

“Tôi nghĩ là chưa. Thế nên thoát tiên tôi đã không nghĩ đó là xe của thầy.”

Vậy là có thể chiếc xe đã đậu ở đó từ hôm trước. Tên hung thủ đã di chuyển chiếc xe chẳng?

Okajima đã bị sát hại đêm hôm kia và cái xác vẫn nằm trong phòng suốt từ lúc ấy. Suy luận vậy nghe về hợp lý. Nhân viên khám nghiệm tử thi cho rằng nạn nhân đã chết khoảng trên 24 tiếng.

“Hôm kia anh Okajima có nói gì không? Kiểu như sẽ gặp ai đó hoặc ai đó sẽ tới phòng nghiên cứu chẳng hạn?”

Yamamoto và Suzuki nhìn nhau, hòng xác nhận cả hai chưa từng nghe tới những chuyện ấy.

“Thế bình thường anh Okajima hay có khách đột ngột ghé thăm không?”

“Kiểu không hẹn trước ấy ạ? Không, chuyện như vậy hầu như không có.” Yamamoto đáp. “Lịch trình của phòng nghiên cứu thường rất tỉ mỉ, khách đột ngột tới sẽ rất phiền nên chúng tôi luôn nhắc mọi người phải hẹn trước. Với lại lúc chúng tôi rời khỏi đây cũng đã hơn 6 giờ tối. Tôi không nghĩ khách tới muộn vậy đâu.”

“Ra là vậy.”

Nhưng e là đã có người tới. Hắn đã thủ sẵn hung khí và đi tới phòng nghiên cứu.

“Cửa nẻo ở phòng nghiên cứu thì sao?”

“Chìa khóa cửa ra vào thì chỉ có tôi và thầy Okajima giữ.” Yamamoto đáp. “Còn một cái để ở phòng bảo vệ nữa. Ban nãy tôi cũng nói rồi đấy, hầu như ngày nào thầy ấy cũng nán lại tới khuya nên việc khóa cửa tôi nhờ thầy hết. Sáng thì ai đến sớm sẽ mở nhưng thường sẽ là tôi. Hôm qua cũng vậy.”

“Sáng hôm qua cửa phòng nghiên cứu cũng khóa à?”

“Vâng.”

Họ vẫn chưa tìm ra chiếc chìa khóa của Okajima. Có thể tên hung thủ đã mang đi.

“Vậy chỉ có cửa phòng nghiên cứu là trong tình trạng khóa trái thôi đúng không? Cửa ra vào tòa nhà có được khóa không?”

“Không đâu. Vì đêm vẫn có người đi lại mà. Ở đây nhiều nhóm thực hành thông đêm lắm.”

“Tức có người lạ lén vào thì cũng chẳng ai nghi ngờ à?”

“Vâng. Vì trường nhiều phòng nghiên cứu lắm. Ngay cả tôi đây cũng có khối người không biết.”

“Mọi người trong trường có biết chuyện anh Okajima thường xuyên về trễ không vậy?”

“Cái đó thì tôi cũng không rõ,” Yamamoto nghiêng đầu. “Những người cùng làm việc với thầy thì chắc chắn là biết còn người ở phòng nghiên cứu khác thì tôi không nắm được. Nhỉ?”

Thấy Yamamoto tìm sự đồng tình, Suzuki cũng khẽ gật đầu, chẳng nói chẳng rằng.

“Gần đây anh Okajima có gì khác lạ không? Bị vướng vào rắc rối hoặc bị gọi điện làm phiền chẳng hạn?”

Yamamoto ngoe cổ, hỏi Suzuki ở bên cạnh, “Có chuyện gì không nhỉ?”

“Tôi cũng không biết nữa,” Suzuki tỏ vẻ bối rối.

“Tôi nghĩ không có mấy chuyện như vậy đâu.” Yamamoto chốt lại.

“Anh Okajima là người thế nào? Có phải kiểu người vì nóng tính mà dễ gây gổ với người khác hay mối quan hệ với mọi người không được tốt lắm không?”

Tóm lại Nitta đang muốn hỏi xem Okajima có kẻ thù nào đó không, nhưng xem ra phản ứng của hai người này không được nhanh nhạy cho lắm.

“Không hề đúng hơn thầy ấy có phần hơi chậm chạp, tôi chưa từng thấy thầy nổi giận bao giờ.”

Suzuki cũng gật đầu thật mạnh tán thành nhận xét của Yamamoto.

“Lắm lúc đám sinh viên bọn tôi có hơi quá trớn nhưng thầy cũng chẳng bao giờ quát mắng cả. Thầy ấy không hứng thú với chuyện của người khác.”

“Quan hệ với phụ nữ thì sao? Hình như anh Okajima vẫn còn độc thân nhưng chẳng lẽ cũng không có bạn gái à?”

Nghe Nitta hỏi vậy, Suzuki ngã ngửa ra đằng sau. “Thầy Okajima á? Không thể nào có chuyện đó được.”

“Chẳng lẽ Okajima chưa từng hẹn hò với phụ nữ bao giờ?”

“Không đâu, chuyện đó...” Yamamoto nghiêng đầu. “Chuyện đó thì tôi chưa nghe bao giờ. Theo tôi thấy thì hình như thầy ấy không hứng thú gì với việc đó. Đến ăn uống thầy ấy cũng chẳng bao giờ kén cá chọn canh. Tóm lại, thầy ấy chỉ quan tâm tới mỗi cái phòng nghiên cứu này thôi.”

“Nghiên cứu... à.” Nitta quệt mũi, nhìn hai nghiên cứu sinh trẻ tuổi. “Thế các cậu đang nghiên cứu cái gì vậy? Tôi sẽ rất lấy làm cảm kích nếu hai người có thể giải thích sao đó để một kẻ ngoại đạo như tôi cũng nắm được phần nào.”

“Nói đơn giản thì chúng tôi nghiên cứu về chất bán dẫn.” Yamamoto đáp. “Anh biết... chất bán dẫn là gì đúng không?”

“Ừm, cũng đại khái. Thứ dùng để sản xuất linh kiện máy móc nhỉ?”

“Đúng vậy. Nghiên cứu của nhóm thầy Okajima là nhằm phát triển các vật liệu bán dẫn mới. Tình hình nghiên cứu đang tiến triển rất thuận lợi, nếu nó được ứng dụng vào thực tiễn thì các loại máy điện thoại sẽ còn

được sản xuất dưới dạng nhỏ gọn hơn và lượng tiêu hao điện năng cũng sẽ giảm đáng kể.”

“Ồ, vậy là một phát minh lớn đấy chứ. Ban nãy cậu mới nói nhóm thầy nhỉ? Tức là anh Okajima không chỉ nghiên cứu một mình à?”

“Một mình nghiên cứu sao nổi. Thầy ấy cùng nghiên cứu với một công ty khác. Nhưng về cơ bản ý tưởng đầu là thầy nghĩ ra, phải nói là thầy Okajima rất cừ đấy.”

Yamamoto cũng có nhắc tới tên công ty nọ nhưng với Nitta, đó hoàn toàn là một cái tên xa lạ.

“Người như vậy ra đi đúng là một mất mát không hề nhỏ.”

“Vâng. Không biết ai mà lại nhẫn tâm vậy.” Yamamoto buồn rầu chau mày lại.

“Thế có ai tiếp quản công trình nghiên cứu này không? Cậu chẳng?”

“Tôi làm gì đủ sức. Là thầy Nanbara.”

“Thầy Nanbara?”

“Một giáo sư dự bị. Thầy ấy cũng tham gia nghiên cứu cùng thầy Okajima.”

“Vị ấy hiện có đang ở trường không?”

“Thầy ấy đi Kyoto từ hôm qua để tham gia hội thảo rồi ạ. Tôi có thông báo về vụ án, thầy ấy bảo sẽ lập tức về Tokyo.”

Yamamoto cho hay vị giáo sư dự bị đó tên là Nanbara Sadayuki.

Sau khi xác nhận lại hành tung của Yamamoto và Suzuki từ ngày hôm kia để tránh bỏ sót thông tin, Nitta để hai người họ ra về.

“Đúng là cảnh sát của đội đi điều tra hình sự có khác. Đặt câu hỏi cứ tăng tầng. Tôi thật sự ngưỡng mộ đấy.” Hozumi Risa sáng hết cả mắt lên.

“Mấy câu hỏi bình thường thôi mà. Cũng chẳng thu hoạch được gì nhiều.”

“Vậy sao? Tôi thấy cũng nhìn rõ tính chất vụ án hơn đấy chứ.”

Nitta nhìn người cộng sự nữ. “Tính chất? Tính chất thế nào cơ?”

“Thì anh Okajima đó không quan tâm tới thứ gì khác ngoài việc nghiên cứu này. Rồi cũng không gặp rắc rối gì trong các quan hệ với người khác. Tóm lại đây không phải là hành vi gây án vì thù hằn. Quan hệ nam nữ cũng không, suy ra không phải do hận tình. Đã vậy thì chỉ còn lại mục đích tiền bạc.”

“Ai mà lại được hưởng lợi nhờ giết một giáo sư đại học cơ chứ?”

“Anh không nghe chuyện trong cuộc họp điếu tra à? Tên thủ phạm đã cướp ví tiền của nạn nhân đấy.”

“Gì cơ?” Nitta nhìn thẳng vào khuôn mặt tròn xoe của Hozumi Risa. “Cô đang nói hung thủ giết người chỉ để cướp ví tiền à? Chỉ để chôm cái ví mà hắn phải đột nhập vào một nơi như thế?”

“Trộm cắp thì dĩ nhiên là phải cố tình đột nhập chứ sao.”

“Cô đang nói thật lòng đấy à?”

“Đương nhiên. Có vấn đề gì sao?” Hozumi nói, vẻ đầy tự tin. Xem chừng cô ta không phải đang giỡn chơi.

“Tôi hiểu rồi. Dừng ở đây thôi. Phòng nghiên cứu của Okajima, tính cả sinh viên và nghiên cứu sinh còn có bốn người khác nữa. Chúng ta phải hỏi chuyện cả những người đó. Cô gọi họ lại giúp tôi nhé.”

“Rồi,” sau khi trả lời đầy hào hứng, Hozumi Risa rời khỏi phòng. Nhìn cánh cửa bị sập lại đánh ỳnh, Nitta chỉ biết thở dài.

Nitta lần lượt hỏi chuyện bốn sinh viên của Okajima, tuy nhiên nội dung mà họ cung cấp cũng không khác biệt gì lớn so với câu chuyện của Yamamoto. Một nhà khoa học ưu tú nhưng đời sống thì không có gì nổi bật, ấn tượng chung của tất cả bọn họ về Okajima đều là vậy.

“Ồ, dễ thương quá,” Hozumi Risa thốt lên khi người cuối cùng rời khỏi. “Giới trẻ tằm đôi mươi bây giờ phơi phới nhỉ. Thời bọn tôi ở cái tuổi đấy không được trẻ trung như vậy đâu. Chỉ trò chuyện cùng nhau trong một căn phòng thế này mà đã có cảm giác được tiếp thêm bao nhiêu năng lượng tuổi trẻ. Xem ra được lái máy bay cũng có cái hay đấy chứ.”

Nitta chán nản ngó khuôn mặt nghiêng của cô nàng.

“Xem ra cô vẫn thoải mái quá nhỉ. Trong khi tôi đang bức bách vì chưa thu được manh mối gì.”

“Ô hay, thì tôi đã bảo là cướp của giết người rồi mà lại. Đã vậy thì làm sao tìm được bằng chứng từ những người liên quan kia chứ.”

Nitta không đáp lại, chỉ im lặng đứng lên.

Trước khi rời khỏi trường, Nitta tới gặp Yamamoto một lần nữa để cảm ơn cậu ta đã hợp tác đi điều tra. Sau đó Yamamoto còn tiễn Nitta xuống tầng 1 của tòa kỹ thuật.

“Nếu nhớ ra được đi đâu gì, dù rất nhỏ thôi cũng được, phiền cậu liên lạc với tôi nhé.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Tôi sẽ nhắc cả mọi người nữa. À, có chuyện này...” mặt Yamamoto trông có vẻ hơi khó xử. “Ban nãy có Suzuki không tiện nói nhưng có chuyện này tôi nghĩ nên để anh biết thì hơn.”

“Chuyện gì vậy?” Nitta hạ giọng.

“Thật ra là chuyện về thầy Nanbara.”

“Ý cậu là vị giáo sư dự bị kia hả?”

“Vâng,” Yamamoto gật đầu.

Đúng lúc đó, từ phía sau Nitta vọng lại tiếng người gọi, “Yamamoto!” Anh quay đầu lại thì thấy một người đàn ông mặc com-lê đang đi về phía họ. Người đó tầm ngoài 40, đang xách một chiếc túi du lịch.

“A... em chào thầy, thầy vất vả quá ạ.” Yamamoto lớn giọng chào, rồi quay sang thì thầm vào tai Nitta, “Thầy Nanbara đấy.”

“Tôi tính về sớm hơn cơ, mà nhiều chuyện lu bu quá. Nhưng đúng là chuyện xảy ra đột ngột quá.” Người đàn ông cau mày tiến lại gần, nhìn về phía Nitta, “Xin lỗi, anh đây là?”

“Họ là cảnh sát, đến để đi điều tra về vụ án ạ.”

“À, thế à. Mọi người vất vả quá.” Người đàn ông thò tay vào trong áo com-lê, lấy ra từ danh thiếp có in chức vị giáo sư dự bị và tên Nanbara Sadayuki.

Nitta giờ phù hiệu cảnh sát, rồi tự giới thiệu.

“Hình như anh mới đi Kyoto tham gia hội thảo khoa học gì đó ạ?”

Nghe Nitta hỏi vậy, Nanbara gật đầu. “Vâng. Đúng ra theo lịch thì mai tôi mới về cơ.”

“Thế ạ. Chắc anh vẫn còn mệt nhưng tôi có thể xin anh chút thời gian được không? Tôi hỏi chút chuyện này thôi, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Nanbara gật đầu đáp, “Tất nhiên là được chứ.”

Nitta liếc mắt về phía Yamamoto, sau khi ánh mắt họ chạm nhau, cậu ta cúi gằm xuống, về tư lự.

Họ quay lại phòng tiếp khách ban nãy để tiếp tục cuộc trò chuyện. Nhưng sau khi đặt mấy câu hỏi, Nitta nhận ra cũng không có gì khác biệt cả. Anh ta không có manh mối gì về vụ án, hai người cũng chẳng có xích mích gì. Cộng thêm ngoài công việc, họ không giao lưu với nhau nên Nanbara hầu như không nắm được gì về đời tư của Okajima cả.

Tuy nhiên anh ta có một nhận xét về Okajima hơi khác so với những người còn lại. Theo Nanbara, Okajima không phải là một nhà nghiên cứu tài ba.

“Tất nhiên thầy ấy là một người rất nghiêm túc và chăm chỉ. Thầy Okajima là người làm việc theo kiểu thu thập nhiều nguồn dữ liệu để chứng minh giả thuyết của mình. Như vậy đâu thể gọi là giỏi được. Thầy ấy còn bị cái tính thận trọng thái quá. Thầy ấy sẽ không bao giờ vui mừng trước những phát kiến sáng tạo hay những logic vượt bậc cả. Chính tôi đây cũng bị thầy ấy phàn nàn suốt. ‘Cậu Nanbara lúc nào cũng đề xuất mấy thứ như ở trong mơ ấy, cứ mơ mộng thế thì làm sao mà nghiên cứu được.’ Thầy ấy nói tôi vậy đấy. Tôi thì lại nghĩ, không đuổi theo giấc mơ thì làm sao mở ra những con đường mới.”

“Có khi nào hai người xích mích vì bất đồng ý kiến không ạ?” Nanbara xua tay thật mạnh trước mặt.

“Nói xích mích thì hơi sai quan điểm. Những lúc như vậy chúng tôi sẽ tranh luận. Đấy mới là thái độ đúng của người làm nghiên cứu. Rồi từ đó

sẽ nảy sinh những bước tiến mới. Anh đã nghe chuyện chúng tôi đang phát triển nguyên liệu mới chưa?”

“Nguyên liệu bán dẫn đúng không ạ. Anh Okajima là người nghĩ ra ý tưởng cơ bản ạ?”

Nghe vậy, Nanbara lập tức nhăn mặt, lắc đầu.

“Rất nhiều người nghĩ vậy, nhưng thực tế thì lại hơi khác. Người đầu tiên đưa ra ý tưởng là tôi. Tôi còn có bằng sáng chế cho ý tưởng đó nữa kìa. Khi ấy thầy Okajima không mấy hào hứng với nó. Nhưng sau đây chúng tôi tranh luận qua lại và rồi một ý tưởng khác được nảy sinh. Và ý tưởng đó thì lại liên quan tới phát minh lần này. Dù thực chất ý tưởng của thầy ấy cũng chỉ là cải biên từ ý tưởng của tôi. Nhưng dẫu sao nhờ vậy mà việc nghiên cứu mới tiến triển thuận lợi nên tôi cũng chẳng thừa lời làm gì.”

Ý người này là anh ta tôn trọng chỗ đứng của Okajima ở trong trường.

“Giới nghiên cứu các anh cũng nhiều chuyện phức tạp quá nhỉ.”

“Chuyện dính tới con người có lúc nào đơn giản đâu,” Nanbara nở một nụ cười nhạt.

“Việc nghiên cứu liệu có bị đình trệ vì thiếu thầy Okajima không ạ?”

“Cũng may chúng tôi luôn trao đổi thông tin nên không phải lo chuyện đó. Vì trước đó chúng tôi đã tính đến chuyện thay đổi phương châm. Vốn dĩ, việc ứng dụng sau đây sẽ do tôi phụ trách.” Nanbara nói giọng đầy tự tin.

“Thế ạ. Nghe chừng có vẻ vất vả, anh cố lên nhé.”

“Không sao. Tự mình nói ra thì hơi ngại nhưng khả năng thực hành của tôi cừ lắm đó.” Nanbara hơi ưỡn ngực lên.

“Vậy thì may quá. Tôi hiểu rồi. Cuối cùng, cho tôi hỏi thêm việc này nữa thôi. Câu này tôi cũng đã hỏi qua tất cả những người có liên quan rồi nên anh đừng lấy đó làm khó chịu nhé.”

Nitta nói đến đây thì Nanbara gật lấy gật để, ý chừng đã hiểu vấn đề

“Bằng chứng ngoại phạm đúng không? Tôi chẳng khó chịu gì đâu. Chuyện này là đương nhiên mà.”

“Xin lỗi anh.”

“Ban này tôi cũng nói rồi đấy. Hôm qua tôi ở Kyoto. Tôi đến hội trường diễn ra hội thảo vào khoảng 11 giờ trưa. Sau khi nghe xong một bài phát biểu, tôi dùng bữa trưa ở nhà hàng bên trong hội trường, rồi buổi chiều nghe thêm mấy bài phát biểu nữa. Buổi tối tôi ăn uống cùng mấy thầy giáo đại học quen biết. Ăn xong chúng tôi ngồi uống với nhau trong một câu lạc bộ ở Gion, rồi về lại khách sạn thôi.” Thuật lại trọn vẹn một hồi, Nanbara lôi cuốn sổ tay ra, cung cấp cả tên hội trường đại hội, mấy giảng viên nợ cùng danh thiếp của khách sạn.

“Vậy thôi,” nói đoạn anh ta gấp cuốn sổ tay lại.

Liếc thấy Hozumi đã ghi lại nội dung Nanbara vừa khai báo, Nitta lên tiếng cảm ơn.

“Tôi đã nắm được những hoạt động của anh ngày hôm qua rồi ạ. Có thể phiền anh cho tôi biết thêm ngày hôm kia anh đã làm những gì được không ạ?”

Nghe xong Nanbara tròn mắt lên ngạc nhiên. “Ngày hôm kia... sao?”

“Vâng. Anh đi Kyoto từ hôm kia đúng không ạ?”

“À, vâng. Nhưng tại sao chứ?”

“Sao gì cơ ạ?”

“À không, tại tôi đang nghĩ chuyện hôm kia thì có liên quan gì đâu.”

“Không liên quan? Tại sao anh lại nghĩ vậy?”

“À thì thầy Okajima bị giết hôm qua mà.”

“Không đâu, cái đó cũng chưa chắc. Mọi người nhìn thấy thầy ấy lần cuối là vào tối hôm kia. Nên cũng không thể loại trừ khả năng thầy Okajima đã bị sát hại vào đêm hôm kia.”

“À... thế sao.” Mắt Nanbara bắt đầu đảo loạn xạ.

“Trưa ngày hôm kia anh cũng tham gia hội thảo nhỉ? Vậy sau đó thì sao? Từ sau 6 giờ tối thôi cũng được.”

“Ngày hôm đó thì... ừm...” Nitta cảm nhận được anh ta nuốt nước bọt. “Sau khi hội thảo kết thúc, tôi ăn cơm một mình rồi về khách sạn thôi.”

“Chỉ có một mình anh thôi à?”

“Vâng, mình tôi thôi. Hôm ấy tôi hơi mệt nên chỉ muốn nghỉ ngơi sớm.”

“Anh có gọi điện cho ai từ điện thoại trong phòng khách sạn hoặc có ai đó gọi tới phòng anh không?”

“Cái đó thì không.” Nanbara nhăn mặt, vẻ khổ sở. Nitta thở ra một hơi, khoanh tay lại. “Tôi sẽ rất lấy làm biết ơn nếu anh đưa ra được bằng chứng nào đó chứng minh tối hôm kia anh vẫn ở Kyoto.”

“Tôi cũng biết vậy, nhưng...” Nanbara nhăn hết cả hai má lại, nhìn Nitta. “Tôi nghĩ thầy Okajima bị giết vào ngày hôm qua.”

“Tại sao?”

“Chỉ là cảm giác của tôi thôi. Không phải việc đó chỉ cần giải phẫu tử thi thì sẽ xác minh được sao?”

“À vâng, tất nhiên. Chắc cũng chẳng mấy mà có kết quả giải phẫu, và sẽ giới hạn được thời gian hung thủ gây án. Nhưng tôi cũng không muốn phiền mọi người nhiều nên mới thất lễ hỏi một lần cho xong. Mong anh hiểu cho.”

“Đúng là vậy. Nhưng tôi cũng chỉ có thể trả lời anh như vậy thôi.”

“Tôi hiểu rồi. Thật ra, thông thường cũng ít người có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng lắm. Như vậy cũng được rồi ạ. Rất cảm ơn anh đã hợp tác.”

Sau đó ba người cùng rời khỏi phòng tiếp khách. Nitta hỏi Nanbara sau đây định làm gì, anh ta đáp sẽ tới gặp người của công ty đang hợp tác nghiên cứu.

“Anh Okajima vừa mới mất mà mọi người đã bàn chuyện công việc rồi à?”

“Chính vì chuyện đột ngột nên chúng tôi buộc phải làm vậy. Ban này tôi cũng trình bày rồi đấy, chúng tôi phải thay đổi phương châm.”

“Chuyên sang kế hoạch hành động ạ?”

“Đúng vậy. Tôi xin phép nhé,” nói đoạn Nanbara cất bước băng qua hành lang.

Nhìn theo bóng lưng anh ta, Hozumi Risa nhỏ nhẹ cảm thán, “Người đầu mà tuyệt vời thế!”

“Tuyệt vời? Anh Nanbara đó sao?”

“Vâng. Đây chính là sự quyến rũ của đàn ông trung niên mà người đời vẫn thường ca tụng chứ gì nữa. Dù có hơi nhiều tuổi nhưng vẫn không hề tỏa ra thứ mùi ‘mấy ông chú.’ Tôi xin cá với anh, người này chắc chắn được các chị em săn đón lắm.”

Nitta lại nhìn khuôn mặt cô ta thật lung. “Cô lúc nào cũng thế này à?”

“Thế này là thế nào ạ?”

“Trẻ không tha già không thương! Ý tôi là cô cứ thấy đàn ông là hơn lên thế hả?”

“Không phải lúc nào cũng vậy đâu. Chỉ những người được thôi chứ.” Hozumi Risa đáp lại, vẻ nghiêm túc, rồi thêm, “Lúc gặp anh Nitta, tôi có nói gì đâu.”

“À, vâng, đúng thật nhỉ. Xin lỗi cô nhé, tôi không đủ quyến rũ.”

“Ấy không, ý tôi không phải vậy.”

“Thôi được rồi, cô chỉ cần đi theo tôi là đủ. Chuyện này đừng ở đây, giờ cô quay lại phòng đi đầu tra đặc vụ báo cáo tình hình cho anh Motomiya giúp tôi đi đã.”

“Anh Nitta đi đâu ạ?”

“Tôi tạt qua đây một lát.”

“Qua đâu cơ ạ? Để tôi đi cùng anh?”

“Không cần đâu. Phải làm việc sao cho hiệu quả nhất chứ.”

Hozumi Risa ph òng má lên về giận dỗi. “Chưa gì anh đã bỏ rơi tôi thế?”

“Không phải vậy. Muốn người ta chia sẻ bí mật thì tôi phải đi một mình. Thôi được rồi, đi đi.” Nitta xua tay như thể đang đuổi ru ồi.

Lúc Nitta quay lại phòng đi ều tra đặc vụ thì Motomiya đang đọc tài liệu. Nhận ra anh tới, Motomiya vẫy tay gọi lại.

“Nhóm đi ều tra viên chịu trách nhiệm dò hỏi tin tức ở trường vừa báo tin, hôm qua có người trông thấy xe của nạn nhân cũng đậu ở cùng chỗ khi chiếc xe được phát hiện. Chưa hết, hôm kia xe đậu ở chỗ nạn nhân vẫn thường đậu. Còn kết quả giám định tử thi thì...” Motomiya cần lấy tờ chứng nhận kiểm tra thi thể. “Họ dự đoán thời gian tử vong là vào khoảng 8 đến 11 giờ đêm hôm kia.”

“Quả nhiên là hôm kia.”

“Ngoài ra họ cũng xác định được hiện trường gây án rồi, ở phòng nghiên cứu. Trên sàn có phản ứng luminol. Có dấu vết lau chùi. Chắc tên hung thủ đã làm.”

“Vậy trình tự là thế này chẳng, tên hung thủ đã canh thời điểm nạn nhân chỉ có một mình, đột nhập vào tòa nhà, ra tay sát hại nạn nhân tại phòng nghiên cứu, sau đó di chuyển cái xác qua phòng riêng. Tiếp đó, hấn lau vết máu dưới sàn rồi khóa cửa phòng nghiên cứu lại bằng chìa khóa của nạn nhân. Tất nhiên, hấn đã khóa luôn cả phòng làm việc của nạn nhân, rồi mới rời khỏi hiện trường. Cuối cùng hấn lái xe của nạn nhân ra một chỗ khác chỗ mọi khi, và rời khỏi trường.”

“Ừm, chắc là vậy đó.”

“Thiếu rồi ạ,” Motomiya vừa nói xong, Hozumi Risa ở bên cạnh đã chêm vào. Không hiểu cô ta đã vào đây từ lúc nào.

Nitta dòm mặt Hozumi, đoạn hỏi, “Thiếu gì cơ?”

Hozumi Risa hơi phồng hai cánh mũi lên.

“Ví. Tôi không thấy anh nhắc đến chi tiết hung thủ lấy đi cái ví của nạn nhân.”

Đầu gối Nitta như chẳng còn chút sức lực. “Vẫn chuyện cái ví à?”

“Vớ lại anh cũng quên chi tiết hung thủ mang hung khí đi nữa.”

“Tôi không quên. Tôi chỉ lược đi cho ngắn gọn thôi. Chuyện cái ví cũng thế.”

“Tại sao ạ? Chuyện đó quan trọng mà.” Hozumi Risa cong môi lên, vẻ bất mãn.

“Là sao,” chừng như không hiểu hai người họ đang nói tới chuyện gì, Motomiya hỏi.

“Cô đây đoán động cơ của hung thủ là chiếc ví.” Nói đoạn Nitta quay về phía Hozumi. “Xin được mạn phép hỏi cô câu này. Cô nghĩ tại sao nạn nhân lại phải di chuyển cái xác và chiếc ô tô? Nếu mục đích là giết người cướp của thì hẳn phải nhanh nhanh mà đào tẩu khỏi hiện trường chứ. Còn ở đó mà khởi động xe nữa à?”

Hozumi lắc đầu hai cái.

“Vậy đâu có được. Như thế sao có thời gian mà dùng thẻ?”

“Thẻ?”

“Thẻ thanh toán ấy. Tôi nghĩ hẳn sẽ dùng thẻ để chi tiêu thật nhiều trước khi vụ án bị phát giác. Hẳn phải tìm cách trì hoãn việc tìm ra cái xác chính là vì thế. Và đó cũng là lý do hẳn di chuyển cái xác và chiếc ô tô.” Hozumi liến thảng một mạch.

Nitta á khẩu nhìn chăm chăm vào miệng cô ta. Anh muốn vặc lại nhưng tức thì chưa nghĩ ra được lời phản biện nào.

“Ồ, cô này suy luận cũng được đó chứ.” Motomiya từ bên cạnh chêm vào.

“Đó, anh cũng thấy vậy đúng không?” Hozumi vui mừng ra mặt. “Tôi cá hôm qua hẳn đã xài tiền bánh nóc rồi.”

“Thế phải kiểm tra lại thôi. Gì chứ thẻ thì chắc chắn nhóm đi đầu tra đồ vật của nạn nhân đã kiểm tra rồi.” Motomiya chỉ tay ra phía xa. “Mấy người đằng kia kia. Cô thấy cái cậu dong dỏng kia không? Tên cậu ta là Sekine. Ra hỏi cậu ta giúp tôi.”

“Rõ ả,” nói đoạn Hozumi Risa rời đi mà như lao bổ ra. Nhìn theo cô ta, Nitta mới hỏi Motomiya, “Anh đang đùa hay thật đấy ả? Chẳng lẽ anh thực sự nghĩ hung thủ giết người chỉ vì cái ví?”

Motomiya bật cười rung cả người.

“Ban nãy tôi vừa nghe Sekine báo cáo về tình trạng sử dụng thẻ tín dụng rồi. Cả hôm qua lẫn hôm nay đều không có hoạt động thanh toán nào.”

“Chứ sao nữa,” Nitta vượt vượt ngực. “Vụ án này đâu có đơn giản thế. Anh cũng thấy rồi đấy, vậy mà giờ em vẫn phải tiếp tục bắt nhóm với cô ta, nghĩ thôi đã thấy mệt.”

“Vậy sao. Nhưng chính đội trưởng bảo tôi phân công cậu thành nhóm với cô ấy đấy.”

“Đội trưởng Inagaki ấy ả? Tại sao thế nhỉ?”

“Vì kỳ vọng ở cậu chứ sao. Cán sự dự bị, lại là Nhật kiều về nước, thuộc dạng nhân tài vượt qua kỳ thi tăng lương dễ như bỡn. Với lại từ giờ ít nhiều cũng sẽ có nữ cảnh sát nhận việc nên chắc anh ấy muốn cậu làm quen trước. Người đâu mà tốt bụng thế.”

Nitta gãi đầu. “Tốt quá lại hóa thừa.”

“Có đi đâu cô ta nói cũng không sai mà. Rõ ràng tên sát nhân đã bày trò để chúng ta phát hiện ra cái xác muộn hơn. Và vấn đề cần giải quyết chính là cái mục đích ấy.”

“Em cũng đã nghĩ mãi về chuyện đó nhưng hiện vẫn chưa tìm ra câu trả lời nào thỏa đáng. Cách làm của hắn chỉ che giấu được thêm một đến hai ngày là cùng chứ không kéo dài được lâu. Hắn được lợi lộc gì từ chuyện này nhỉ?”

Motomiya cất tiếng rên khàn khàn, tựa người vào lưng ghế.

“Thôi tạm thời ta cứ tổng hợp thông tin rồi báo lại cho đội trưởng đã nhỉ. Ngoài ra còn việc gì khác nữa không?”

“Việc gì khác... ấy ả?” Nitta ấp úng.

“Ừ.” Motomiya đưa mắt lên lờm Nitta. “Trông mặt cậu thì hình như là còn việc khác nữa mà. Thôi đừng vờ vịt nữa, mau báo cáo đi.”

“Em có đề ý tới một người này.” Nitta kể cho Motomiya nghe về Nanbara Sadayuki.

“Ồ, giáo sư dự bị đồng nghiên cứu à. Người này có gì mà cậu đề ý vậy?” Nhìn tấm danh thiếp của Nanbara, Motomiya hỏi.

“Lý do rất đơn giản. Nếu Okajima không chết, Nanbara có thể sẽ phải chịu một thất bại lớn dưới tư cách một nhà nghiên cứu.”

Mắt vị cảnh sát đàn anh nheo lại như sợi chỉ. “Thất bại gì cơ?”

“Theo cậu trợ giảng Yamamoto thì có hai cách rất khác nhau để sản xuất ra được vật liệu bán dẫn mới mà bọn họ đang nghiên cứu phát triển. Và phía công ty đã giao việc chọn lựa phương thức sản xuất cho Okajima và Nanbara. Nhưng cách nào cũng có mặt lợi mặt hại nên mãi mà họ vẫn chưa đi đến được kết luận.”

“Rồi sao nữa?”

“Nhưng dạo gần đây, Okajima bắt đầu tìm cách để vật liệu bán dẫn mới sẽ được sản xuất theo cách thức mà anh ta là người chỉ đạo từ trước đến giờ, còn Nanbara hầu như không liên quan gì cả. Trong khi đó, phương pháp sắp bị cho ra rìa kia lại được xây dựng nên từ ý tưởng mà Nanbara đã có bằng sáng chế.”

Motomiya hít vào một hơi thật sâu, mắt sáng quắc lên.

“Đúng là một ngã rẽ đối với Nanbara ấy nhỉ.”

“Nếu cứ thế vậy, kể cả vật liệu bán dẫn mới kia có được đưa vào ứng dụng thực tế đi chăng nữa, Nanbara cũng sẽ tay trắng. Ngược lại, nếu ứng dụng theo phương thức của Nanbara, chỉ riêng việc anh ta có bằng sáng chế đã đem lại khoản lợi khổng lồ.” Nitta nói mà như thể nhai từng từ. “Suy luận này của em chắc phải hay hơn cái ý kiến giết người cướp của kia của cô ta chứ ạ?”

“Cậu trước học luật đúng không nhỉ? Mà bố cậu làm luật sư đúng không?”

“Bố em làm luật sư cố vấn bên Seattle. Phần nhiều là mấy vụ liên quan tới tài sản trí tuệ.”

Motomiya tặc lưỡi, gõ tờ danh thiếp xuống bàn.

“Đã vậy thì phải nói sớm cho người ta biết chứ. Vậy ta cứ đi theo hướng đó nhĩ. Còn việc báo lại đội trưởng, cứ để tôi. Ô, vừa hay, đừng đội của cậu quay lại rồi kìa.”

Nitta nhìn về phía mà Motomiya hất cằm ra dấu. Đúng lúc Hozumi đang tiến lại gần trong dáng điệu chán nản.

Nanbara Sadayuki bị yêu cầu trình diện ba ngày sau khi xác của Okajima được tìm thấy, tức ngày mùng 7 tháng Mười. Trong phòng lấy lời khai của Phòng Cảnh sát Nam Hachioji, Nitta ngồi đối diện với Nanbara. Ngồi bên cạnh anh là Hozumi Risa, nhận nhiệm vụ ghi chép lời khai.

“Rất xin lỗi đã làm phiền anh trong lúc đang bận rộn. Nhưng hôm nay chúng tôi rất hy vọng sẽ được nghe sự thật từ anh.” Nitta chào đầu một cách nhã nhặn. Về nguyên tắc, Nanbara vẫn đang là nhân chứng, nên anh không đề cập tới quy định giữ im lặng.

Nanbara chau mày.

“Ý anh là sao? Hôm trước chẳng phải tôi đã trình bày hết rồi ư? Tôi không giấu giếm gì cả.”

“Nhưng có vẻ những gì anh khai lại không được giống lắm với sự thật mà chúng tôi đã đi đầu tra ra thì phải. Tôi xin hỏi lại, anh đã ở đâu đêm ngày mùng 3 tháng Mười?”

“Mùng 3... tại sao lại là mùng 3 mới được chứ?” Nanbara hỏi lại, giọng bực bội.

“Đề nghị anh trả lời câu hỏi của tôi. Anh đã ở đâu vào đêm mùng 3?”

Nanbara không giấu nổi vẻ hoảng loạn, bối rối nhìn lên Motomiya rồi lại nhìn về phía Nitta.

“Tôi đã bảo hôm đó tôi ở Kyoto...”

“Hôm trước anh có nói tối đó chỉ ở trong khách sạn nhỉ. Kyoto Queen, một khách sạn hạng sang. Anh đã làm gì trong phòng vậy?”

“Làm gì? Thì tôi xem ti-vi...”

“Anh xem chương trình nào và xem từ mấy giờ đến mấy giờ? Nếu được mong anh thuật lại chi tiết giúp cho.”

Mắt Nanbara ánh lên một tia xao động. Anh ta chớp chớp mắt vài lần, má giật giật, rồi bắt đầu nói.

“À không, tôi nhàn đấy, tối đó tôi không xem ti-vi mà đọc sách. Tôi đã đọc cuốn...”

“Vậy đủ rồi.” Nitta ngăn anh ta nói tiếp. Có biết việc đó cũng chẳng để làm gì. Kiểu gì anh ta chẳng khai tên cuốn sách mình đang có. “Lúc anh ở khách sạn, có chuyện gì bất thường xảy ra không, như chuông báo hỏa hoạn đã kêu chẳng hạn?”

“Chuông báo hỏa hoạn... Không có đâu.” Nanbara lộ rõ vẻ bất an. Chắc anh ta đang lo, có khi nào chuông đã reo không nhỉ.

Nitta nhìn lên Motomiya. Vị cảnh sát đàn anh hơi hất cằm.

“Anh Nanbara này,” Nitta lên tiếng. “Đêm ngày mùng 3 tháng Mười, rõ ràng anh đã không ở khách sạn Kyoto Queen.”

“Làm sao có chuyện đó được. Hôm ấy tôi đã nhận phòng...”

“Đúng là anh đã làm thủ tục nhận phòng, vào khoảng 6 giờ tối. Nhưng anh đã không lên phòng. Hoặc ít nhất đêm hôm đó anh đã không nghỉ ở khách sạn Kyoto Queen. Tôi không nhầm chứ?”

“Sao anh có thể...”

“Anh định hỏi sao tôi có thể nói chắc chắn vậy đúng không? Rất đơn giản. Tôi đã hỏi phía khách sạn. Rằng đêm ngày mùng 3, tình trạng căn phòng anh thuê thế nào. Mà không, nói cho chính xác hơn thì là trưa ngày mùng 4, căn phòng đó trông thế nào. Bởi nếu anh đã ngủ lại đó thì chắc chắn trong phòng sẽ lưu lại dấu vết. Đúng là khách sạn hạng sang có khác, họ ghi lại mọi việc. Và tất nhiên, tình trạng sử dụng phòng của anh cũng đã được ghi lại. Trưa ngày mùng 4, khi nhân viên dọn phòng tới thì giường vẫn gọn gàng, không có dấu vết khách đã dùng qua. Khăn tắm cũng vẫn

còn nguyên si. Chưa hết, đến tờ giấy ghi chú ‘đã khử trùng’ dính trên bồn cầu cũng còn y nguyên. Giả dụ anh có ngủ dưới đất đi chẳng nữa, nhưng ít nhất cũng phải dùng nhà vệ sinh chứ?”

Mặt Nanbara cắt không còn giọt máu, r ồi d ần d ần trở nên tái mét. Trong khi đó mắt lại đỏ ng ầu. Nhìn môi anh ta mấp máy, Nitta nghĩ bụng, đến phần tự thú r ồi đây.

“Thật sự là...” Nanbara lên tiếng. “Đêm mừng 3 sao?”

“Hả?” Nitta há hốc miệng. “Ý anh là sao?”

“Ngày xảy ra vụ án mạng ấy. Thật là hôm mừng 3 à? Các anh lấy gì ra để khẳng định đi ầu đó vậy? Hãy cho tôi biết với.”

Nitta và Motomiya quay sang nhìn nhau. Họ không ngờ Nanbara lại phản ứng như thế.

“Anh Nanbara này,” Motomiya lên tiếng. “Anh không cần đau đầu về ngày xảy ra án mạng như vậy đâu. Cứ nói cho chúng tôi biết sự thật là được. Anh đã ở đâu đêm mừng 3? Và tốt nhất là bỏ câu thoại ‘ở khách sạn Kyoto Queen’ đi giúp tôi. Chúng tôi cũng không rảnh rỗi đến thế đâu. Với lại cứ phải trưng bộ mặt hi ền hòa ra ở cái phòng lấy lời khai thế này, chúng tôi cũng oải lắm. Chẳng mấy mà sức tàn lực kiệt.”

Một người nhìn ngang dọc thế nào cũng chỉ thấy vẻ đ ầu gấu như Motomiya mà nói năng nhã nh ận, ngược lại càng tạo ra một áp lực đáng sợ. Nanbara cúi g ằm xuống, người cứng đ ờ.

Mãi sau h ắn mới chịu ng ẩng đ ầu lên một chút. Mặt nhuộm vẻ thống khổ.

“Tôi hiểu r ồi, tôi xin lỗi.” H ắn khó nhọc mở miệng. *Cuối cùng cũng chịu khuất phục rồi à*, Nitta nghĩ bụng. “Các anh nói không sai, đêm ngày mừng 3, tôi không h ề ngủ lại khách sạn Kyoto Queen mà đã ở một nơi khác.”

“Anh đã ở đâu?”

“Tôi ở...” Nanbara hít một hơi thật sâu, tiếp, “Cái đó tôi không thể nói được.”

“Hả? Là sao?”

“Tóm lại tôi thừa nhận đêm mừng 3 tôi không ở khách sạn Kyoto Queen. Nhưng ở đâu thì tôi không thể cho các anh biết được. Tôi thành thật xin lỗi.” Nanbara cúi đầu thật thấp.

Motomiya đập tay xuống bàn đánh rầm. Nanbara giật mình, co rúm người lại. Cùng lúc đó, một tiếng ré nhỏ vang lên phía sau Nitta. Chủ nhân của tiếng ré không ai khác chính là Hozumi Risa.

“Anh đang đùa cảnh sát chúng tôi đấy à?” Motomiya đã thật sự phát điên. “Anh thật sự nghĩ cái cúi đầu vừa rồi sẽ giải quyết được tất cả mọi chuyện sao?”

Nanbara cố gắng lấy lại nhịp thở để tự trấn an bản thân, đoạn đưa mắt nhìn hết Nitta tới Motomiya.

“Vậy trước đó các anh hãy cho tôi biết tại sao tôi phải trình bày bằng chứng ngoại phạm của mình hôm mừng 3? Hôm trước không phải anh Nitta đây cũng nói rồi đó sao, chẳng mấy người có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng cả. Chẳng lẽ các anh không thể coi tôi là một trong số những người đó à?”

“Tôi đâu có nói chứng cứ ngoại phạm của anh không rõ ràng. Ngược lại, anh còn nói dối chúng tôi nữa kìa. Làm sao chúng tôi có thể lờ đi như không có được?” Nói đoạn Nitta liếc mắt về phía Motomiya để xin chỉ thị. Motomiya lại khẽ hất cằm. Ý bảo giương mũi tên thứ hai đi.

Nitta lại chuyển hướng nhìn về phía Nanbara, lên tiếng.

“Công thức MKE ở điểm cực hạn.”

Nanbara tròn mắt lên ngạc nhiên. Thấy vậy, Nitta tiếp.

“Đó là tên gọi của kỹ thuật chế tạo loại vật liệu bán dẫn mà anh đã nghĩ ra đúng không? Tôi đã nói chuyện với rất nhiều người liên quan. Để nắm được nội dung, với một người ngoại đạo như tôi không phải chuyện dễ dàng. Nói thật là đến bây giờ tôi hầu như vẫn chưa hiểu gì. Nhưng ít nhất thì tôi cũng hiểu nếu kỹ thuật này mà được các hãng và doanh nghiệp mà anh đang nghiên cứu áp dụng làm kỹ thuật sản xuất vật liệu bán dẫn thì anh sẽ nhận được một khoản tiền khổng lồ. Nhưng hình như anh Okajima lại quyết định không dùng kỹ thuật đó. Nếu mọi chuyện diễn ra như vậy, chẳng những anh Nanbara sẽ mất khoản tiền khổng lồ kia mà còn phải đối

diện với nguy cơ bị đá khỏi dự án đó. Mà không, đâu chỉ có vậy. Nếu giờ kỹ thuật của anh bị quảng qua một bên thì e là từ nay trở đi nó cũng khó mà được ứng dụng vào thực tế. Tôi có thể hình dung được, đối với một người luôn luôn tin tưởng vào nghiên cứu của mình, thì đó là một cú sốc lớn nhường nào.”

Nanbara rút khăn mùi soa, lau mồ hôi đang rịn ra trên thái dương. Mặt hắn thì vẫn tái mét.

“Anh đang ám chỉ tôi lo sợ đi đầu đó xảy ra nên đã giết thầy Okajima à?”

“Đó có thể là động cơ lắm chứ. Nghe chuyện của những người khác xong, tôi thấy đây cũng có thể xem là một dự án lớn đáng để chơi trò cá cược mạo hiểm.”

“Vớ vẩn,” Nanbara thốt, vẻ hằn học. “Các anh đang hiểu lầm trầm trọng rồi. Có thể anh đã nghe chuyện này từ trợ giảng Yamamoto, nhưng để tôi nói cho anh hay, cậu ta chẳng hiểu cái gì hết. Tôi không phủ nhận chuyện thầy Okajima đã xem xét một phương pháp không phải phương pháp MKE mà tôi phát triển. Nhưng theo tôi thấy phương pháp đó kiểu gì cũng sẽ đi vào bế tắc. Mà chính thầy ấy cũng đã thay đổi quan điểm. Tôi biết đi đầu đó thì sao phải sát hại thầy ấy?”

Nitta ngoẹo cổ khó hiểu.

“Lạ thật đấy. Tôi nghe chuyện từ cả những người khác, chứ không riêng gì Yamamoto rồi mới nắm được tình hình của anh mà nhỉ.”

“Tình hình gì cơ?”

“Nói cho nhanh thì là, anh Okajima không hề đánh giá cao anh. Vốn dĩ, phương pháp MKE của anh cũng chỉ là phao cứu hộ nếu không còn cách nào khác.”

“Làm gì có chuyện đó. Trên thực tế, phương pháp sản xuất MKE của tôi đã gặt hái như được đưa vào để nghiên cứu áp dụng thực tiễn.”

“Ồ, vậy sao. Thế có theo đúng kế hoạch không?”

Nanbara méo mặt, lắc đầu. “Nhưng thật sự không phải tôi.”

“Hãy cho chúng tôi biết anh đã làm những gì vào ngày mùng 3 tháng Mười. Chuyện anh nhận phòng lúc 6 giờ ở khách sạn Kyoto Queen thì

chúng tôi nắm được rồi. Nhưng những hoạt động sau đó thì chưa. Sau đây anh đã đi đâu? Muốn chứng minh bản thân trong sạch thì anh chỉ còn cách nói sự thật thôi.”

Nanbara gục đầu xuống thật thấp. Nitta đoán chắc hẳn suy nghĩ của hắn ta hiện đang vô cùng rối rắm. Nên tự thú cho xong chuyện, hay ngoan cố đến cùng đợi cơ hội thoát thân.

Nanbara ngẩng đầu lên như thể đã quyết chí.

“Sau khi làm thủ tục nhận phòng ở Kyoto Queen... tôi... đã tới Osaka.”

“Osaka?” Nitta lại quay sang nhìn Motomiya rồi mới đưa mắt về phía Nanbara. “Anh tới đó làm gì? Mà anh đã tới đâu ở Osaka?”

“Cái đó thì tôi không thể nói được. Nhưng tôi dám cam đoan với các anh thật sự tôi đã đến Osaka. Tôi đến ga Osaka quăng 7 giờ tối. Sau đây tôi đã mua một cuốn tạp chí ở hiệu sách nằm trong tòa nhà ga. Chắc chắn cửa hàng còn lưu lại việc thanh toán.”

Nitta hỏi đó là tạp chí gì thì hắn ta trả lời *Nguyệt san ngành sản xuất kim loại*. Một loại tạp chí trong ngành hắn đang công tác. Tạp chí kiểu này có lẽ không nhiều người mua, nên nếu đúng hắn đã mua thật thì việc xác nhận chắc cũng chẳng gặp khó khăn gì.

“Vậy là tối hôm đó anh nghỉ lại Osaka à?”

“Vâng.”

“Anh ngủ ở đâu?”

“Một khách sạn ở Osaka.”

“Chúng tôi sẽ phải kiểm tra việc này. Khách sạn đó tên là gì? Anh trả lời cho chính xác vào.”

“Không, cái này tôi không thể trả lời được.”

“Tại sao?”

“Tôi đã gặp một người tại khách sạn ấy. Và để chứng minh được việc tôi đã ở đó, tôi sẽ buộc phải nói tên người ấy ra. Nhưng nếu làm vậy thì sẽ làm phiền tới người đó. Vậy nên dù muốn nhưng tôi cũng không thể nói gì hơn được.”

Nghe Nanbara trình bày vậy, trong đầu Nitta bỗng lóe lên một ý nghĩ.

“Người kia là nữ à?”

Nanbara nhăn mặt vẻ khỗ sở, đáp cụt lủn, “Vâng.”

“Ồ,” Hozumi Risa ng ỡ phía sau Nitta cao giọng. “Chẳng có lẽ lại là... ngoại tình?”

Motomiya quay sang, lườm Hozumi.

“Tôi xin lỗi ạ,” nói đoạn cô nàng rụt cổ lại.

Nitta nhìn Nanbara thật lung, hỏi lại, “Có đúng vậy không?”

Nhà nghiên cứu mà Hozumi Risa đã khen nức nở là đầy nét quyến rũ tuổi trung niên nọ kia chậm rãi chớp mắt một lần, thở dài một tiếng r ỡ mới gật đầu. Sau đó, hấn ta tiếp, “Cô ấy là người đã có chồng. Vậy nên tôi không thể nói tên cô ấy ra được.”

Nghe xong chuyện nhóm Nitta thuật lại, đội trưởng Inagaki khoanh tay đặt trên bàn, khép mi. Khuôn mặt bự chẳng với mái tóc ngắn, đuôi mắt nom như đang chùng xuống. Bình thường trông ông cũng hòa nhã, song đôi khi ánh mắt lại sắc lẹm không thể đùa.

Nitta và Motomiya đang đứng dàn hàng trước mặt Inagaki. Hozumi Risa thì đứng cách đó một đoạn, chốc chốc lại nhìn về phía họ đầy lo lắng.

Inagaki mở mắt.

“Tôi hiểu tình hình rồi. Thế hai người có ấn tượng gì với hẳn ta không?” Ông hất cằm ý chừng giục Motomiya hãy phát biểu trước.

“Tôi không nghĩ hẳn vô tội,” Motomiya lên tiếng. “Nói đúng hơn là một kiểu nửa có tội nửa không. Nạn nhân đã bị sát hại khi đang ở trong phòng nghiên cứu nên hung thủ chỉ giới hạn trong những người biết việc đêm nào anh ta cũng nán lại tới tận khuya. Mà những người khác thuộc phòng nghiên cứu đó đâu có bằng chứng ngoại phạm. Nhìn kiểu gì vẫn thấy gã Nanbara đó đáng ngờ nhất.”

“Ừm,” Inagaki gật đầu, đoạn nhìn sang Nitta, ý bảo *còn cậu nghĩ sao?*

“Tôi cũng thấy Nanbara không thể nào không liên quan gì được. Đi gặp nạn tình nên không thể đưa ra bằng chứng ngoại phạm ư, thật vớ vẩn hết sức.”

“Nhưng lý do đó cũng chấp nhận được đấy chứ. Nó khớp với chuyện hẳn ta nói dối về việc đã ở Kyoto vào lần khai đầu tiên.”

“Nhưng nếu đúng vậy sao hấn không gọi người kia đến thẳng khách sạn ở Kyoto?”

“Nanbara nói sao về chuyện này?”

“Hấn viện có rất nhiều người tham gia hội thảo cũng nghỉ tại khách sạn đó nên lo nhờ đâu bị bắt gặp.”

“Hừm, cái đó cũng hợp lý nữa.”

Nitta không thể phản biện lời của Inagaki. Anh đành đáp, “Đúng vậy ạ.”

Nhờ sự giúp đỡ của cảnh sát Osaka, bọn họ đã sớm xác nhận được với hiệu sách nằm trong nhà ga Shinosaka. Và đúng như Nanbara khai, tối hôm ấy họ có bán một quyển tạp chí kia. Nhân viên hiệu sách không nhớ mặt người mua nhưng trong dữ liệu cửa hàng thì vẫn còn lưu lại thông tin đó.

Thế nhưng, việc hấn có mặt ở ga Shinosaka lúc 7 giờ tối không thể coi là bằng chứng ngoại phạm được. Bởi vẫn có khả năng, sau đó hấn đã về Tokyo thật nhanh và gây án.

Nitta đã thử thương thảo với Nanbara xem hấn có thể khai ra họ tên và địa chỉ liên lạc của người phụ nữ kia không, tất nhiên anh cũng hứa tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới người kia. Thế nhưng Nanbara vẫn ngoan cố không chịu tiết lộ. Hấn bảo không thể tin tưởng cảnh sát được.

Sau rốt, họ vẫn phải để Nanbara ra về trong tình trạng như vậy. Bởi họ chưa nắm được bằng chứng nào để yêu cầu tạm giam cả. Không thể xem hấn như nghi phạm chỉ vì hấn không nói ra bằng chứng ngoại phạm của mình được.

“Chúng ta thử sắp xếp lại xem sao nào. Nếu Nanbara Sadayuki là hung thủ, thì liệu những thứ mà chúng ta đã đi điều tra ra được từ trước có mâu thuẫn gì với giả thuyết này không?”

Vậy nhưng cả Nitta lẫn Motomiya đều không thể trả lời câu hỏi của Inagaki ngay lập tức.

“Gì vậy, các cậu sao thế?” Tức thì, Inagaki chau mày vẻ khó chịu. “Có mâu thuẫn à?”

“Không hấn là mâu thuẫn, nhưng nảy sinh vài nghi vấn...” Motomiya đánh mắt ra hiệu với Nitta, ý bảo *cậu giải thích cho sếp nghe đi*.

“Như tôi đã trình bày rất nhiều lần, Nanbara có động cơ để ra tay sát hại nạn nhân.” Nitta bắt đầu. “Đột nhập vào phòng nghiên cứu, đâm nạn nhân từ phía sau vào đêm ngày mùng 3 tháng Mười, theo tôi thấy Nanbara hoàn toàn có khả năng làm việc này. Vì họ quen biết nên hẳn không cần phải rình cơ hội đâm lên từ phía sau mà có thể viện cớ gì đó để tới gần Okajima, canh lúc nạn nhân bất cẩn rời tay. Chỉ là tôi không hiểu vì sao hẳn phải di chuyển cái xác sang phòng bên cạnh và đánh xe ô tô qua chỗ khác. Nhờ đó hẳn đã kéo dài được thời gian phát hiện cái xác nhưng việc này thì có lợi gì cho Nanbara?”

“Ừ nhỉ,” Inagaki khẽ gật gù. “Ngoài ra còn gì nữa không?”

“Cái này thì cũng không gọi là mâu thuẫn, nhưng tôi thấy lạ vì hẳn dường như chẳng có kế hoạch gì cả.”

“Kế hoạch?”

“Bản thân Nanbara chắc chắn hiểu rõ, nếu xét về mặt động cơ, sau khi nạn nhân bị sát hại hẳn sẽ bị tình nghi đầu tiên. Nếu thế chẳng phải hẳn nên hành xử kín đáo hơn sao?”

“Có thể hẳn suy tính làm không khéo đến khi bị vạch trần càng khó lấp liếm, chưa kể nếu không có bằng chứng thì hẳn chẳng có gì phải sợ hết.”

“Cũng có thể. Nhưng tôi thấy hẳn để mình bị lộ vì không có mặt ở Kyoto đêm mùng 3 theo cái cách giở đờng còn y nguyên không dùng thì thật quá cầu thả. Với lại, tôi cũng để ý một điểm này nữa.”

“Điểm gì vậy?”

“Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, không hiểu sao hẳn đã thắc mắc về chuyện bị hỏi bằng chứng ngoại phạm hôm mùng 3. Ngay cả lần hỏi cung này hẳn cũng đã hỏi tại sao chúng ta lại xác định được án mạng xảy ra vào hôm mùng 3. Có khi nào đối với hẳn việc này là ngoài dự tính?”

Inagaki chu môi về hờnghi. “Là sao?”

“Phải chẳng hẳn đã lên kế hoạch để việc gây án sẽ được xác định xảy ra vào ngày mùng 4? Vì nếu là ngày mùng 4 thì hẳn có bằng chứng ngoại phạm vô cùng hoàn hảo. Hẳn đã gặp rất nhiều người ở Kyoto vào hôm đó.”

“Kế hoạch hóa trang vụ giết người từ hôm mùng 3 thành xảy ra hôm mùng 4 à?”

“Không, không phải vậy.” Nitta lắc đầu. “Tôi nghĩ trước khi nghe từ chúng ta hẳn đã luôn nghĩ Okajima bị sát hại hôm mùng 4 rồi.”

Inagaki tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Cậu nói thế tức là Nanbara không phải hung thủ đầu đấy nhé.”

“Có thể hẳn đã không trực tiếp ra tay.” Nitta nhìn mặt sếp. “Người ra tay là đồng bọn của Nanbara. Theo như kế hoạch ban đầu, tên kia sẽ ra tay vào ngày mùng 4 tháng Mười. Vậy nên Nanbara mới chuẩn bị sẵn bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo. Nhưng không hiểu vì sai sót gì đó mà tên kia lại ra tay vào ngày mùng 3. Nghĩ theo hướng đó, thì hành động và phát ngôn khó hiểu của Nanbara cũng sẽ dễ hiểu hơn. Các anh thấy sao ạ?” Nitta chốt lại đoạn trình bày.

Inagaki bĩu môi dưới, gườm gườm nhìn cậu cảnh sát cấp dưới, sau đó ánh mắt chuyển qua nhìn Motomiya, đoạn hỏi “Cậu nghĩ sao?”

“Suy luận không t ã đấy chứ,” Motomiya đáp lời. “Một tay kiêu căng, tính tình khó chịu nhưng được cái có đầu óc.”

Inagaki lại đưa mắt lên nhìn Nitta.

“Tức là việc Nanbara không thể khai rõ ràng bằng chứng ngoại phạm hôm mùng 3 chỉ là tình cờ thôi à?”

“Cái đó thì cũng chưa chắc. Có thể hẳn chỉ đang cố che đậy đi đâu gì đó liên quan tới việc gây án thôi. Nói chung là, tôi không chấp nhận được cái lý do gặp nhân tình bí mật của hẳn.”

Inagaki gật đầu, gõ hai tay xuống hai đầu gối.

“Cố gắng giải quyết mấy vấn đề đó cho xong trước cuộc họp lần tới nhé. Tôi sẽ báo cáo trước với chánh thanh tra.”

“Rõ,” Nitta đáp lại, giọng đầy quyết tâm.

Sau đó, suy luận của Nitta đã được chứng minh là vô cùng hợp lý. Rất đông đi điều tra viên đi lấy lời khai, vậy mà họ không tìm được nhân chứng nào cho hay đã nhìn thấy Nanbara vào tối hôm án mạng xảy ra. Họ cũng đã phân tích tất cả hình ảnh của camera chống trộm lắp xung quanh trường đại học, nhưng không thấy nhân vật nào trông giống hần xuất hiện trong đó cả.

Ngoài ra, cảnh sát cũng đã đi điều tra chiếc xe ô tô của Okajima. Tuy nhiên họ không những không tìm thấy dấu vân tay của Nanbara trên đó mà toàn bộ DNA tìm được trên xe cũng đều không khớp với DNA của hần.

Vậy nên, giả sử Nanbara có dính líu gì đến vụ án này thì người ra tay cũng là một kẻ khác. Suy luận như thế hoàn toàn hợp lý.

Mặt khác, Nanbara vẫn giữ thái độ không hợp tác, nhất quyết không chịu khai rõ bằng chứng ngoại phạm hôm mùng 3 tháng Mười. Hần chỉ một mực khẳng định hôm đó mình đã gặp một người phụ nữ.

“Vậy ít nhất anh có thể cho tôi biết tên khách sạn được không?” Nitta hỏi. Hôm nay, anh cũng đang ng ỡ đối diện với Nanbara để lấy lời khai.

“Tôi nói cho anh phòng có ích lợi gì chứ? Đâu chứng minh được rằng khi đó tôi đã ở khách sạn? Vì tôi đâu có làm thủ tục nhận phòng.” Nanbara nói mà như ném từng từ vào mặt Nitta. Có lẽ hần cũng đã thối mệ vì bị hỏi cung mấy ngày li ền.

“Biết đâu có nhân viên nào đó của khách sạn trông thấy anh thì sao? Nếu chúng tôi tìm được người đó thì anh sẽ được chứng minh không phải là người ra tay sát hại anh Okajima. Việc này đâu có hại gì cho anh nhỉ?”

Vậy nhưng Nanbara lại lắc đầu, mặt vẫn u ám y ban nãy.

“Nói gì thì nói đó vẫn là ngoại tình. Nên tôi đã luôn để ý hành động của mình, tránh không để ai thấy mặt mình. Các anh không thể tìm thấy nhân chứng đâu.”

“Không thử làm sao biết chắc được?”

“Vô ích thôi. Với lại nếu làm quá, danh tính người kia sẽ bị lộ, thế thì phiền phức lắm.”

“Người đó quan trọng đến mức dù thế nào anh cũng muốn giữ kín danh tính sao?”

“Tất nhiên rồi. Cô ấy là người đã có công mà.” Nanbara cong môi lên.

Nitta khoanh hai tay lại.

“Anh cố ý giấu mình đã đành nhưng hẳn phải nhớ gì đó về khách sạn kia chứ? Kiểu một phụ nữ nào đó trong trang phục phục vụ đi trên hành lang, hay một nhóm cosplay nào đó cũng nghỉ ở khách sạn đó hôm ấy chẳng hạn. Chỉ cần anh nói tên khách sạn kia và chúng tôi xác nhận được việc đó thì cũng chứng minh được bằng chứng ngoại phạm của anh.”

Nanbara vẫn im thin thít. Mắt chỉ chăm chăm nhìn mặt bàn.

Nitta vòng hai tay ra sau đầu.

“Cứ thế này thì mọi chuyện sẽ mãi chẳng đi đến đâu cả. Anh còn định cứng đầu tới khi nào đây?”

Nghe vậy, Nanbara lườm Nitta, vẻ thù địch. “Tôi nói câu đó mới phải đấy.”

“Ý anh là sao?”

“Ý tôi là, anh còn định tiếp tục việc này đến bao giờ nữa?”

“Việc này?”

“Thì cứ gọi tôi tới hết lần này đến lần khác, rồi nhai đi nhai lại cùng một câu hỏi chứ gì nữa. Tóm lại tôi muốn hỏi, các anh còn định nghi ngờ tôi tới bao giờ?”

“Đương nhiên là tới khi nào mỗi nghi ngờ này được làm sáng tỏ.”

“Các anh cũng phải thông cảm cho địa vị của tôi nữa chứ. Cứ bị xung quanh lời ra tiếng vào thì tôi làm việc sao được. Phía trường học đang bảo tôi tạm thời nghỉ ở nhà đi kia kìa. Đây là xâm phạm nhân quyền chứ gì nữa.”

“Điều tra viên phụ trách hành tung của anh có báo cho tôi biết anh đang tạm thời nghỉ dạy. Mà chúng tôi cũng chỉ đi điều tra theo quy định. Ở đây chẳng có gì là xâm phạm nhân quyền cả. Nếu anh thấy không thỏa đáng thì có thể trao đổi với luật sư.”

Nanbara dậm hai tay lên bàn. “Các anh thực sự cho rằng tôi đã giết thầy Okajima?”

“Phải nghi ngờ tất cả mọi người thì mới bắt đầu đi điều tra được. Sau đó là phương pháp loại trừ. Từ người có bằng chứng ngoại phạm cho tới người không có động cơ gây án. Chúng tôi cũng đã tiến hành tất cả việc đó, và kết quả là xung quanh cái chết của nạn nhân chỉ còn sót lại mỗi tên anh.”

Nanbara lắc đầu.

“Ngốc nghếch. Nếu nghĩ tôi là hung thủ thì đưa bằng chứng ra đây đi.”

“Kiểu gì chúng tôi cũng sẽ đưa ra được thôi, nếu anh là hung thủ. Còn nếu không phải thì phiền anh hợp tác. Tùy vào thái độ của anh mà chưa biết chừng mai chúng tôi lại phải mời anh tới tiếp đó.”

Nanbara và Nitta gườm nhau không chớp mắt qua chiếc bàn. Mọi thứ chìm vào im lặng khoảng mười giây.

Cuối cùng môi Nanbara cũng động đậy. “Cortesia...”

“Sao cơ?”

“Đêm mừng 3 tháng Mười tôi đã nghỉ lại khách sạn Cortesia Osaka ở ngay gần ga Osaka.”

Nitta gật đầu, viết lại cái tên đó vào sổ tay.

“Cảm ơn anh. Hy vọng chúng tôi sẽ xác minh được việc này. Còn tên của người đã ở cùng anh thì sao...?”

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cái đó thì không được.” Nanbara lắc đầu, mặt khổ sở.

“Vậy anh có ấn tượng gì về khách sạn đó không?”

“Tôi nhớ tối hôm đó ở nhà hàng nào đấy có tổ chức ‘Lễ hội bia thế giới’ thì phải. Họ có đặt bàn ở phòng khách sạn. Với lại lúc rời khỏi phòng sáng ngày mừng 4, tôi có vào chung thang máy với một nhóm mấy người Trung Quốc, toàn người già thôi. Khi đó là khoảng 9 giờ sáng.”

Nitta bắt chéo chân, tựa người vào lưng ghế. “Vậy được rồi.”

“Anh hài lòng chưa. Tôi về đây.” Nanbara vừa lườm vừa nói. “Được chứ?”

“Tất nhiên. Đây là lấy lời khai theo dạng tự nguyện mà. Chúng tôi không muốn xâm phạm nhân quyền của ai cả. Tuần tra viên Hozumi, tiền anh Nanbara đây giúp tôi.”

“Rõ,” Hozumi đang ghi chép ở bên cạnh đáp, đoạn bật dậy.

Hozumi dẫn Nanbara đi rồi, Nitta vẫn ngồi nguyên trên ghế, nhìn vào khoảng không suy nghĩ mông lung.

So với một Nanbara có phần luống cuống vào lần đầu tiên tới phòng hỏi cung, dấu dạo gần đây hẳn ta trông có vẻ hốc hác song dường như đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh. Hẳn là sau vài lần hỏi cung, hẳn càng đoan chắc, dù không có bằng chứng ngoại phạm nhưng nếu cảnh sát không đưa ra được chứng cứ phạm tội thì hẳn cũng chẳng lo bị bắt. Nanbara tin chắc rằng cảnh sát sẽ không thể tìm ra bằng chứng. Phải chăng, vì thực tế hẳn không phải người đã ra tay sát hại Okajima? Nitta gườm gườm mắt. Có lẽ đúng là một kẻ khác đã gây án.

Nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng suy đoán của Nitta, thì tại sao kẻ kia lại gây án vào đêm mùng 3 tháng Mười? Anh vẫn chưa giải đáp được thắc mắc này. Hay có việc gì đó đột xuất khiến hẳn buộc phải làm vậy? Nhưng nếu là thế, tại sao kẻ đó lại không nói lại với Nanbara? Rõ ràng Nanbara không hề biết án mạng đã xảy ra vào hôm mùng 3.

Thêm nữa, tại sao hung thủ lại muốn kéo dài thời gian phát hiện cái xác? Câu hỏi này cũng chưa có lời đáp.

Cánh cửa phía sau mở ra, rồi anh nghe thấy giọng Hozumi Risa, “Nhân chứng Nanbara về rồi ạ, còn lại tôi đã nhờ nhóm theo dõi.”

“Cảm ơn cô,” Nitta đáp mà chẳng buồn quay mặt lại.

“Cuối cùng anh cũng hỏi ra nhỉ.” Hozumi vui vẻ khen.

“Gì cơ?”

“Thì tên khách sạn ấy. Cortesia Osaka.”

“Việc đó thì có gì to tát. Chúng ta cũng đâu biết được hẳn có nghĩ ở đó thật không. Mà dẫu có thật đi chăng nữa, cũng chỉ tổ mua thêm việc cho mình, lại đã gây án. Chưa kể việc đó thì vụ án lần này cũng đã có một bức tường chứng cứ ngoại phạm bằng thép rồi. Nhưng sao chỉ tên khách sạn

thôi mà hấn mãi mới chịu khai thế nhỉ.” Nitta lại ngửa người ra ghế, nhìn lên trần nhà.

“Tôi nghe chuyện xong lại nghĩ, có khi anh ta không nói dối đâu?”

Nitta ngẩng thẳng dậy, quay lại. “Là sao?”

Hozumi đặt ngón trỏ và ngón cái lên cằm, tay kia đỡ lấy cùi chỏ tay này, nghiêng đầu ra chiều đang suy nghĩ lung lăm.

“Biết đâu anh ta đã gặp cái người kia thật.”

Nitta phải cố để không đỡ nhào khỏi ghế. “Cô vẫn đang nói thật đấy à?”

“Thì anh xem, bị nghi ngờ là tội phạm giết người mà anh ta vẫn một mực giấu danh tính đối phương. Chẳng phải ngoại tình thì là gì chứ.”

“Cô bị ngốc đấy à. Đang lên kế hoạch giết người mà còn đi ngoại tình. Cô nghĩ có ai vậy không?”

“Cái đó cũng chưa chắc đâu. Nhớ người kia sống ở Osaka thì sao? Hôm sau anh ta có lịch tới Kyoto nên mới tới Osaka gặp người kia trước.”

Nitta lắc đầu. “Tôi xin cá với cô, không có chuyện đó đâu.”

“Tại sao?”

“Cô động não đi chứ. Hấn đang bị tình nghi là hung thủ giết người. Để chứng minh được mình có bằng chứng ngoại phạm thì bị lộ vụ ngoại tình có là gì. Hơn nữa hấn lại còn độc thân. Tôi không tin hấn lại vì bảo vệ gia đình của tình nhân mà cứng đầu cứng cổ vậy.”

“Thì đấy, chắc vị tình nhân kia cũng có máu mặt chứ sao. Kiểu như nếu lộ chuyện thì cuộc đời anh ta cũng lộn tùng phèo hết cả ấy. Kiểu người kia là vợ của hiệu trưởng chẳng hạn.”

Nitta hừ mũi. “Có bị đuổi khỏi trường thì cuộc đời anh ta cũng chẳng kết thúc đâu.”

“Nhưng chắc gì đó là giá trị quan của anh ta. Chúng ta làm sao biết được anh ta nghĩ gì.”

“Tôi hiểu rồi. Cô đã nói đến vậy thì tôi có việc cho cô đây.”

“Vâng, việc gì vậy ạ?” Hozumi Risa hăng hái hỏi.

“Cô đi Osaka một chuyến đi. Chắc cũng chẳng thu được gì đâu. Mà đúng hơn là, tôi cử cô đi để xác nhận việc sẽ chẳng thu được gì ở đó cả.”

Một ông lão đang vừa chống gậy vừa bước lại từ sảnh thang máy. Naomi nhớ người này làm thủ tục nhận phòng quăng một tiếng đờng hồ trước. Và người làm thủ tục cho vị khách đó là Tashiro, cậu lễ tân trẻ hiện đang đứng cạnh cô.

Ông lão bước đi chậm rãi, nhưng nom khuôn mặt thì lại có vẻ mất bình tĩnh. Ông đến thẳng quầy lễ tân với nét mặt giận dữ.

“Này cậu,” ông lão lườm Tashiro. “Căn phòng đó là sao vậy hả?”

Tashiro mới nãy còn tươi cười, tức khắc má căng lên. “Phòng có vấn đề gì vậy, thưa quý khách?”

“Vấn đề lớn đấy. Phòng gì mà ở tận cùng của hành lang thế hả? Cậu cố ý chơi tôi đấy phỏng?” Ông lão nạt.

Naomi tức thì hiểu ra tình hình. Việc phân phòng cho khách thường được quyết định từ hôm trước. Có lẽ Tashiro đã cứ theo đó mà giao phòng cho khách. Thế nhưng, nhân viên lễ tân đôi khi cũng phải tùy cơ ứng biến.

“Lần trước nghỉ ở đây, mấy người cho tôi ở phòng gần thang máy nhất, tôi còn tắm tãc mãi, khách sạn này cẩn thận quá. Vậy mà giờ lại bắt tôi ở cái phòng xa tít mù tắp đó, đi bao giờ mới tới hả? Các người phải động não một chút đi chứ.” Ông lão gõ gõ cây gậy xuống sàn.

Tashiro cuống quýt cúi đầu xuống.

“Thành thật xin lỗi quý khách ạ. Tôi xin phép được đổi phòng cho quý khách luôn ạ, xin quý khách đợi cho một chút ạ.”

“Thôi khỏi đi. Tôi dỡ tung đồ đạc ra rồi, giờ đổi chỉ tổ phiền hơn thôi. Thay vào đó, tìm quán giúp tôi đi.”

“Quán... ấy ạ?”

“Quán ăn tối ấy. Tôi có hẹn ăn tối với vợ và con trai. Gần đây có quán ăn nào ngon ngon không? Đồ Hoa thì càng tốt.”

“Quán đồ Hoa thì trên tầng 3 của khách sạn cũng có đấy ạ.”

Ông lão lắc đầu về bực dọc.

“Cậu còn phải nhắc tôi à. Quán đó tôi có ăn đợt trước rồi. Nhưng lần này muốn thử quán khác. Tìm nhanh giúp tôi đi.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Quán đồ Hoa đúng không ạ?” Tashiro vội lấy tập tài liệu đang để gần đó. Bên trong liệt kê đầy đủ các quán ăn uống có tiếng ở quanh đây. Tashiro giở tập tài liệu, chỉ cho ông lão. “Ngài thấy quán này thế nào ạ?”

Ông lão nhăn mặt. “Chữ nhỏ tin hìn thế tôi đọc thế nào được. Quán đấy tên gì?”

Tashiro đọc tên quán, nói thêm đại khái về địa chỉ.

“Ừm, có vẻ gần đấy. Vậy chọn quán đó đi. Cậu đặt chỗ cho tôi luôn nhé, ba người lớn.”

“Vâng ạ.”

“Quý khách,” Naomi gọi ông lão từ bên cạnh. “Quán đó chuyên cua Thượng Hải, thế có sao không ạ?”

“Cua... à?”

“Mùa này, các món của nhà hàng đó đều dùng cua là chính. Tất nhiên quý khách có thể yêu cầu đổi món chính thành món khác. Nhưng nếu đã vậy thì hay là quý khách chọn một nhà hàng chuyên món khác luôn ạ, như vi cá mập hay vịt quay Bắc Kinh chẳng hạn ạ?”

Ông lão chớp mắt, nhìn mặt Naomi, lấy làm lạ.

“Cô biết tôi dị ứng cua à?”

Naomi gật đầu. “Lần trước quý khách có nói rồi ạ.”

“Lần trước?” Nói đoạn mặt ông lão thay đổi như vừa nhớ ra điều gì đó.
“A phải rồi, lần trước là cô đặt bàn giúp tôi nhỉ.”

“Cảm ơn quý khách vì vẫn còn nhớ ạ.” Naomi cúi đầu.

“Lúc nhận phòng tôi có bảo là muốn đặt bàn ở quán đồ Hoa của khách sạn thế là cô gọi điện đến đó luôn.”

“Vâng. Khi đó tôi đã hỏi xem quý khách có kiêng kỵ món nào không thì quý khách bảo mình bị dị ứng cua.”

“Đúng rồi. Chuyện từ hai tháng trước mà cô vẫn nhớ rõ quá nhỉ, trong khi tôi thì quên bồng mất. Đúng là người chuyên nghiệp có khác.”

“Dạ đâu có ạ.”

“Cô nói phải. Người dị ứng cua thì đến quán cua Thượng Hải làm gì chứ. Để tôi chọn quán khác vậy. Cô có biết quán nào được được không?”

Naomi gợi ý một quán chuyên món vịt quay Bắc Kinh. Ông lão quyết định sẽ tới quán đó nên cô bảo Tashiro đặt bàn giúp.

“Quý khách, còn về phòng nghỉ...” Trong khi Tashiro gọi điện đến quán ăn nọ đặt bàn, Naomi tiếp tục câu chuyện với ông lão. “Tôi nghĩ mọi người sau khi ăn thường sẽ không muốn đi bộ nhiều, nên chắc phòng gần sảnh thang máy vẫn tiện hơn. Nếu quý khách không ngại việc tôi động chạm tới đồ đạc thì trước khi quý khách quay lại khách sạn, tôi xin phép được chuyển chỗ đồ quý khách đã dỡ ra sang phòng mới ạ.”

Ông lão tỏ vẻ đăm chiêu trước đề nghị của Naomi.

“Được vậy thì còn gì bằng. Tôi cũng không ngại chuyện đồ đạc. Nhưng làm thế thì phiền cho cô quá.”

“Không phiền gì đâu ạ. Thành thật xin lỗi quý khách vì thiếu sót lần này. Vậy lúc nào về quý khách ghé qua đây được không ạ? Tôi sẽ chuẩn bị sẵn thẻ khóa phòng ạ.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô.”

Tashiro có vẻ cũng đã đặt bàn xong. Cậu thông báo đã đặt được bàn và cũng đã nhắc phía quán ăn về việc khách bị dị ứng cua.

Ông lão vui vẻ hẳn lên, tươi cười rời đi. Nhìn ông lão đi khuất, Tashiro mới lên tiếng cảm ơn, “Thật là may quá, cảm ơn chị nhiều ạ. Nhưng phải nói chị Yamagishi cừ thật đấy. Em thì chắc chẳng nhớ nổi mặt khách của hai tháng trước đâu.”

“Tôi thường vừa nhìn mặt khách vừa nghĩ, mình có thể giúp được gì cho vị khách này hoặc vị khách này mong đợi gì ở mình nhỉ. Làm vậy sẽ nhớ được mặt khách đấy.”

“Thế ạ...” Mặt Tashiro lộ rõ vẻ bối rối.

Bỗng cánh cửa phía sau mở ra, Yoshimura, viên quản lý lễ tân mặt tròn xoe xuất hiện.

“Yamagishi, tôi nhờ chút.”

“Vâng ạ,” Naomi đáp rồi lui về phía văn phòng. “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Xin lỗi nhưng giờ cô cùng tôi tới phòng tiếp khách chút được không?”

“Phòng tiếp khách... ấỵ ạ? Không thành vấn đề, nhưng khách nào thế ạ?”

“Nói là khách thì cũng không đúng lắm.” Yoshimura hạ giọng. “Thật ra là người của cảnh sát, mới từ Tokyo xuống.”

Naomi bất giác chỉnh lại tư thế. “Có vụ án nào đó đã xảy ra hay sao ạ?”

“Hình như là vậy. Nhưng họ không nói rõ là vụ gì. Nói chung họ muốn hỏi chuyện hôm mừng 3 tháng Mười.”

“Mùng 3...”

“Cô không cần nói dối hay gì cả. Người ta hỏi gì thì cứ trả lời nấy. Chỉ có đi đâu, không cần thiết phải nói những lời thừa thãi. Đối với những việc riêng tư của khách hàng thì lại càng phải cẩn trọng.”

“Vâng, việc này thì tôi hiểu ạ.” Naomi trả lời dứt khoát.

Đến trước phòng tiếp khách, Yoshimura gõ cửa. Vừa nghe câu “Mời vào,” Naomi đã không khỏi bất ngờ, bởi đó là một giọng nữ.

Đến khi bước vào phòng, đối diện với đối phương, cô còn kinh ngạc hơn. Người phụ nữ đang đứng trước mặt Naomi, trông kiêu gì cũng trẻ hơn

cô. Mặt cô gái còn b ầu bĩnh đáng yêu, thật chẳng giống cảnh sát chút nào.

“Thật ra chúng tôi đang tiến hành đi ều tra một vụ án. Và chúng tôi cần kiểm tra xem một người liên quan liệu có nghỉ tại khách sạn đây hôm mùng 3 tháng Mười không. Nên rất mong mọi người hợp tác giúp cho.” Nữ cảnh sát mào đầu một cách trơn tru, không ngữ điệu như thể đang đọc văn bản có sẵn.

“Hôm mùng 3 tháng Mười cô Yamagishi làm ca tối đúng không nhỉ?”

Nghe Yoshimura hỏi vậy, Naomi liền đáp, “Vâng ạ.”

“Ca tối tức là?” Hozumi Risa đã chuẩn bị bút giấy sẵn sàng.

“Là ca làm việc từ 5 giờ chiều. Và sẽ giao ca với ca đêm vào lúc 10 giờ đêm.”

“Công việc chính của cô là gì?”

“Tôi làm thủ tục nhận phòng cho khách. Và cả thủ tục trả phòng cho khách thuê trong ngày nữa.”

“Cô đã ở qu ầy lễ tân suốt thời gian đó à?”

“Về cơ bản thì là vậy, nhưng nếu vắng khách, thì thoảng tôi cũng lui vào văn phòng phía sau qu ầy.”

Hozumi Risa lôi từ chiếc cặp đặt bên cạnh ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Naomi.

“Hôm mùng 3 tháng Mười, người này có tới đây không?”

Naomi cần lấy tấm ảnh. Trong ảnh là một người đàn ông. Người này đeo kính, râu thưa thưa vài sợi.

Khó trả lời quá, Naomi nghĩ bụng. Cô nhớ mình đã thấy người đàn ông này.

“Thế nào ạ?” Hozumi Risa lại hỏi.

“Hôm mùng 3 thì không ạ.” Nói đoạn cô đặt tấm ảnh xuống.

“Quả nhiên là vậy à.” Câu trả lời đúng với dự đoán của cô ta hay sao mà Hozumi Risa không mấy chán nản, cần tấm ảnh lên. “Mọi người cũng nói là không thấy.”

Người này sao mà chậm tiêu quá vậy, Naomi chỉ muốn tặc lưỡi. Người thế này mà cũng trụ được ở Sở Cảnh sát à.

“Vâng, tôi không thấy ạ.” Naomi nhắc lại, và còn để thêm, “Hôm mùng 3 thì không ạ.”

Hozumi Risa vừa gật đầu vừa toan cất tấm ảnh lại vào cặp, nhưng chưa kịp dứt động tác thì cô ta quay sang Naomi, thốt lên “Sao cơ? Hôm mùng 3 thì không? Tức là cô đã thấy người này vào hôm khác à?”

Yoshimura hắng giọng, đánh mắt ra hiệu. Một lời nhắc nhở Naomi đừng nên thừa lời. Naomi quay ra nhìn anh ta, khẽ gật đầu rồi mới nhìn Hozumi.

“Nếu là cách đó ít lâu thì tôi có gặp một vị khách trông rất giống người đàn ông này.” Naomi thận trọng dùng từ ngữ. “Chắc sau khi khách sạn khai trương quãng một tháng.”

“Thật à? Tên người đó là gì? Tên người này là Nanbara Sadayuki.”

“Tôi xin lỗi nhưng tên thì tôi không nhớ ạ.”

“Cô có ấn tượng gì về người đó không? Gì cũng được?”

“Tôi cũng không biết nữa,” Naomi nghiêng đầu. “Tôi chỉ nói chuyện một chút với vị khách đó lúc anh ta trả phòng. Vị khách này ở khách sạn đêm hôm trước, nhưng lúc về anh ta đã bỏ nhầm khăn tắm của khách sạn vào trong túi xách của mình. Tôi đã nhận lại chiếc khăn đó và để lên phòng. Tôi nhớ vị khách này cũng là vì có sự kiện nho nhỏ đó.”

“Ngoài ra còn gì không?”

“Không, chỉ có vậy thôi.”

“Cô chỉ gặp anh ta hôm đó thôi à?”

“Theo tôi nhớ thì chỉ hôm đó thôi.”

“Xin lỗi nếu tôi có hơi dài dòng, nhưng hôm mùng 3 tháng Mười cô không thấy anh ta nhỉ?”

“Vâng.”

Hozumi Risa chán nản chau mày. Naomi thấy thì thương nhưng cô cũng chẳng có cách nào khác. Có những nguyên tắc mà một nhân viên khách sạn

tuyệt đối không thể phá vỡ.

“Chúng ta dừng ở đây được chưa ạ?” Yoshimura hỏi. “Giờ này đang đông khách nên chắc phải để cô Yamagishi quay lại quầy thôi ạ.”

“À vâng, được ạ. Cảm ơn cô đã hợp tác.”

Naomi và Yoshimura cùng ra khỏi phòng. Vừa đi Yoshimura vừa trách, giọng nghe vẻ phiền muộn, “Cô đâu cần nói ra chuyện đã gặp người đó như vậy.”

“Tôi xin lỗi. Tại thấy cô ấy lặn lội từ tận Tokyo xuống mà có vẻ chẳng thu được thông tin gì nên muốn giúp.”

“Đã giao cho một nữ cảnh sát đi điều tra như thế, không thu được kết quả gì có khi cũng chẳng sao đâu. Chắc vậy. Cô đừng lo hã cho họ nữa.”

“Vâng, có lẽ anh nói phải ạ.”

Miệng trả lời vậy nhưng trong lòng cô vẫn rất cắn rứt. Ban nãy vị nữ cảnh sát ấy hỏi gì thì cô trả lời nấy, không thêm thắt gì cả. Cô làm vậy liệu có đúng không nhỉ?

Naomi quay lại quầy lễ tân, tiếp tục công việc làm thủ tục nhận phòng cho khách. Khách lần lượt tới quầy nhưng cũng may không có vấn đề gì phát sinh, thời gian cứ thế trôi qua.

Đến lúc vắng khách, dáng một người phụ nữ đang rảo bước băng qua sảnh bỗng lọt vào tầm nhìn của cô. Là Hozumi Risa. Cô ấy đang trò chuyện gì đó với nhân viên hành lý ở quầy hành lý. Trên tay Hozumi có vẻ vẫn là tấm ảnh ban nãy. Nhân viên hành lý nọ khẽ lắc đầu.

Naomi chắc chắn cô ta vẫn hỏi cậu nhân viên kia cùng một câu hỏi đó, rằng anh có thấy người đàn ông này ở đây hôm mừng 3 tháng Mười không?

Sau khi hỏi chuyện thêm vài nhân viên hành lý và nhân viên gác của khác, Hozumi lên thang cuốn đi lên tầng trên. Vì ở trên đó có nhà hàng và quầy bán đồ. Có lẽ cô ấy định hỏi chuyện nhân viên ở đấy.

Đã 10 giờ đêm. Sau khi bàn giao công việc cho các nhân viên ca đêm, Naomi đi sang phòng thay đồ. Đúng lúc đó cô bắt gặp Yoshimura mặt mày nhăn nhó đi từ phía quầy lễ tân lại. Anh ta đang lau bàu gì đó.

“Có chuyện gì thế ạ?” cô hỏi.

“Cái cô cảnh sát kia vẫn chưa chịu về Nhân viên mình đã đành, nhưng hình như cô ta còn lân la dò hỏi cả khách nữa. Cứ hễ biết được vị nào là khách quen, cô ta lại chìa cái ảnh đó ra hỏi xem họ có từng gặp người đàn ông kia không.”

“Thế ạ. Cô ấy có vẻ kiên trì quá nhỉ.”

“Tôi nghĩ cô ta không chịu bỏ cuộc đâu. Khách sạn mình khai trương chưa được bao lâu, giờ mà có tiếng xấu đồn ra thì chết dở.”

“Giờ cô ấy đang ở đâu thế ạ?”

“Ở sảnh đấy. Đuổi đi thì cũng không được, phiền ghê cơ.” Yoshimura thở dài.

Naomi đi ra phía quầy lễ tân, quả nhiên Hozumi Risa vẫn đang ở đó. Cô ấy đang ngồi trên ghế sofa, hình như còn đang gà gật.

Naomi đi vòng qua quầy, tiến lại gần Hozumi. Cô cất tiếng gọi “Cô Hozumi,” nhưng đối phương chẳng có vẻ gì là đã tỉnh.

Phải đến khi Naomi ghé sát tai gọi lần nữa, cô ấy mới giật mình, duỗi thẳng lưng. Hozumi chớp mắt mấy lượt, nhìn Naomi. “A...”

“Cô có vẻ mệt quá nhỉ.”

“Xin lỗi cô, tôi vô ý vô tứ quá.” Hozumi đưa cả hai tay lên cào lại mái tóc hơi rối.

“Nếu cô cần nghỉ ngơi thì có thể qua phòng giải lao của nhân viên chúng tôi.”

“À, không sao đâu ạ. Tôi đặt phòng rồi. Dù chỉ là một khách sạn bình dân, rẻ tiền hơn ở đây nhiều.”

“Đêm nay cô sẽ ngủ lại Osaka ạ?”

Hozumi Risa gật đầu. “Họ còn đang bảo tôi sáng mai phải lên chuyến tàu sớm nhất về Tokyo nữa kìa.”

“Chuyến sớm nhất sao? Thế thì mệt lắm đây.”

“Chả là sáng mai chúng tôi có một cuộc họp. Nhưng cũng không sao, tôi có thể tút tát mặt mũi trên shinkansen cũng được.” Nói đoạn cô đưa tay trái lên đấm đấm vai phải. Vai cô chắc là đã cứng đờ.

“Làm nữ cảnh sát có vẻ vất quá nhỉ.”

“Vâng. Nhưng tôi cũng chuẩn bị tinh thần sẵn rồi.”

“Tại sao cô Hozumi lại muốn làm cảnh sát thế ạ?”

Hozumi suy nghĩ trong chốc lát, “À... Nói đơn giản thì là vì tôi muốn bắt mấy tên xấu xa thôi. Tôi mê Thủy thủ Mặt trăng mà.”

Nghe xong, Naomi phải cố nhịn cười. Tự nhiên cô lại mừng tượng ra dung mạo của Hozumi hồi còn nhỏ. Cô đoán chắc cũng chẳng khác biệt gì mấy so với hiện tại.

“Nhưng hiện thực lại tàn khốc hơn nhiều quá.” Hozumi chán nản nói, “Giờ tôi vẫn dừng ở chân le ve chạy việc cho cánh đàn ông thôi, chưa được giao việc gì tử tế cả.”

“Vậy ạ?”

“Thế nên, duy ý chí mà nói, trong chuyến công tác Osaka lần này tôi phải tìm cho ra một manh mối nào đó mới được. Vì sao cô biết không, người kia sai tôi làm nhiệm vụ này với suy nghĩ chắc chắn tôi sẽ chẳng thu được thành quả gì cả. Cô xem như thế có phải là coi thường tôi quá không?”

“Nói vậy hơi quá đáng nhỉ. Người sai cô là nam ạ?”

“Nói là sai thì cũng không phải. Vì người đề xuất việc này là một nam cảnh sát thuộc Phòng đi điều tra số Một của Cục Cảnh sát. Anh ta kiêu căng ngạo mạn lắm... Nhưng cũng phải công nhận anh ta thông minh thật.”

Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, Naomi nghĩ bụng. Ở đâu mà chẳng đầy rẫy kẻ thù của phụ nữ đi làm.

Naomi ng ồi xuống, một đầu gối chống xuống sàn. “Tôi hỏi chuyện này được không, người đàn ông trong tấm ảnh ban nãy nói là anh ta đã nghỉ ở đây hôm mùng 3 tháng Mười ạ?”

“Đúng vậy.”

“Một mình ạ?”

“Như anh ta nói thì còn có người đi cùng nữa. Một phụ nữ đã có ch ồng... Thôi chết!” Hozumi vội vàng lấy tay bịt miệng lại.

Xem ra người đó đã ở cùng phụ nữ.

“Người đi cùng kia đã làm thủ tục nhận và trả phòng ạ?”

“Anh ta nói vậy.”

Naomi gật đầu, ngoái nhìn phía qu ầy lễ tân. Đúng đó là một cậu lễ tân trẻ, nhưng xem ra cậu ta đang chẳng để ý gì tới hai người họ.

Cô quay lại phía Hozumi Risa, đưa mắt lại g ần. “Tôi có chuyện muốn nói. Cô đi cùng tôi được không?”

“Sao cơ?” Hozumi ngờ ngác. “Chuyện gì vậy ạ?”

“Chuyện này có thể giúp ích cho cô đấy. Nhưng cô phải hứa với tôi một việc.”

“Hứa?”

“Cái đó tôi sẽ nói sau. Giờ cô cứ đi theo tôi đã.” Nói đoạn Naomi đứng dậy, đi v ề phía sảnh thang máy. Hozumi Risa cũng bối rối đi theo sau.

Thang máy dừng ở t ầng 4, t ầng có hội trường tiệc, lúc này đang vô cùng yên tĩnh. Naomi mời Hozumi ng ồi xuống một chiếc ghế sofa đặt ngoài hành lang r ồi cũng ng ồi xuống bên cạnh.

“Tôi muốn cô đừng coi những lời tôi nói sau đây là bằng chứng chính thức, chỉ cần cô hứa vậy thôi. Bởi đây chẳng qua chỉ là tưởng tượng của tôi, không thể có giá trị như một bằng chứng được. Không những vậy, nó còn là hành động phản bội vị khách đã từng ở đây. Nhưng thấy cô Hozumi nỗ lực thế, tôi lại muốn nói ra, vì biết đâu sẽ giúp ích gì đó được cho cô. Cô có thể hứa với tôi không?”

“Tôi hiểu r ồi, tôi xin hứa. Tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật, không nói đã nghe chuyện từ cô Naomi đâu.”

Naomi thở hắt ra một hơi.

“Tôi tin lời nói đó của cô. Cô có thể cho tôi xem lại tấm ảnh ban nãy không?”

“Vâng.” Hozumi đáp, đoạn lôi ảnh từ trong túi xách ra. Naomi nhìn ảnh, rồi gật đầu.

“Như tôi vừa nói, tôi không gặp người đàn ông này hôm mừng 3 tháng Mười. Nhưng tôi nghĩ khả năng cao người này đã nghỉ ở đây hôm đó.”

“Tại sao?”

“Để giải thích lý do thì tôi lại phải kể lại chuyện lần trước vị khách này trọ ở đây.”

“À, việc đó à,” Hozumi Risa lật quyển sổ tay. “Ban nãy tôi đã nhờ một người khác tra lại. Hôm mừng 10 tháng Bảy. Anh ta đã ở đây dưới tên Nanbara Sadayuki. Đúng theo lời cô nói. Cô nhớ giỏi thật đấy.”

“Cô quá khen ạ. Thật ra hôm ấy có một vị khách nữ khác cũng đã nghỉ ở khách sạn chúng tôi. Chính tôi đã làm thủ tục nhận phòng cho cô ấy nên vẫn nhớ. Vì hôm ấy người phụ nữ kia đã xúc nước hoa mùi hoa hồng.”

“Hoa hồng sao?”

“Tất nhiên không ít khách xúc nước hoa nhưng ở trong quây vẫn ngửi thấy rõ như vậy thì hiếm lắm. Có đi đâu mùi ấy không hèn hồng, vì tôi còn buột miệng khen ‘Mùi nước hoa thơm quá ạ.’”

Hozumi Risa lắng nghe trong sự bối rối. Hẳn nhiên cô ấy đang không biết chấp nối việc này với những thứ mình đã đi điều tra được ra sao.

“Rồi đến sáng hôm sau, đã xảy ra chút chuyện. Trả phòng xong, vị khách nam kia mới bảo anh ta đã đút nhêm khăn tắm của khách sạn vào trong cặp xách của mình.”

“Hả?” Hozumi hỏi giọng cao vút. “Chuyện cô vừa kể... có đúng là về người đàn ông này không vậy?” Hozumi lại đưa tấm ảnh ra.

“Đúng ạ. Tôi nhận chiếc khăn tắm, và đã hơi hoảng hốt. Vì chiếc khăn tắm ấy vẫn còn vương lại mùi nước hoa mà người phụ nữ kia đã xúc.”

“Chuyện đó... Tức là...” Hozumi tròn xoe mắt, miệng mấp má như thể cá chép đang chờ mồi.

“Từ phần này chỉ là tưởng tượng của tôi thôi nhé.” Naomi rào trước.
“Tôi không rõ chi tiết, song tôi đoán người phụ nữ kia đã tới phòng của vị khách nam nọ. Và còn dùng cả khăn tắm ở phòng đó nữa. Thế nên cái khăn mới vương lại mùi của cô ấy. Nhưng sau đó vị khách nam lại không may nhét cái khăn vào hành lý của mình.”

“Tức là họ có quan hệ bất chính, và đã lén lút qua lại ở khách sạn này à.”

Naomi ngoẹo cổ khi nghe Hozumi nói vậy. “Cũng có thể nhưng tôi lại nghĩ hơi khác.”

“Khác?”

“Tôi đoán đó là lần đầu tiên họ gặp nhau.”

“Tại sao?”

“Trước tiên, họ thuê mỗi người một phòng. Nếu là lén lút, thì chỉ cần một phòng là đủ. Thứ nữa, cả hai đều thanh toán tiền bằng thẻ. Tức là cả hai đều dùng tên thật để đặt phòng.”

“Ra là vậy. Nhưng nếu là họ đi công tác, không dùng tên thật thì sẽ không lấy được hóa đơn để thanh toán, không phải sao?”

“Cũng có khả năng đó, nhưng lén lút thì ai lại tới cả bar chứ.”

“Bar?”

“Trong bảng kê phí dịch vụ của vị khách nam kia có mục phí đã sử dụng bar tầng thượng. Tôi nhớ đó là số tiền khá lớn nếu chỉ cho một người. Hơn nữa, vị khách nam ấy cũng đã gọi phục vụ phòng. Anh ta đã gọi sâm-panh, loại rượu ít khi được dùng để uống một mình. Thành ra tôi đoán hai người họ đã gặp nhau ở bar, rồi mới cùng nhau xuống phòng vị khách nam và uống thêm sâm-panh.”

“Ồ...” Nói đoạn Hozumi Risa nhìn mặt Naomi thật lung.

“Sao thế ạ?”

“Nhân viên khách sạn các cô lúc nào cũng vậy luôn đó hả? Quan sát tỉ mỉ khách hàng, rồi đưa ra những tưởng tượng?”

“Không, nói lúc nào cũng vậy thì không phải... Tôi chỉ quan sát khách với suy nghĩ biết đâu sẽ giúp ích được gì cho họ thôi.”

“Nhưng chuyện của ba tháng trước rồi mà cô vẫn nhớ từng chi tiết như vậy thì đúng là giỏi thật đấy.”

“Có gì đâu ạ.”

Dù thực ra hai người này là trường hợp đặc biệt. Hôm ấy, khi cô còn đang bàng hoàng trước mùi hương vương lại trên chiếc khăn thì người phụ nữ kia đã tới trả phòng. Đợi hai người họ đi khuất, cô kiểm tra lại các mục phí rồi mới mừng rỡ ra đủ thứ chuyện như vậy. Hành động chẳng mấy vẻ vang đối với một nhân viên khách sạn.

“Tôi nắm được chuyện xảy ra hôm mùng 10 tháng Bảy rồi. Nhưng quan trọng là hôm mùng 3 tháng Mười, người đàn ông này có nghỉ ở đây hay không kìa.” Hozumi lại chỉ tay vào tấm ảnh.

“Tôi vẫn chưa nói tới chuyện quan trọng nhất nhỉ. Có đi đầu này khiến tôi đoán nhiều khả năng vị khách nam ấy cũng đã nghỉ ở đây vào hôm đó. Như tôi đã nói rất nhiều lần từ trước, đúng là hôm ấy tôi không thấy vị khách nam nọ, nhưng người phụ nữ kia thì có.”

Hozumi tròn mắt lên ngạc nhiên. “Người phụ nữ có mùi hoa hồng á?”

“Cô ấy đã trả phòng lúc tôi đứng quỳ. Khi đó một nhân viên lễ tân khác đã làm thủ tục nhưng tôi đứng bên cạnh cũng nhận ra cô ấy. Hôm ấy cô ấy đeo kính râm, nhưng tôi nghĩ mình không nhầm. Tất nhiên, không thể khẳng định rằng cô ấy tới đây là chắc chắn sẽ ở cùng vị khách nam kia.”

“Cô có thể cho tôi biết tên người phụ nữ đó được không?”

“Sao cơ ạ?” Naomi rụt người lại. “Việc này thì...”

Hozumi Risa cúi đầu, chấp hai tay lại.

“Tôi hiểu, trách nhiệm nghề nghiệp không cho phép cô tiết lộ tên khách hàng. Nhưng việc này là để bắt tội phạm. Tôi xin cô đấy. Nhất định tôi sẽ không nói với ai đã nghe chuyện này từ cô Yamagishi đâu.” Hozumi vẫn trong tư thế cúi lạy, đầu cúi lên xuống không biết bao nhiêu lần.

Naomi thở dài.

“Cô đừng làm vậy nữa. Có làm vậy thì tôi cũng chịu thôi. Tôi không nhớ tên cô gái đó đâu. Nếu là khách quen thì còn có khả năng chứ tôi làm sao nhớ hết được tên khách chỉ ghé qua đây một lần.”

Cô không nói dối. Đúng là cô đã nghiên cứu rất kỹ bảng kê phí dịch vụ của cả người phụ nữ kia nhưng tên thì cô chỉ lướt qua một lượt. Cô hoàn toàn không nhớ gì cả.

“Vậy à. Mà đúng vậy nhỉ. Việc này chắc chúng tôi đành phải tự lo rồi.” Hozumi gãi gãi đầu, vẻ thất vọng.

“Cô tiếp cận được với tài liệu chính thức của khách sạn là tốt nhất. Nhưng mong cô Hozumi đừng quên lời hứa ban đầu với tôi. Bởi chuyện vị khách nam trong ảnh và người phụ nữ xứ nước hoa hương hoa hồng kia dù sao cũng chỉ là suy đoán cá nhân. Nếu cô cứ coi đó là lời làm chứng rồi đến khi bị đi điều tra ra đó chỉ là suy đoán hời hợt thì uy tín của khách sạn này sẽ trượt dốc không phanh mất. Mà hoặc giả suy luận của tôi đúng chẳng nữa, nhưng nếu nó không liên quan gì tới vụ án thì việc này sẽ thành ra xâm hại đời tư của khách và vi phạm nghĩa vụ bảo mật mà chúng tôi phải có.”

“Tôi hiểu mà. Tôi nhất định sẽ giữ lời hứa. Và tuyệt đối không để lộ ra tên của cô Yamagishi đâu. Nên cô cứ yên tâm nhé.” Hozumi nói đầy tự tin, rồi dấm thụp vào ngực mình.

Nghe báo cáo của Hozumi Risa, Motomiya chán nản phả khói thuốc.

“Tóm lại là cô không tìm ra được bằng chứng chứng minh Nanbara đã nghỉ ở Cortesia Osaka hôm mừng 3 tháng Mười đúng không?”

“Tôi không tìm được dấu vết hay người nào trông thấy Nanbara ở khách sạn đó vào hôm ấy.” Hozumi báo cáo với giọng cứng nhắc. Tuy nhiên ‘Lễ hội bia thế giới’ thì đúng là đã được tổ chức trên bar tầng thượng của khách sạn, và trưa hôm mừng 4 tháng Mười quả thật cũng có một nhóm người Trung Quốc đã làm thủ tục trả phòng.”

Motomiya hơi nhếch môi lên, khẽ ngoạo cổ.

“Không thể coi việc biết có lễ hội bia là bằng chứng chứng minh anh ta đã trọ ở đây hôm mừng 3 tháng Mười được. Cả việc mấy người Trung Quốc kia nữa. Đạo g ần đây, khách sạn nào mà chẳng toàn người Trung Quốc. Có thể hẳn đoán bừa mà lại trúng thôi.”

“Cũng có thể ạ.”

“OK, OK. Thôi cũng đành vậy. Dẫu sao ban đầu chúng ta cũng đã chẳng mong đợi gì, đúng không Nitta?”

Nghe Motomiya nói vậy, Nitta liền đáp, “Vâng. Chuyện này chắc cũng không cần báo cáo trong cuộc họp đi đâu tra l ần này đâu.”

“Nhưng tôi sẽ báo lại việc này với tổ trưởng.” Nói đoạn Motomiya dụi điếu thuốc, quay sang Hozumi bảo, “Cô vất vả r ồi,” sau đó rời khỏi khu vực hút thuốc.

Nitta cũng theo Motomiya ra ngoài. Người thấy mùi hôi ám trên quần áo, anh nhăn mặt.

“Sao lại bắt một người không hút thuốc họp ở cái nơi này chứ. Thế này thì phân khu vực hút thuốc với không hút làm cái gì nữa.”

“Anh Nitta này,” Hozumi đi ra, rụt rè như muốn nói đi đâu đó.

“Cô có danh sách khách trọ hôm mừng 3 tháng Mười ở khách sạn đó đúng không? Tìm giúp tôi xem liệu có ai có khả năng liên quan tới Nanbara không nhé. Dù chắc người đó cũng chẳng dùng tên thật đâu. Nhưng biết là vô ích thì vẫn phải làm, không cấp trên lại lèo nhèo.”

“Về vấn đề đó, tôi lại nhớ ra chuyện này,” Hozumi giơ ngón trỏ lên. “Cái lần đầu tiên chúng ta gặp Nanbara trường đại học ấy.”

“Thì sao?”

“Hôm đó chẳng phải người anh ta đã tỏa ra mùi nước hoa sao?”

Nitta chau mày, nhìn lại Hozumi. “Nước hoa?”

“Vâng, nước hoa hương hoa hồng.”

“Vậy sao?”

“Chắc chắn vậy. Tôi chưa nói chứ thật ra tôi rất nhạy cảm với các loại mùi.” Hozumi chỉ đầu ngón tay vào mũi mình. “Bố mẹ tôi còn bảo mũi tôi thính như chó kia. Tôi phản ứng với cả những mùi người thường không ngửi ra. Lúc gặp Nanbara cũng vậy.”

“Vậy à. Nhưng việc đó thì sao?”

“Khi đấy tôi đã bất giác nghĩ, đàn ông đàn ông mà cũng xúc hương hoa hồng sao? Nhưng sau đó tôi quên bồng mất là không thể có việc ấy được. Trừ phi, đó là ám mùi.”

“Ý cô là anh ta bị ám mùi nước hoa của người khác?”

“Vâng. Có thể đúng không?”

“Ừ thì có. Nhưng là nước hoa của ai?”

“Vấn đề nằm ở đó đấy. Nanbara vẫn còn độc thân, chúng ta cũng không biết bạn gái của anh ta. Nhưng rõ ràng là anh ta có, ở đâu đó, một người

phụ nữ vô cùng thân thiết, tới mức mùi nước hoa của cô ta đã ám sang người anh ta.”

Nitta chau mày, chỉ vào ngực Hozumi.

“Cô đang ám chỉ người phụ nữ hấn ta lén lút gặp ở Osaka cũng xức nước hoa hương hoa hồng đó đấy à?”

“Anh ta tham gia hội nghị ở Kyoto hôm mùng 4, nên nếu đó là mùi nước hoa bị ám thì chỉ có thể là vào đêm mùng 3 thôi. Có khi nào đúng là đêm đó anh ta đã ở cùng phụ nữ không? Phụ nữ có chồng hay không thì không biết nhưng chắc chắn là họ rất thân thiết.”

“Chúng ta gặp hấn hôm mùng 5, chẳng nhẽ mùi hương ám vào từ hai hôm trước lại vẫn còn?”

“Mùi hương bị ám vào đồ Tây thì khó mất đi lắm. Tôi biết ối vụ ngoại tình bị lộ tẩy chỉ vì chuyện này.”

Nitta vẫn đứng vậy, khoanh hai tay, nhìn xuống Hozumi.

“Cứ cho là vậy đi, nhưng làm sao để tìm ra người phụ nữ đó?”

“Tôi...” Hozumi lên tiếng. “Tôi tin anh Nanbara đã nghỉ ở khách sạn Cortesia Osaka. Vì anh ấy chẳng có lý do gì để nói dối cả. Dù rất tiếc, chuyển công tác lần này tôi không tìm ra được bằng chứng nào.”

“Thế tôi mới hỏi cô định làm cách gì? Danh sách khách trọ đâu thế mách cho ta biết ai là người xức nước hoa hương hoa hồng?”

“Tôi có mượn cả phiếu thông tin của khách đây ạ. Phiếu này được viết bằng tay nên khả năng cao còn lưu lại dấu vân tay.”

“Thế thì sao? Cô định ngửi hết đồng đấy rồi tìm cho ra cái phiếu còn mùi kia chắc?”

Anh tính chọc mà nhìn Hozumi lại rõ là nghiêm túc.

“Như ban nãy tôi báo cáo, ngày mùng 10 tháng Bảy, anh Nanbara cũng đã nghỉ ở Cortesia Osaka. Có thể hôm đó anh ta cũng đã ở cùng cô gái xức nước hoa hương hoa hồng.”

“Hôm đó anh ta lấy tên thật mà. Sao có thể chứ?”

“Cái đó thì cũng chưa chắc, phải xác nhận mới biết được.”

“Xác nhận kiểu gì cơ?”

“Thật ra tôi đã mượn cả phiếu thông tin của khách ngày mùng 10 tháng Bảy. Nếu đối chiếu với dấu vân tay in trong phiếu ngày mùng 3 tháng Mười, thì dấu người kia có dùng tên giả, chúng ta cũng sẽ xác định được có phải cùng một người hay không.”

Giọng Hozumi Risa toát lên vẻ đầy tự tin. Hơi bất ngờ, Nitta nhìn chăm chăm mặt Hozumi. Chừng như không chịu nổi đi ầu đó, cô hơi chếch mắt nhìn lên phía trên.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Nitta mới lẩm bẩm, “Ý tưởng đó cũng được đấy chứ.”

Mặt Hozumi bỗng nhiên sáng bừng lên. “Đúng không?”

“Dẫu sao việc đi ầu tra kẻ thật sự gây án cũng đang giậm chân tại chỗ, chỉ có cách bắt Nanbara khai ra thôi. Nếu chuyện này có thể trở thành con át chủ bài của chúng ta thì quá tốt. Để tôi thử đề xuất với tổ trưởng xem sao.” Nitta rảo bước, Hozumi cũng vội vàng theo sau.

Inagaki chấp nhận đề xuất của Nitta và Hozumi. Ngay lập tức, một cuộc đối chiếu dấu vân tay quy mô lớn được tiến hành. Cả hai ngày đó đều có đến vài trăm phiếu thông tin khách trọ. Nhưng nếu chỉ tính nữ giới thì cũng giảm đi được phần nào.

Trước khi đối chiếu dấu vân tay họ đã nắm được số lượng nhưng vị khách cùng trọ cả hai ngày đó. Vì nếu dùng tên thật thì chỉ cần nhìn phần chữ ký là ra. Quá nửa số đó hình như đều là khách quen.

Ngày thứ hai tiến hành đối chiếu dấu vân tay, Inagaki cho gọi Nitta, cùng với Motomiya và cả Hozumi tới.

“Phía giám định tìm ra rồi.” Nói đoạn anh ta đặt một tờ giấy khổ A4 in hình ảnh gì đó lên mặt bàn.

Motomiya cầm lấy tờ giấy. Nitta ngồi bên cạnh cũng nhòm sang.

Trên đó in hai tờ phiếu thông tin khách trọ. Một tờ là của ngày mùng 10 tháng Bảy, tờ còn lại là ngày mùng 3 tháng Mười.

“Hai dấu vân tay này trùng khớp ả?”

Nghe Motomiya hỏi, Inagaki chỉ đáp gọn lỏn, “Ừ.”

Nitta kiểm tra phần chữ ký. Ở phiếu hôm mùng 10 tháng Bảy là tên Hatakeyama Reiko, còn hôm mùng 3 tháng Mười là Suzuki Hanako.

“Hai chữ ‘ko’ này viết giống nhau.”

Nitta nhận xét, Inagaki cũng gật đầu thật mạnh.

“Có vẻ đúng là bút tích của cùng một người.”

“Suzuki Hanako ả. Đây rõ ràng là tên giả.” Motomiya lên tiếng.

Địa chỉ ở phiếu thông tin đó là Minamiaoyama, quận Minato, Tokyo. Còn địa chỉ của người tên Hatakeyama Reiko thì ở Yokohama.

“Hatakeyama Reiko là tên thật,” Inagaki hạ giọng nói.

Mắt Nitta bỗng trở nên sắc lẹm. “Thật ả?”

“Hôm đó cô ta dùng thẻ để thanh toán. Danh bạ khách trọ của khách sạn lưu lại như vậy.” Nói đoạn Inagaki quay qua nhìn Hozumi, mắt vô cùng sắc sảo. “Ch ầu này khéo cô Hozumi lập công to r ồi đấy.”

Nữ cảnh sát trẻ duỗi thẳng lưng, cúi đầu, “Cảm ơn sếp ả.”

Inagaki cười khô.

“Nhưng chớ có vui mừng sớm. Chưa chắc Nanbara đã ở cùng người phụ nữ này đâu.” Inagaki đưa mắt nhìn lại phía Motomiya. “Tìm hiểu gấp người phụ nữ này giúp tôi. Nhưng nhớ cẩn trọng đấy.”

“Tôi hiểu ả,” Motomiya đáp. “Vì nếu đây đúng là nhân tình của Nanbara, rất có thể còn có nội tình gì đó.”

“Ừm. Nhờ cậu vậy.” Mắt Inagaki lại ánh lên một vẻ sắc lẹm.

Lại gần chiếc bình trang trí trên kệ, Hozumi duỗi thẳng lưng, nhằm vào bên trong. Cái bình cao khoảng năm mươi centimet, bề mặt có vẽ hình bông hoa cùng chiếc quạt giấy xòe rộng bằng những gam màu vô cùng bắt mắt. Nói cho đúng thì đây là lọ hoa chứ chẳng phải bình.

“Tôi không thể hiểu người trang trí chiếc lọ này nghĩ gì. Cái kệ thì to đùng mà lại đặt nhân chiếc lọ này bên trên. Lãng phí diện tích quá thể.”

“Đừng có so với phòng mình. Nhà người ta rộng thế này cơ mà. Rộng cỡ này không trang trí có mà ảm đạm chết mất.” Nitta đảo mắt một vòng khắp phòng. Căn phòng chắc phải rộng cỡ gần 20 chiều. Một bộ sofa da thật kê theo hình chữ U cùng với một chiếc bàn đá cẩm thạch đặt ở giữa.

“Hoành tráng thật đấy. Kinh doanh salon làm đẹp phát đạt thế cơ à?”

“Cũng tùy cách kinh doanh thôi. Tôi thì sao cũng được, nhưng tốt nhất cô không nên động chạm vào đồ đạc nhà người ta.” Thấy Hozumi mon men vuốt ve cái lọ, Nitta khuyên ngăn. “Chắc là gốm Arita đấy, lớn cỡ đó chắc cũng tầm một triệu yên. Cô làm vỡ thì có mà đền mệt nghĩ.”

“Hả, thế á. Chết thật, chết thật.” Hozumi quay lại, ngẩng xuống cạnh Nitta.

Hai người họ đang có mặt tại công ty của Hatakeyama Reiko ở Yokohama. Một công ty kinh doanh mảng salon tóc và câu lạc bộ thể dục thể hình. Sau khi xưng là cảnh sát và đề nghị được gặp giám đốc công ty với lễ tân, họ được dẫn tới căn phòng tiếp khách này.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên. “Mời vào,” nói đoạn Nitta đứng dậy.

Cửa mở ra, một người phụ nữ bước vào. Người này mặc áo com-lê trắng, cùng chiếc áo bó màu hồng bên trong. Theo đi đầu tra, người này 40 tuổi, nhưng nhìn thực tế thì trẻ hơn. Mái tóc dài ngang vai trông thật hợp với khuôn mặt mang một vẻ đẹp lạ.

“Xin lỗi vì để các vị chờ lâu, công việc của tôi lu bu quá.” Giọng Hatakeyama khàn khàn.

“Có gì đâu ạ. Chúng tôi mới phải xin lỗi vì đã làm phiền chị trong lúc bận rộn.” Nitta giơ thẻ căn cước, nhắc lại tên mình và giới thiệu Hozumi Risa.

Lạ lẫm trước cảnh sát nữ hay sao mà Hatakeyama nhìn Hozumi vẻ dè dặt tò mò một chốc rồi mới đưa tay ra nói, “Xin mời ngồi.” Một làn khí nhẹ nhàng dịch chuyển về phía Nitta.

“Tôi xin phép,” nói đoạn Nitta ngồi xuống sofa, đối diện với Hatakeyama. Chính khoảnh khắc đó, anh có cảm giác như trái tim mình đã bị ánh mắt của người này thu hút.

“Các vị tìm tôi có việc gì vậy?” Hatakeyama hỏi.

Nitta nhận ra mình đang thẫn cả người. Anh vội vàng chỉnh đốn lại tư thế, đoạn liếm môi.

“Thực ra, chúng tôi đang đi đầu tra một vụ án mạng. Và có việc này rất muốn nhờ chị Hatakeyama xác nhận giúp.”

“Việc gì vậy ạ?”

Nitta đánh mắt với Hozumi. Trước khi họ đi, Inagaki có đề xuất nên để Hozumi hỏi, vì biết đâu như thế đối phương sẽ bớt cảnh giác hơn.

Hozumi giơ số tay, hít một hơi thật sâu. Nhìn tay Hozumi, anh biết cô đang căng thẳng.

“Tôi muốn hỏi về hôm mừng 3 tháng Mười. Hôm đó chị Hatakeyama đã ở đâu vậy ạ?”

Nitta quan sát mặt Hatakeyama, cố gắng không để lộ bất kỳ sự biến đổi nào, dù nhỏ nhất. Tuy nhiên, rất tiếc, anh không thấy sự rung động hay bối rối nào cả.

“Rốt cuộc là vụ án nào vậy ạ? Có liên quan đến tôi sao?”

“À, cái đó thì chúng tôi chưa thể nói gì cả. Vậy nên rất tiếc cũng không thể tiết lộ nội dung vụ án được. Tôi xin lỗi.”

Hatakeyama hít một hơi thật sâu. Ngực hơi ưỡn, mặt hất lên cao, đoạn nhìn xuống cô cảnh sát trẻ.

“Tôi không biết nhiều về cảnh sát. Nhưng hỏi ai đó ở đâu vào ngày này tháng này chẳng phải là để xác nhận bằng chứng ngoại phạm sao? Tôi bị tình nghi trong vụ án nào vậy?”

“Không phải lúc nào cũng thế đâu ạ...”

“Thế việc này là sao?”

“Thật ra là, một nhân vật liên quan tới vụ án khẳng định đã ở một nơi nào vào hôm đó. Nên chúng tôi phải hỏi người cũng đã ở nơi này để xác nhận thực hư. Chỉ cần chúng tôi xác nhận được người kia không liên quan gì tới vụ án, ngay lập tức chúng tôi sẽ xóa cuộc nói chuyện này khỏi hồ sơ. Nên mong chị giúp cho ạ.” Hozumi nói giọng vô cùng nhiệt huyết.

Cô nàng trả lời suôn sẻ, không chút lúng túng như thế chắc vì đã lường trước được câu hỏi.

“Đợi đã, nói vậy chẳng phải các vị đã biết tôi ở đâu vào hôm đó à?” Hatakeyama nói. Giọng chị ta đầy vẻ khó chịu.

Hozumi Risa liếc vội về phía Nitta. Hẳn là cô nàng đang không biết đối đáp ra sao.

“Vâng.” Nitta đáp lại dứt khoát. “Đúng như chị nói, chúng tôi đã nắm được đại khái. Nhưng nếu có thể, chúng tôi vẫn muốn nghe trực tiếp từ chị.”

Đôi mắt Hatakeyama thoáng ánh lên vẻ lạnh lùng, nhìn thấu mọi sự.

“Tại sao các anh biết? Các anh nghe từ ai?”

“Cái này thì chị cứ tùy ý suy đoán. Cách thức đi đầu tra thì chúng tôi có nhiều lắm.”

Trên khuôn mặt lai Tây của vị nữ doanh nhân, mọi biểu cảm đều biến sạch trong tích tắc. Chừng như trong đầu người này, vô số những toan tính,

dụng tâm đang hoạt động hết công suất.

Rồi môi chị ta cử động.

“Đây là việc riêng nên tôi không muốn nói.”

“Mong chị hợp tác ạ.” Nitta cúi đầu. Hozumi Risa ngồi bên cạnh cũng làm theo.

“Đành vậy,” Hatakeyama Reiko thở dài. “Hôm đó tôi ở Osaka.”

Nitta ngẩng mặt lên. “Chỗ nào của Osaka ạ?”

Hatakeyama vừa nhìn thẳng vào mắt Nitta, vừa đáp, “Khách sạn Cortesia Osaka.”

“Chị ở đó một mình ạ?”

“Vâng.”

“Chị ngủ lại đó à?”

“Vâng.”

“Chị đến Osaka có việc gì vậy ạ?”

Lông mày bên phải với đường nét rất đẹp của cô ta đột nhiên nhướng lên. “Tại sao tôi phải nói cả chuyện đó? Theo như anh giải thích ban nãy thì đi đâu đó đâu cần thiết nhỉ.”

“Chị nói phải, tôi xin lỗi.” Nitta tức thì hối lỗi. Muốn dùng tiêu xảo với người thông minh đâu có dễ. “Chị đã dùng tên thật để nhận phòng ạ?”

Hatakeyama hít một hơi rồi mới lắc đầu đáp, “Không, tôi dùng tên giả.”

“Tại sao... À không, chị không cần trả lời câu hỏi này. Chị đã dùng tên gì vậy?”

Đến đây, chị ta cũng ngừng một lát rồi mới đáp, “Suzuki Hanako.”

“Chị đã ở khách sạn trong bao lâu?”

“Tôi nhận phòng quãng 7 giờ tối hôm mùng 3 thì phải. Rồi trả phòng lúc hơn 10 giờ sáng hôm sau.”

Hozumi ngồi bên cạnh vội vàng viết lại thông tin. Nitta thoáng liếc cô ta rồi lại nhìn về phía Hatakeyama. “Chị có hay tới Osaka không ạ?”

“Một năm vài lần. Vì công ty tôi có chi nhánh ở đó.”

“Nhưng hôm mùng 3 thì không phải vì công việc đúng không ạ? Chị đã dùng tên giả mà.”

Hatakeyama liếc xéo Nitta, đoạn nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Nếu không còn câu hỏi nào khác thì tôi xin phép dừng ở đây.”

“Cuối cùng, chúng tôi muốn chị xem cái này.” Nitta đánh mắt ra hiệu với Hozumi.

Hozumi lấy tấm ảnh từ trong cặp ra, đoạn hỏi, “Chị có biết người đàn ông này không?”

Đó chính là bức ảnh chân dung của Nanbara Sadayuki.

Hatakeyama liếc nhìn tấm ảnh, lãnh đạm đáp, “Tôi không quen người này.”

“Chị cứ nhìn kỹ xem ạ,” Nitta vừa quan sát phản ứng vừa đề nghị. “Chị có từng gặp người này ở khách sạn không?”

“Tôi làm kinh doanh nên nhớ mặt người rất tốt những người này thì tôi chưa gặp. Vậy đã đủ chưa nhỉ. Tôi đang vội.”

“Vâng, cảm ơn chị đã hợp tác ạ.”

“Cảm ơn chị rất nhiều ạ,” Hozumi nói thêm. Nhưng khi ấy, Hatakeyama đã đứng dậy, quay lưng bỏ đi.

Lúc ra khỏi công ty, Nitta lên tiếng, “Vậy là đã rõ. Đúng là người phụ nữ đó rồi. Cô cũng nghi vậy đúng không?”

“Đúng là có gì đó. Ngay từ đầu chị ta đã rất cảnh giác. Cả việc chị ta tỏ ra khó chịu khi bị hỏi bằng chứng ngoại phạm cũng thật kỳ lạ.”

Nitta dừng bước, quay sang nhìn Hozumi. “Thế thôi à?”

“Sao cơ ạ?”

“Đột nhiên cảnh sát tới tìm, người ta cảnh giác là đương nhiên, còn bị hỏi bằng chứng ngoại phạm trong khi chẳng biết đó là vụ án gì thì ai chẳng khó chịu. Mấy phản ứng đó có gì lạ đâu.”

“Vậy sao lại ‘đã rõ’ ạ?”

Nitta dòm mặt Hozumi Risa. “Cô không biết thật đấy à?”

Cô ta chớp mắt bối rối. Nitta sờ mũi mình.

“Chị ta xúc nước hoa hương hoa hồng. Tôi nhận ra ngay lúc gặp.”

“À,” Hozumi há miệng rõ to.

“Cô không ngửi thấy à? Sao bảo mũi thính như chó mà?”

“À, tại mũi tôi hôm nay đang bị nghẹt. Nhưng đúng là thế đấy ạ. Tôi cũng có ngửi thấy. Mùi hoa hồng, đúng vậy.”

Bị Nitta nhìn chăm chăm, Hozumi khó xử lùi lại một bước. “Sao thế ạ?”

“Không, không có gì. Mau về văn phòng rồi còn báo cáo.” Nitta bước đi.

“Chỉ mỗi mùi hoa hồng đó thì không thể khẳng định được.” Nghe chuyện của nhóm Nitta xong, biểu cảm của Inagaki có vẻ u ám. “Trông chị ta thế nào? Có bối rối gì không?”

Nitta bĩu môi, lắc đầu.

“Ngược lại còn rất đường hoàng. Chẳng biết chị ta không có gì mờ ám hay đã lường trước được việc cảnh sát sẽ tới nữa. Nhưng trường hợp nào thì người này cũng không phải hạng vừa. Chúng ta không thể sơ suất được.”

“Nhưng dấu sao cũng đã xác nhận được việc Hatakeyama đã ở Cortesia Osaka vào hôm mùng 3 đúng không?”

“Chắc chị ta nghĩ có giấu cũng không được. Vì cảnh sát đã đến tận nơi như vậy thì hẳn đã đi điều tra ra được bằng chứng. Có lẽ chị ta không thích sẽ bị đi điều tra này kia nếu lỡ nói dối không trót lọt.”

“Có thể. Thế giờ sao đây?” Inagaki hỏi Motomiya ngồi bên cạnh.

“Vấn đề là người phụ nữ đó có liên quan gì tới vụ án không. Mà không, có lẽ trước tiên phải tìm hiểu xem cô ta có đúng là nhân tình của Nanbara không đã.”

Quả thật, Nitta cũng chưa có câu trả lời cho nghi vấn ấy. Có thể đúng là hắn đã gặp Hatakeyama ở Osaka, nhưng anh không thấy việc này liên quan gì tới vụ án cả.

Cảnh sát đã nắm được lý lịch của Hatakeyama. Chị ta là con gái một của một doanh nhân ở Yokohama, sau khi tốt nghiệp trường đại học cũng ở Yokohama, chị ta đã đi du học ở Mỹ hai năm. Đến khi về nước, Hatakeyama vào làm cho một công ty nước ngoài, đến năm 30 tuổi, thì bắt đầu khởi nghiệp dưới sự trợ giúp của bố mình. Salon chăm sóc da tận gốc của chị ta đã gặt hái được rất nhiều thành công. Từ đó chị ta còn mở thêm nhiều chi nhánh ở trong thành phố. Hatakeyama kết hôn năm 32 tuổi. Chồng Hatakeyama hơn chị ta mười tuổi, và cũng là bạn đồng hành, cánh tay phải của chị ta từ thời kỳ khởi nghiệp. Hai người đó hiện vẫn là vợ chồng. Bởi vậy, nếu Hatakeyama đúng là đối tượng của Nanbara, thì có lẽ hắn không nói dối về việc “đã gặp một phụ nữ có chồng vào đêm mùng 3 tháng 10.”

Vợ chồng Hatakeyama vẫn chưa có con. Chị ta mất mẹ từ sớm, nên hiện chỉ còn người bố 82 tuổi là ruột thịt. Nhưng người đó cũng đã sống thực vật từ mùa xuân năm nay vì bị đột quỵ. Nghe nói bố chị ta cũng khó mà khỏe lại được, và có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Nhưng dẫu có đi điều tra kiểu gì, thì chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới vụ án kia cả. Mà vốn dĩ nó cũng không hề liên quan tới Nanbara. Nên chỉ có thể kết luận Hatakeyama vô can với vụ án lần này.

Họ quyết định sẽ triệu tập Nanbara một lần nữa. Ở phòng hỏi cung, Nitta đưa cho hắn xem bức ảnh của Hatakeyama.

“Người mà anh đã gặp hôm mùng 3 tháng Mười có phải người phụ nữ này không?”

Ánh mắt Nanbara lộ rõ vẻ kinh ngạc và choáng váng. Rõ ràng hắn ta không ngờ cảnh sát lại đi điều tra ra được. Có lẽ hắn cũng đã cố để không thay đổi sắc mặt, song má hắn vẫn căng lên, tai đỏ bừng. Motomiya đang ngồi bên cạnh Nitta hơi nhướn lông mày lên.

Ấy thế nhưng, hắn ta vẫn không chịu thừa nhận. “Không phải,” hắn đáp mà như thể rên lên.

“Lạ thật đấy. Tại sao anh cứ phải chối đây đẩy vậy? Chỉ cần thừa nhận là anh có bằng chứng ngoại phạm. Còn nếu không muốn mối quan hệ của hai người bị lộ ra ngoài thì chúng tôi cũng sẽ cố tìm cách gì đó. Vẫn có thể giấu anh chừng kia. Tôi nghĩ anh nên thành thật đi thì hơn.”

Nhưng thái độ của Nanbara vẫn không hề suy suyển.

“Tôi không chối. Không phải thì tôi bảo không phải thôi. Tôi không biết người phụ nữ đó. Các anh đừng ép tôi.”

Thấy Nanbara tỏ rõ vẻ bực tức, Nitta chỉ biết nhìn hết Motomiya đến Hozumi.

Sau rốt, hôm nay họ cũng lại đành để Nanbara ra về như thế.

Rồi họ quay lại văn phòng của ban điều tra, báo cáo tình hình với Inagaki. Nghe tin Nanbara vẫn không chịu thừa nhận, tổ trưởng mặt khó đăm đăm, đáp, “Thế à.”

“Tôi cũng chẳng hiểu chuyện này thế nào nữa. Nhìn biểu hiện của hắn ta thì rõ ràng là đúng. Người phụ nữ đó chính là nhân tình của hắn ta. Tại sao hắn nhất định không chịu nhận, tôi thật không tài nào hiểu nổi.” Motomiya bực dọc nói.

Inagaki đưa mắt nhìn sang Nitta, “Còn cậu nghĩ sao?”

“Em cũng giống anh Motomiya ạ. Rõ ràng lúc trông thấy ảnh Hatakeyama, hắn ta đã dao động.”

“Ừm,” Inagaki gật đầu.

“Nếu khả năng quan sát của các cậu không có vấn đề gì, thì Nanbara có bằng chứng ngoại phạm. Nhưng tại sao hắn lại muốn che giấu đi đâu đó? Chuyện hắn nhất định phải giấu kín, dẫu có bị tình nghi giết người kia thật ra là gì?”

Nitta và Motomiya chỉ biết im lặng trước câu hỏi mà vị sếp đặt ra. Bởi có nghĩ nát óc, họ cũng chưa thể tìm ra đáp án.

Cánh cửa tự động mở ra, nơi Nitta đặt chân vào là một không gian được bao bọc bởi bức tường màu nâu đen đầy vẻ sang trọng. Dưới ánh đèn vừa phải, những chiếc ghế bọc da xếp thành hàng. Trông chẳng khác nào quán bar của một khách sạn cao cấp.

“Xin chào quý khách,” một phụ nữ trong trang phục com-lê niêm nở chào anh từ phía quầy lễ tân đặt bên trái.

Nitta vừa tiến lại gần vừa thò tay vào túi áo trong. Hozumi cũng theo sau anh.

“Xin lỗi, chúng tôi không phải là khách.” Nitta giờ phù hiệu cảnh sát ra.

Gương mặt người phụ nữ hơi đanh lại. Vừa nhìn khuôn mặt đó, Nitta vừa tiếp, “Tôi có thể gặp quản lý của cô không?”

“Xin các vị chờ cho một chút ạ” nói đoạn người phụ nữ nhắc điện thoại đặt bên cạnh, trao đổi kín đáo gì đó. Một lát sau, cô ta ngắt điện thoại, thông báo với Nitta, “Cửa hàng trưởng sẽ đến ngay đây ạ.”

Chỉ loáng sau, một phụ nữ tầm trên dưới 30 một chút xuất hiện. Cô ta xưng tên là Maemura.

Hai người Nitta được dẫn tới phòng của nhân viên bên cạnh. Bàn ghế trong phòng kê lộn xộn, vài nhân viên còn đang xếp những thùng carton đặt vào kệ tường. Bàn không khí thật khác với cửa hàng bên ngoài.

Ở sâu trong phòng nhân viên, có một khoảng trống được chia ra nhờ vách ngăn đặt chiếc ghế sofa đơn giản, có lẽ đó là khu tiếp khách. Nitta và

Hozumi cùng ngồi xuống sofa.

Họ đang ở một trong số những salon làm đẹp của Hatakeyama Reiko. Tất nhiên salon này hơi khác những nơi khác, vì ở đây phục vụ khách nam.

“Hôm nay chúng tôi đến đây là để xác nhận một việc.” Nitta lại giữ bức ảnh chụp Nanbara ra. “Người đàn ông này đã từng đến đây lần nào chưa?”

Maemura nhìn xuống bức ảnh, mặt u ám. “Chúng tôi không thể nhớ hết mặt khách, nên là...”

“Vậy còn tên thì sao? Chắc cửa hàng các cô cũng phải có danh sách hội viên chứ.”

“Chúng tôi có, nhưng đó là thông tin cá nhân của khách nên tôi không thể tự quyết được...”

“Vậy tôi có thể nói chuyện với cấp trên của cô không? Nếu các cô cần lệnh thì chúng tôi sẽ chuẩn bị.”

Maemura chớp mắt về bối rối, đoạn nói, “Tôi sẽ trao đổi với cấp trên, văn phòng của chúng tôi cũng ở đây luôn, anh ấy đang ở đó.”

“Vậy à. Thế phiền cô nhé.” Nitta cúi đầu.

Sau khi Maemura đi khỏi, Nitta nói lỏng cà vạt. Quay sang bên cạnh, anh thấy Hozumi đang đọc tờ rơi không hiểu lấy được từ lúc nào.

“Ô, còn có cả người triệt tóc luôn á? Để nó mọc một chút trông mới bánh chứ.”

Nghe vậy, Nitta lại nhớ đến mái tóc lưa thưa của Nanbara.

Suy đoán biết đâu Nanbara từng là khách của salon là do Inagaki đưa ra. Quả thật rất có thể họ đã quen nhau nhờ thế. Với một người luôn cho rằng chỉ có phái nữ mới đến salon làm đẹp như Nitta thì đây quả là một phát kiến làm cho anh sáng mắt.

Hình như có ai đó đang đi vào, rồi một người đàn ông xuất hiện. Theo sau là Maemura.

Nitta dợm đứng dậy thì anh ta bảo, “Anh cứ ngồi đi ạ. Hai vị vất vả rồi.” Đoạn vừa nói vừa chìa danh thiếp ra. Bên dưới phần chức danh giám đốc quản lý là cái tên Yabe Yoshiyuki.

“Thật xin lỗi vì đã đòi hỏi mấy việc phiền phức trong lúc mọi người đang bận rộn,” Nitta cáo lỗi.

“Không có gì đâu ạ, việc quan trọng thì mới phải vậy chứ.”

Người này chắc cỡ trên dưới ngũ tuần. Một người đàn ông dáng dấp, chiều cao đều vừa phải, gương mặt toát lên vẻ sang trọng. Mái tóc ngắn tạo vẻ chững chạc. Hiệu quả của làm đẹp đây mà, Nitta nghĩ bụng.

“Hôm trước hình như các vị cũng đã đến chỗ Hatakeyama rồi đúng không ạ?”

Nitta hơi bất ngờ trước câu hỏi của anh ta. “Anh cũng biết ạ?”

Anh ta cười khúc khích. “Cô ấy là vợ tôi.”

“Sao cơ ạ?”

“Tôi là chồng của Hatakeyama. Vợ tôi dùng họ cũ trong lúc làm việc.”

“À,” Nitta nhìn lại tờ danh thiếp. Tức là tên thật của người này là Hatakeyama Yoshiyuki à.

“Hôm trước hình như các vị đã hỏi về hành tung của vợ tôi nhỉ. Còn hôm nay thì lại hỏi về khách của chúng tôi... Các vị đang đi đâu tra vụ án nào thế ạ?”

“Rất xin lỗi, nhưng chúng tôi không thể nói rõ với anh được. Với lại chúng tôi cũng không nắm được chi tiết. Chúng tôi chỉ làm theo lệnh cấp trên thôi.”

Yoshiyuki không hoàn toàn hài lòng với cách giải thích đó nhưng cũng gật đầu, “Vậy à. Các vị muốn tra xem người đàn ông nào đó có phải là hội viên của cửa hàng chúng tôi không nhỉ.”

“Vâng, người đàn ông này ạ. Anh ta tên là Nanbara Sadayuki.” Nitta đưa ảnh cho anh ta xem.

“Vậy để tôi tra thử ạ,” Maemura đứng đằng sau đề nghị.

“Không, làm vậy các vị đây chắc không thoải mái đâu. Cô cứ để họ xem sổ hội viên với sổ kinh doanh rồi tự tìm.” Yoshiyuki nhìn Nitta. “Thế sẽ hay hơn chứ ạ?”

“Được vậy thì tốt quá ạ.”

“Cô dẫn hai vị đây đi nhé,” anh ta nói với Maemura.

“Hozumi, cô đi cùng cô ấy đi,” Nitta nói với Hozumi. Cô gật đầu, mặt đầy vẻ hiều thắng, đoạn đứng dậy.

“Người đàn ông này là nghi phạm của vụ án nào đó sao?” Hai người kia đi khỏi rồi Yoshiyuki hỏi.

“À không, hiện vẫn chưa...” Nitta bỏ lửng câu nói. Nhưng trong bụng thì tự nhủ thầm *Anh ta có thể là nhân tình của vợ anh đấy.*

Nitta vội lấy tờ rơi mà ban nãy Hozumi đã đọc. Phía bên dưới liệt kê danh sách các cửa hàng.

“Nghe nói hiện hai vợ chồng anh đang cùng lèo lái công ty nhưng trước đây thì vợ anh là người gây dựng ạ? Dù lúc đó chị nhà tầm 30 tuổi nhỉ. Chị ấy thật giỏi quá. Anh hẳn là chỗ dựa vững chãi lắm.”

“Tôi có giúp gì được đâu.”

“Vậy ạ.”

“Vợ tôi thành công được như hôm nay là nhờ vào ba thứ.” Yoshiyuki giơ ba ngón của bàn tay phải lên. “Tình yêu, sự dũng cảm và may mắn. Tôi nghĩ mọi người đều ít nhiều có những thứ đó. Nhưng những thứ mà vợ tôi có cực kỳ mãnh liệt. Và khi kết hợp được cả ba thứ đó lại với nhau, cô ấy sẽ phát huy được một sức mạnh vô cùng kỳ diệu. Thậm chí còn chi phối được cả trái tim của con người nữa kìa. Chứ tôi thì chỉ đi theo cô ấy thôi. Nên ngay cả việc ở rể, tôi cũng chẳng mấy do dự.”

“Có sao đâu ạ. Tình yêu của anh chị mãnh liệt thế cơ mà. Hẳn là chị nhà phải yêu anh lắm nhỉ.”

“À vâng.” Yoshiyuki đáp không chút ngại ngùng. “Tôi cũng rất yêu vợ tôi. Dù có việc gì xảy ra thì tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Nghe anh nói vậy tôi thật ngưỡng mộ quá.”

“Cảm ơn anh,” Yoshiyuki cúi đầu.

Phải chăng người đàn ông này đã biết mình bị cảm sùng? Bất giác, Nitta nghĩ vậy.

Chẳng bao lâu sau, Hozumi quay lại. Nitta hỏi “Sao rồi?” nhưng cô cũng chỉ chán nản lắc đầu.

Nitta rời mắt khỏi màn hình máy tính, dùng đầu ngón tay day day hai bên thái dương. Nhìn màn hình lâu lắm mắt anh hơi đau. Rồi anh xoay cổ sang hai bên, xương vai kêu răng rắc.

Bất giác quay ra nhìn, ở phía xa, Hozumi đang há miệng ra mà ngủ và trông còn như sắp ngáy đến nơi.

Nitta bèn ném cái chai rỗng đặt bên cạnh. Thế nào mà cái chai hạ cánh đúng giữa trán Hozumi.

Cô ta mở mắt nhìn ngơ ngác.

“Này,” Nitta gọi. “Ngủ thì kiếm chỗ khác mà ngủ, đừng để tôi bị phân tâm.”

“Ôi, tôi xin lỗi.” Hozumi đưa mu bàn tay lên quệt mép. Chắc cô ta ngủ đến mức nhỏ cả dãi ra rồi.

Hai người đang ở trong một căn phòng nhỏ của Sở Cảnh sát. Họ mang sơ yếu lý lịch của Nanbara và Hatakeyama tới hòng tìm xem giữa hai người có điểm chung nào không. Nhưng tới giờ vẫn chưa tìm ra gì cả.

“Theo tôi thì ta làm việc này chỉ tốn công vô ích.” Nói đoạn Hozumi Risa vội vàng xua tay thật mạnh. “À nhưng ý tôi không phải việc này chán ngắt đâu nhé.”

“Cái gì tốn công vô ích cơ?”

“Thì hai người đó làm gì có điểm chung đâu. Chắc chắn hôm mùng 10 tháng Bảy họ mới gặp nhau lần đầu ở Cortesia Osaka. Kiểu chơi bời thôi

ấy.”

“Sao cô dám chắc vậy?”

“Do... trực giác của phụ nữ thôi.”

Nitta thở phà ra.

“Nếu cái trực giác đó của cô mà đúng, thì với Nanbara, Hatakeyama cũng đâu quan trọng gì. Mà đã vậy, thì chị ta có bị khui chuyện ngoại tình hay không hẳn quan tâm làm gì, cứ thoải mái mà khai bằng chứng ngoại phạm có phải hơn không?”

“Hừm, cũng đúng nhỉ.”

“Nhưng nếu hẳn không làm vậy thì hẳn là phải có sự tình sâu xa gì đó. Nói ngược lại, nếu chúng ta biết việc ấy là gì thì có thể vụ án sẽ được làm sáng tỏ. Đừng có cần nhần nữa, lo mà kiểm tra cho hết đống tài liệu kia đi.”

“Rõ,” Hozumi giơ một tay lên.

Cô đang giỡn chơi tôi đấy à, Nitta chau mày.

Việc đi đầu tra vẫn rơi vào bế tắc như trước đó. Rất nhiều đi đầu tra viên đã làm việc cật lực trong nhiều ngày nhưng thành quả thì chưa thấy đâu. Xung quanh Okajima Takao, quả thật, ngoài Nanbara ra thì chẳng ai có động cơ gây án cả. Nhưng họ lại không tìm thấy bất cứ bằng chứng nào để khẳng định hẳn ta là hung thủ. Có người đưa ra giả thuyết hay hung thủ đã bỏ trốn. Có thể hung thủ đột nhập vào trường với mục đích trộm đề nhưng bị Okajima phát hiện rồi kêu lên, tên kia sợ quá nên mới đâm chết anh ta. Cũng không hẳn là vô lý, những phòng nghiên cứu thì có gì để mà trộm? Nghe vậy lại có ý kiến cho rằng hay là sinh viên trộm đề kiểm tra? Tất nhiên ý tưởng này ngay lập tức bị gạt đi. Bởi nạn nhân không cất bài kiểm tra ở đó, Trong khi ấy giả thuyết phải chăng Nanbara đã nhờ người thứ ba ra tay của Nitta vẫn có sức sống mãnh liệt. Tuy nhiên họ lại chẳng tìm thấy xung quanh Nanbara có kẻ nào có thể nhờ cậy một việc như vậy. Rồi dấy lên giả thuyết hay hẳn đã vào web đen. Trên mạng t ờn tại rất nhiều trang web tập trung cơ sở những kẻ vô công rồi nghề chỉ cần có tiền thì việc gì cũng nhận. Họ nghi ngờ hẳn đã vào một trang web như thế rồi thuê sát nhân.

Vậy nhưng nhóm cảnh sát đi điều tra tài sản của Nanbara thì lại phản đối giả thuyết này. Theo như họ đi điều tra được, thì cho tới giờ tài khoản của hắn ta không có giao dịch nào lớn cả. Mà vốn dĩ hắn cũng không có quá nhiều tiền để thuê sát nhân. Ngược lại hắn còn đang ôm một khoản nợ vì mới mua nhà mấy năm trước.

Nghe vậy Nitta lại nảy ra một nghi vấn mới. Nếu Nanbara nhờ ai đó giết người thì thù lao sẽ là gì? Nếu hắn không có nhiều tiền đến vậy, thì hắn sẽ cho hung thủ cái gì?

Nitta đang chăm chú nhìn màn hình máy tính và suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy một bản nhạc kỳ lạ. Hozumi Risa vội lấy chiếc điện thoại.

“Ừm tớ đây, đang làm việc. Đương nhiên, còn sao được chứ...” Cô ta đứng dậy, vừa đi lại phía cửa vừa nói chuyện. Nghe giọng có vẻ đầu dây bên kia là bạn thân hoặc người nhà. “Nói gì vậy hả. Tớ hỗ trợ nhân viên Đội điều tra số Một đã vất vả lắm rồi. Thật mà.”

Nitta ngạc nhiên, mắt trở nên sắc bén. Chẳng lẽ lại là người trong sở?

“Ngày nào chân tớ cũng cứng đờ đây này. Cứng đờ luôn. Hiểu không hả? Ngày nào cũng đi đến mỏi rã rời cả chân... Hà, cắt cỏ á? Nghe hay thế. Được thôi, nhưng tớ phải hỏi ý kiến cấp trên đã. Ừm, thế nhé. Ừm, cố lên nha.” Nhưng sau rốt, cô ta không đi đâu mà quay lại chỗ cũ, đoạn nói, “Tôi xin lỗi.”

“Lần sau ra ngoài mà nói chuyện.”

“Tôi xin lỗi.”

“Mà cắt cỏ là sao?”

“À, này là con bé bạn tôi ở Phòng Giao thông. Giờ nó đang phải tìm trong trường với xung quanh xem có vũ khí không. Nó kêu hôm nay còn phải cắt cỏ nữa, đúng là toàn chuyện tào lao.”

“Nghe cũng vất vả nhỉ.”

Nhân viên sở tại thì thường là vậy. Làm việc vất vả là nghĩa vụ rồi.

“Tôi bảo nghe thú vị nhỉ thì cô ấy bèn dụ ‘thích thì đổi việc đi.’”

“Ra thế. Nên cô mới bảo để hỏi xem có được không à.”

“Vâng. Cắt cỏ với lấy lời khai, cái nào thích hơn nhỉ.” Hozumi nghiêng đầu.

Nitta khoanh hai tay lại, lờm Hozumi. “Công việc mà thú vị gì. Điêu tra lại càng không.”

“Chắc là vậy rồi.”

“Chứ còn gì nữa. Tổ trưởng với chủ nhiệm nhìn mặt mà giao việc hết cả rồi, đúng người đúng việc, không có chuyện bất công đâu. Cô cứ thử đổi việc xem, rồi sẽ hiểu họ vất vả thế nào.” Nói đến đó bỗng có thứ gì đấy lóe lên trong đầu Nitta. Anh bật dậy như nhảy.

“O,” Hozumi thét lên. “Anh sao vậy?”

Nhưng Nitta ngó lơ, cứ đứng vậy rồi nhắm mắt lại. Anh đang sắp xếp lại suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình. Có mâu thuẫn ở đâu không nhỉ? Có không ta?

Sau rốt anh cũng mở mắt. Hozumi ngạc nhiên nhìn Nitta.

“Tôi tìm thấy đáp án rồi,” nói đoạn anh lao ra phía cửa.

Nitta đang đi trên hành lang thì thấy cửa phòng họp mở, ba người bước ra. Anh dừng bước, nhường đường cho họ. Một người là chánh thanh tra, không phải sếp trực tiếp của anh, hai người còn lại là tổ trưởng và chủ nhiệm của ban khác. Vị chánh thanh tra nhìn Nitta chằm chằm như thể đang lờm anh, nhưng sau đó chẳng nói chẳng rằng, cứ thế đi qua. Viên chủ nhiệm cũng đi theo sau, chỉ có tổ trưởng là dừng lại.

“Chúng tôi trao đổi xong rồi,” một nụ cười nhàn nhạt nở trên gương mặt góc cạnh của vị tổ trưởng. “Cậu nhắm đúng chỗ đấy chứ, lợi hại thật đấy.”

“Anh quá khen ạ.”

“Tôi cũng mới nói với tổ trưởng Inagaki, nếu không cần Nitta thì cứ nói với tôi bất cứ lúc nào, tôi xin nhận luôn.”

“Cảm ơn anh ạ.”

Vị tổ trưởng đánh bộp một cái vào vai Nitta, rồi rời đi.

Anh đang ở tầng của Đội đi điều tra số Một Sở Cảnh sát chứ không phải Phòng Cảnh sát Nam Hachioji.

Nitta gõ cửa, giọng Inagaki đáp lại cụt lủn, “Mời vào.”

Inagaki và Motomiya đang đợi trong phòng. Trên bàn bày vô số những tờ tài liệu.

“Cậu ngẩng đầu xuống đi.”

Nghe Inagaki nói, Nitta ng ỡ xuống phía đối diện hai người.

“Cậu nắm được nội dung vụ án kia chưa?” Inagaki hỏi.

“Em vừa tìm hiểu một chút r ỡ ạ, ở Phòng Cảnh sát Tây Fukagawa đúng không ạ?”

Inagaki gật đầu, c ần lấy một tờ tài liệu.

“Họ nhận được thông báo lúc 7 giờ 10 phút sáng ngày mùng 2 tháng Tám. Một bà nội trợ sống ở Fukagawa, quận Koto đã gọi điện thông báo vừa thấy một phụ nữ nằm bất động, hình như là đã chết trên lòng đường. Xe cứu thương và cảnh sát lập tức chạy đến, ngay sau đó họ xác nhận người kia đã tử vong. Và cùng lúc ấy cũng biết nhân thân nạn nhân qua đ ồ vật mà người đó mang theo.”

“Nạn nhân tên Imura Yuri, 28 tuổi, nhân viên một quán ăn uống ở g ần đó,” Nitta nói như để bổ sung thêm.

“Ừm, có dấu vết bị bóp cổ.”

Inagaki đặt tài liệu xuống.

“Cô ấy làm việc trong một câu lạc bộ ở Ginza. Người ở quán trông thấy cô ấy lần cuối vào khoảng 2 giờ sáng ngày mùng 2 tháng Tám, lúc cô ấy chào hỏi cửa hàng trưởng và ra khỏi quán. Ngoài ra còn có người thấy cô ấy lên taxi ở g ần câu lạc bộ. Có lẽ cô ấy đã bị tấn công sau khi xuống taxi, trên đường đi bộ về tòa chung cư nhà mình. Hiện trường gây án là trên con đường tắt đi từ đường lớn về tòa chung cư. Họ cho rằng đây không phải hành động gây án bột phát mà đã quan sát hành tung hằng ngày của nạn nhân r ỡ mới ra tay.”

“Cô ấy làm nghề này thì nghi phạm chắc cũng nhiều lắm nhỉ.”

“Đừng nói kiểu đó ở chốn công sở. Cậu đang phân biệt nghề nghiệp đấy. Với lại cô ấy cũng không có xung đột gì trong công việc, quan hệ bất chính với khách cũng không. Đời sống cá nhân rất đơn giản, không gây lộn với ai. Tóm lại là không có gì đáng ngờ nên giả thuyết phải chăng đây chỉ là một vụ giết người bừa bãi đã khá được ủng hộ. Nhưng đúng lúc đó thì họ tìm ra một lá thư trong phòng nạn nhân.”

“Thư?”

“Người gửi là đàn ông. Người nhận là mẹ của nạn nhân, đã mất vài năm trước. Bức thư được gửi cách đây gần hai chục năm rồi. Nội dung thư chủ yếu là hỏi thăm sức khỏe người mẹ kia, nhưng ngoài ra cũng có một thông tin vô cùng quan trọng. Trong thư, người đàn ông kia nhận nạn nhân là con gái mình. Ông ta còn viết muốn để lại tài sản của mình cho cô ấy lúc ông ta qua đời.”

“Người đàn ông đó là...”

Inagaki vợ đóng tài liệu trên mặt bàn, đẩy về phía Nitta, rồi chỉ vào một cái tên viết trên đó. “Hatakeyama Terunobu, bố của Hatakeyama Reiko.”

“Người đó đang sống thực vật đúng không? Bác sĩ còn bảo chắc không qua khỏi?”

“Đúng vậy.”

Nitta vừa gật đầu, vừa nhìn hết Inagaki tới Motomiya. “Thế ra chuyện là vậy sao?”

“Nghe nói tổ đội điều tra chuyên án bên Phòng Cảnh sát Tây Fukagawa không tìm ra bằng chứng Imura tiếp xúc với Hatakeyama Reiko.”

Motomiya nói. “Thay vào đó họ phát hiện điện thoại di động của Imura có lưu số của Hatakeyama Terunobu. Cô ấy cũng đã gọi đến số đó rất nhiều lần, và lần cuối cùng là vào tháng Ba năm nay.”

“Sau đó thì ông Terunobu lâm bệnh. Nhiều khả năng, nhờ cơ duyên nào đó Imura đã biết được việc ấy nên đã tới gặp Hatakeyama Reiko.” Nitta suy đoán. “Để tuyên bố rằng mình là con của ông Terunobu.”

“Đúng vậy,” Inagaki thu cằm lại. “Nạn nhân không được thừa nhận chính thức nhưng có bằng chứng là lá thư kia. Muốn xác nhận có phải bố con thật hay không thì có thể xét nghiệm DNA. Và nếu chứng minh được thì cô ấy sẽ được công nhận là con ngoài giá thú.”

“Và nếu đã được công nhận thì dù là con ngoài giá thú cũng có thể nhận tài sản thừa kế. Nói ngược lại thì, Hatakeyama Reiko sẽ bị mất đi vài phần tài sản.”

“Hầu hết tài sản nhà Hatakeyama hiện vẫn đứng tên người bố. Nhưng Hatakeyama Reiko thì luôn cho rằng số tài sản đó trước sau gì cũng thuộc

về mình nên cô ta đã đầu tư rất mạnh tay. Tôi có thử đi đầu tra thì thấy tình hình kinh doanh của cô ta cũng không hẳn là tốt. Và hình như cô ta còn có nguyện vọng được chia tài sản luôn khi bố mình vẫn còn sống. Tiếc là bố cô ta đang sống thực vật nên mong muốn đó của cô ta không thành hiện thực được.”

“Tức là đối với Hatakeyama Reiko, sự xuất hiện của Imura Yuri là một sự cố à.”

“Nghe nói khi biết được sự thật đó, ban chuyên án của Phòng Cảnh sát Tây Fukagawa đã vô cùng hưng phấn.” Má phải của Motomiya hiện lên nụ cười giễu cợt. “Họ đã nghĩ cuối cùng cũng tìm được nghi phạm có động cơ gây án.”

“Nhưng họ đã đoán sai.” Nitta quay lại nhìn Inagaki. “Vì Hatakeyama Reiko có bằng chứng ngoại phạm.”

“Bằng chứng quá hoàn hảo là đằng khác,” Inagaki lại chỉ tay vào một phần tài liệu. “Từ ngày 29 tháng Bảy tới ngày mùng 10 tháng Tám, cô ta đang đi du lịch Canada cùng chồng.”

“Ở nước ngoài à,” Nitta nhồm người lên. “Quả nhiên, đẳng cấp khác hẳn Nanbara.”

“Đương nhiên, bằng chứng ngoại phạm đó đã được công nhận. Vậy nên, cũng giống chúng ta, ban chuyên án bên đó hiện cũng đang tìm xem ai có thể là đồng lõa của Hatakeyama Reiko, nhưng họ chưa tìm ra.”

“Và cuối cùng chuyên án ấy đã bị giải tán, đúng không ạ?”

“Đừng tỏ ra thích thú như vậy,” Inagaki trợn mắt tức giận. “Chúng ta còn chưa biết sẽ thế nào đấy.”

“Tôi hiểu ạ. Thế sau đây mình sẽ làm gì ạ?”

“Trước hết là giám định DNA đã. Hiện họ phát hiện móng tay của nạn nhân còn có DNA của người khác nữa, nên nếu xác định được đi đầu gì đó khả nghi, thì chúng ta sẽ có thể tiến hành đi đầu tra một cách hợp pháp. Cậu còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Không ạ.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI,” Inagaki đứng dậy. “NHƯNG CŨNG ĐỪNG NGỒI KHÔNG ĐỢI KẾT QUẢ GIÁM ĐỊNH. CHUẨN BỊ SẴN SÀNG TRƯỚC ĐI.” NÓI ĐOẠN, INAGAKI RA KHỎI PHÒNG.

Nitta dờn ánh mắt từ cánh cửa vừa bị đóng lại qua chỗ Motomiya. Vị cảnh sát đàn anh chu miệng lên, mắt nhúu lại nhìn Nitta chăm chăm.

“Anh không vừa lòng chuyện gì à?”

Motomiya tắc lưỡi.

“CẬU ĐANG ĐẮC Ý LẮM PHÒNG? MỘT SUY ĐOÁN TÁO BẠO LẠI TRÚNG PHÓC, CẢM GIÁC THẾ NÀO?”

“CŨNG CHƯA CHẮC MÀ ANH.”

“THÔI ĐỪNG DỐI LÒNG MÌNH NỮA, RÕ LÀ ĐANG HẢ HÊ MÀ CÒN BÀY ĐẶT. NHƯNG CẬU ĐÚNG LÀ CỪ THẬT ĐẤY. NHỜ VẬY MÀ KHÔNG KHÉO VỤ CỦA TA ĐÃ ĐÀNH, VỤ CỦA BỌN HỌ CŨNG ĐƯỢC GIẢI QUYẾT LUÔN ẤY CHỨ. ĐỘI TRƯỞNG CHẮC CŨNG HÃNH DIỆN LẮM.” MOTOMIYA NÓI LÔNG CÀ VẠT, ĐỨNG DẬY, VỚI TAY LẤY CÁI ÁO KHOÁC ĐANG VẮT TRÊN GHẾ BÊN CẠNH. “ĐƯỢC RỒI, ĐI THÔI. PHẢI XEM XÉT LẠI VÀI TÌNH TIẾT NỮA.”

“RỒI,” Nitta đứng dậy.

Suy đoán táo bạo mà Motomiya nói chính là có thể hung thủ đã giết người hoán đổi.

NẾU NANBARA NHỜ AI ĐÓ GIẾT NGƯỜI THÌ THÙ LAO SẼ LÀ GÌ? NẾU KHÔNG CÓ THẬT NHIỀU TIỀN, THÌ GIẾT NGƯỜI, CHỈ CÓ THỂ ĐỔI BẰNG GIẾT NGƯỜI. TỨC LÀ AI ĐÓ SẼ GIẾT NGƯỜI MÌNH MUỐN GIẾT, VÀ NGƯỢC LẠI, MÌNH SẼ GIẾT NGƯỜI HỌ MUỐN GIẾT. NHƯ VẬY THÌ HUNG THỦ VÀ NẠN NHÂN SẼ KHÔNG CÓ MỐI LIÊN QUAN GÌ TỚI NHAU CẢ, NÊN CẢNH SÁT CÓ ĐIỀU TRA QUAN HỆ NHÂN THÂN CỠ NÀO CŨNG KHÔNG BAO GIỜ TÌM RA ĐƯỢC HUNG THỦ GÂY ÁN. NGOÀI RA, NGƯỜI ĐI NHỜ KIA CÒN CÓ THỂ TẠO CHO MÌNH MỘT BẰNG CHỨNG NGOẠI PHẠM. ĐÚNG LÀ MỘT MŨI TÊN TRÚNG HAI ĐÍCH.

VẬY NGƯỜI MÀ NANBARA ĐÃ THỎA THUẬN VIỆC GIẾT NGƯỜI HOÁN ĐỔI NÀY LÀ AI? TẤT NHIÊN MỐI QUAN HỆ VỚI NGƯỜI NÀY TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ CẢNH SÁT ĐIỀU TRA RA.

LÚC NGHĨ ĐẾN ĐÂY, HÌNH ẢNH HATAKEYAMA REIKO CHỢT HIỆN LÊN TRONG ĐẦU NITTA. LIỆU CÓ PHẢI VÌ CHỊ TA CHÍNH LÀ ĐỐI TÁC CỦA HẮN TRONG VỤ GIẾT NGƯỜI

hoán đổi kia nên Nanbara mới một mực phủ nhận mối quan hệ với chị ta không?

Nếu suy luận này đúng, thì chắc chắn đang có vụ án nào đó chưa được giải quyết, và trong vụ án ấy Hatakeyama là nghi phạm nhưng lại có bằng chứng ngoại phạm cực kỳ vững chắc.

Trước suy đoán khác thường của viên cấp dưới trẻ tuổi, Inagaki tỏ vẻ hồ nghi nhưng cũng đồng tai lên nghe. Nghe xong, năm phút sau, ông nhắc máy gọi cho chánh thanh tra. Và chừng sáu tiếng sau, họ nhận được thông tin về vụ giết người ở Fukagawa. Đó là vụ án thuộc Sở Cảnh sát nên đương nhiên Đội đi điều tra số Một cũng có can thiệp. Và người bước ra từ phòng họp bắt chuyện với Nitta ban nãy cũng chính là người chịu trách nhiệm đi điều tra vụ đó.

Nanbara Sadayuki đã bị bắt vì tội giết người. Lệnh bắt do đội đi điều tra phụ trách vụ án ở Fukagawa ban ra. Bằng chứng mang tính quyết định chính là kết quả giám định DNA. DNA lấy được từ móng tay của nạn nhân trùng đến hơn 99.9% với DNA của Nanbara.

Nhưng nơi mà hắn khai nhận toàn bộ vụ việc không phải ở Phòng Cảnh sát Tây Fukagawa mà là ở phòng lấy lời khai của Sở Cảnh sát. Đội trưởng đội lấy lời khai cho hay khoảnh khắc biết lệnh bắt là của vụ án mạng xảy ra ở Fukagawa, Nanbara như đã sẵn sàng chấp nhận, không hề hoảng loạn, và bình thản khai nhận mọi việc.

Nitta cũng được biết sớm về nội dung tự thú của hắn. Lời khai tóm lại là như sau:

Mối quan hệ giữa Nanbara và Okajima thực ra vẫn tốt đẹp cho đến năm ngoái. Việc đồng nghiên cứu chất bán dẫn mới cùng với doanh nghiệp cũng gần đến ngày hái quả.

Nanbara đã đặt cược cả đời làm nghiên cứu của mình vào dự án này. Nhưng nghĩ lại thì cuộc đời nghiên cứu của hắn cũng chẳng thuận buồm xuôi gió gì cho cam. Vị giáo sư mà hắn giúp việc từ hồi còn làm trợ giảng chỉ chăm chăm ganh đua bè phái vô nghĩa trong trường chứ không tận lực cho nghiên cứu. Thành thử Nanbara cũng thành chân sai vặt, chẳng có thời gian tập trung vào nghiên cứu của bản thân. Dẫu vậy, nếu phe của vị giáo sư kia thắng thì còn có chút ý nghĩa nào đó, đằng này ông ta thua rồi chuyển qua trường khác. Nói cho đúng thì gần như là bị đuổi khỏi trường. Sau đó, Nanbara làm trợ giảng cho nhiều người khác nữa. Và *công thức*

MKE ở điểm cực hạn được sinh ra chính trong quãng thời gian vất vả ấy. Đó chính là phát minh giúp hắn trở thành phó giáo sư, cũng là bằng vàng duy nhất của hắn. Bởi vậy, hắn rất cảm kích Okajima vì đã biến nó thành một dự án.

Thế nhưng, đến năm nay, khi phát minh đó chuẩn bị được đưa vào nghiên cứu ứng dụng thì Okajima đột nhiên lại muốn thay đổi. Theo đó họ sẽ dùng một thuật khác thay vì kỹ thuật gần như đã được quyết định đưa vào ứng dụng của Nanbaa.

Đối với Nanbara, thật khó để chấp nhận việc này. Đó là kỹ thuật độc nhất mà hắn đã dày công gây dựng, còn có cả bằng sáng chế. Hắn đã nghĩ nó sẽ thành công nên mới chịu đựng bao nhiêu việc như vậy.

Song Okajima đã quyết chí và cũng đã chuẩn bị cho quá trình chuyển đổi phương hướng. Đây là nghiên cứu chung với doanh nghiệp nhưng người đứng đầu dự án vẫn là Okajima. Và người chỉ như quân cờ là Nanbara chẳng có cách nào xoay chuyển tình thế được.

Rồi những bất mãn ấy lên đến đỉnh điểm vào hồi tháng Bảy, trong lần Nanbara đi Osaka vì công chuyện. Tối hôm đó hắn nghỉ ở khách sạn Cortesia Osaka. Sau bữa tối, Nanbara đã lên quán bar trên tầng thượng của khách sạn để uống. Hắn đi một mình nên ngồi ở quầy.

Bên cạnh hắn là một khách nữ xứ nước hoa mùi hoa hồng. Do người pha chế gây ra một lỗi nhỏ mà hai người họ đã trò chuyện với nhau. Lúc ấy hắn mới biết người phụ nữ kia cũng đi một mình. Cô ấy cũng tới Osaka vì công việc.

Người đó chính là Hatakeyama Reiko.

Sau đó hai người trò chuyện vô cùng sôi nổi. Chuyện của Okajima đã khiến hắn chán nản nhiều ngày nay, rất lâu rồi hắn mới thấy phấn chấn như vậy. Hatakeyama Reiko là một phụ nữ thông minh và quyến rũ. Nói chuyện với chị ta, Nanbara như tìm ra một con người mới của mình. Hắn uống rượu khá hơn mọi ngày, các tế bào não cũng hoạt động vô cùng linh hoạt.

Quán bar sắp đến giờ đóng cửa nên hắn rủ Hatakeyama về phòng hắn đối ẩm tiếp. Chị ta vui vẻ nhận lời.

Sau đó là chuyện của những người trưởng thành. Uống xong chỗ sâm-panh gọi phục vụ, hai người lên giường vô cùng tự nhiên. Nanbara không để ý việc Hatakeyama đeo nhẫn cưới. Bởi dù sao cũng chỉ là tình một đêm.

Nhưng mọi chuyện lại diễn ra theo hướng hẳn không thể ngờ tới.

Có lẽ do rượu nên hẳn đã vô tư thái quá. Sau khi làm tình, Nanbara kể cho Hatakeyama nghe chuyện về Okajima. Chẳng những thế, hẳn còn buột miệng nói luôn giá mà Okajima chết quách đi cho rồi. Dù sau đó hẳn rất hối hận vì đã lỡ lời.

Nhưng hẳn cũng không ngờ phản ứng của Hatakeyama lại như vậy. Chị ta nói nếu đã hận người đó đến thế sao không giết quách đi.

Nanbara thất kinh. Hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Mà không, thật tình thì hẳn cũng có nghĩ, nhưng hẳn không xem đó là một lựa chọn. Bởi hẳn biết, nếu Okajima chết thì hẳn sẽ bị nghi ngờ trước nhất.

Nghe hẳn nói vậy, mắt Hatakeyama ánh lên một tia ám muội, chị ta bảo mình có một kế này rất hay. Và chị ta thú nhận mình cũng đang rất muốn giết một người.

Sau đó Hatakeyama đề xuất việc giết người hoán đổi. Tức là Hatakeyama sẽ giết Okajima cho Nanbara, còn hẳn sẽ giết người kia cho chị ta. Giữa Nanbara và Hatakeyama chẳng có mối liên quan nào cả. Họ sẽ không lo bị cảnh sát phát giác ra việc đồng lõa cũng như việc gây án từ những mối quan hệ với nạn nhân.

Thoạt tiên, Nanbara cho rằng đề xuất này quá liều lĩnh, nhưng khi nghe Hatakeyama giải thích, dần dần hẳn lại thấy đây là một ý tưởng quá tuyệt vời.

Dù sau đó hẳn cũng lo lắng tâm sự với Hatakeyama không biết mình có giết người nổi không. Nhưng chị ta an ủi Nanbara rằng hẳn là người có khả năng thực hành và rằng chị ta biết chắc chắn hẳn sẽ làm được. Nói xong chị ta còn cười. Trước ánh mắt đầy vẻ thu hút đó, Nanbara như bị thôi miên, nghĩ rằng giết người thật ra dễ như ăn kẹo. Tới mức hẳn còn thấy thất vọng vì bản thân trước đó đã luôn loại trừ lựa chọn ấy.

Sau đó Nanbara cũng tích cực đưa ra ý tưởng. Hai người trò chuyện càng lúc càng sôi nổi, dần dần những ý tưởng trở thành kế hoạch thực tiễn

lúc nào không hay.

Họ trò chuyện tới tận gần sáng. Lúc Hatakeyama rời khỏi phòng thì kế hoạch của họ đã vô cùng chi tiết. Chẳng những thế, sau khi trả phòng ở khách sạn Cortesia Osaka hai người còn sắm hai chiếc điện thoại “cục gạch” để tiện cho việc liên lạc sau này.

Và từ thời điểm đó họ đã quyết định Nanbara sẽ là người ra tay trước. Bởi Hatakeyama bảo rằng bố chị ta có thể mất bất cứ lúc nào, nên xử lý càng nhanh càng tốt.

Để tránh bị phản bội, Nanbara bắt Hatakeyama viết giấy cam kết đồng ý việc giết người hoán đổi. Bên cạnh chữ ký có cả dấu điểm chỉ vân tay.

Sau đó họ còn trao đổi nhiều lần nữa rồi mới đi đến hành động. Mỗi lần nói chuyện điện thoại, Hatakeyama đều nhắc đi nhắc lại rằng Nanbara thừa sức làm được việc này. Và rằng chị ta rất biết nhìn người nên không thể có chuyện hấn không làm được. Cứ mỗi lần như vậy dòng máu can trường lại sôi lên ùng ục trong người Nanbara.

Hatakeyama và chồng dự định sẽ đi du lịch Canada cùng nhau nên chị ta đề xuất đó là thời điểm thích hợp nhất để Nanbara ra tay với con mồi của chị ta, tức là Imura Yuri.

Sau khi quan sát hành tung của Imura trong nhiều ngày, cuối cùng Nanbara cũng tìm ra được thời điểm thích hợp nhất để ra tay. Chính là ngay sau khi Imura xuống taxi ở gần nhà. Bởi đêm nào, cô ấy cũng sẽ về nhà trên con đường rất vắng người qua lại. Càng may hơn khi xung quanh còn không có camera chống trộm. Đương nhiên, hấn vẫn thấy sợ. Hấn lo không biết mọi chuyện có đâu vào đấy không. Nhưng những lúc ấy hấn lại nhớ tới lời Hatakeyama, rằng hấn nhất định sẽ làm được, và chỉ vậy thôi hấn lại có thêm dũng khí. Cộng thêm đối tượng là một người hoàn toàn xa lạ đã khiến hấn mất đi cảm giác chân thực.

Và thế là, hai tiếng sau khi ngày mùng 2 tháng Tám vừa sang, Nanbara đã gây án. Imura quá yếu ớt không thể kháng cự. Sau khi xác nhận nạn nhân đã qua đời, hấn rời đi tức khắc. Kỳ lạ ở chỗ, đến khi đó mà hấn vẫn không thấy mọi chuyện thật lắm. Tim hấn vẫn đập như bình thường. Đầu hấn chỉ nghĩ tới mỗi một việc, rằng Okajima sắp biến mất khỏi cõi đời này.

Xác của Imura được phát hiện ngay sáng hôm sau nhưng nhiều ngày sau đó cũng không hề thấy cảnh sát đến tìm hấn để đi điều tra. Không lâu sau Hatakeyama liên lạc với hấn. Chị ta báo rằng cảnh sát đã tìm đến chỗ mình. Thế nhưng chị ta có bằng chứng ngoại phạm vô cùng vững chắc nên họ cũng không nghi ngờ gì nữa.

Kết quả kế hoạch đầu tiên của họ đã kết thúc trong thành công. Thành thử Nanbara cũng chỉ mong giải quyết Okajima càng sớm càng tốt. Hấn hỏi Hatakeyama khi nào thì chị ta mới ra tay.

Hatakeyama đáp để cảnh sát không tìm ra sự liên quan với vụ án đầu tiên, chị ta muốn đợi ít nhất là một tháng. Thấy hợp lý nên Nanbara cũng đồng ý.

Rồi đến tận cuối tháng Chín, Hatakeyama mới liên lạc lại với Nanbara. Chị ta nói đã chuẩn bị xong xuôi nên gọi điện để hỏi xem hấn ta muốn chọn ngày nào. Nanbara đề xuất ngày mùng 4 tháng Mười. Bởi hôm trước đó hấn có việc phải đi Kyoto.

Nghe vậy Hatakeyama đồng ý họ gặp nhau vào tối ngày mùng 3 tháng Mười, với lý do là để trao đổi lần cuối và củng cố thêm quyết tâm. Nanbara nhận lời tức thì. Chẳng những thế, nghĩ đến việc lại có thể được ôm Hatakeyama vào lòng, hấn còn thấy tim mình có chút chộn rộn.

Họ chọn Cortesia Osaka chẳng vì lý do nào đặc biệt cả. Chỉ là nơi đó cũng gần Kyoto, địa điểm diễn ra hội thảo Nanbara tham gia và họ từng gặp nhau ở đây mà thôi.

Ngày mùng 3 tháng Mười, Nanbara vào Cortesia Osaka mà không để ai phát hiện. Hatakeyama là người nhận phòng. Hấn chỉ việc tới căn phòng mà chị ta bảo và hai người gặp nhau.

Theo kế hoạch, đêm mùng 4 chị ta sẽ dùng dao sát hại Okajima. Nanbara đã cung cấp thông tin Okajima thường ở lại phòng nghiên cứu một mình tới tận khuya cho Hatakeyama.

Nghe chị ta bảo sẽ dùng dao, Nanbara thất kinh. Hấn thắc mắc liệu một phụ nữ có làm nổi việc ấy không. Nhưng Hatakeyama lại đáp, chính vì là con gái nên nếu không dùng dao thì chị ta chẳng có cách nào khác cả.

Sáng hôm sau, Nanbara rời khách sạn đi Kyoto. Việc của hắn ngày hôm đó là phải tạo ra được bằng chứng ngoại phạm thật vững chắc. Trên thực tế, từ trưa cho tới tối, hắn ta đã gặp gỡ rất nhiều người, lưu lại dấu tích ở rất nhiều nơi.

Đến trưa ngày mùng 5, hắn nhận được tin mà mình mong ngóng lâu nay. Rằng họ đã phát hiện ra xác của Okajima. Nghe nói nạn nhân bị đâm chết, hắn nghĩ vậy là mọi chuyện đã diễn ra theo đúng kế hoạch.

Nanbara gọi điện cho Hatakeyama, chị ta liền đề xuất muốn nhận lại tờ cam kết kia. Bởi vậy họ đã hẹn gặp nhau ở ga Tokyo.

Hắn ta đã trả cho Hatakeyama tờ cam kết ở một góc bên trong ga Tokyo. Khi đó họ thậm chí còn không nhìn, không nói với nhau bất cứ đi đâu gì. Sau khi chia tay, hắn cũng vứt luôn chiếc điện thoại “cục gạch” dùng để liên lạc với Hatakeyama xuống sông.

Bởi hắn nghĩ mọi chuyện vậy là đã thuận buồm xuôi gió. Ngay cả khi gặp cảnh sát ở trường đại học Taihou, hắn cũng không hề thấy lo lắng gì.

Thế nhưng cảnh sát lại hỏi hắn một điếu hứn không bao giờ ngờ tới.

Rằng đêm ngày mùng 3 tháng Mười hắn đã ở đâu...

Buổi sáng sau hôm Nanbara nhận tội, Nitta cùng với những điều tra viên phụ trách vụ án ở Fukagawa đã tới khu chung cư nơi Hatakeyama đang ở để áp giải chị ta đi. Không riêng chị ta, họ còn định dẫn giải cả chồng chị ta nữa.

Đó là một tòa chung cư được bảo vệ an ninh vô cùng nghiêm ngặt. Họ đã phải nói rõ sự tình với phòng quản lý để người ta mở khóa tự động ở sảnh ra vào cho. Vì họ không muốn vợ chồng Hatakeyama biết cảnh sát đang tới.

Căn hộ của Hatakeyama nằm trên tầng 4. Sau khi xác nhận biển tên treo bên cạnh cửa ra vào, một cảnh sát trong bộ đồng phục của nhân viên quản lý tòa nhà vừa mượn được bấm chuông. Những người khác thì nấp ở vị trí mắt mèo không nhìn thấy được.

Giọng một người phụ nữ mà hẳn là Hatakeyama vang lên từ loa ngoài.

“Tôi là nhân viên phòng quản lý tòa nhà có việc này muốn nhờ anh chị xác nhận chút ạ,” viên cảnh sát cải trang từ tốn nói. Diễn xuất của anh ta cũng đáng nể thật.

Cuối cùng cũng thấy như có người sau cánh cửa, rồi họ nghe tiếng vặn khóa, cửa mở ra.

Vị cảnh sát cải trang cúi chào, rồi lấy tay chặn cửa lại, đồng thời giơ phù hiệu cảnh sát ra cho chị ta xem.

“Tôi là cảnh sát. Cô Hatakeyama Reiko đúng không ạ? Đề nghị cô đi cùng chúng tôi.” Anh ta hạ giọng nói.

Mấy người Nitta cũng bước ra. Chị ta tròn mắt lên ngạc nhiên, “Cảnh sát ư? Chuyện gì vậy? Anh định làm gì chúng tôi?”

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong nhà vang lên những tiếng loảng xoảng.

Nitta đẩy Hatakeyama Reiko sang một bên, cứ thế đi cả giày lao vào nhà. Bên kia phòng khách rộng thênh thang là một cái ban công. Qua cửa kính, anh thấy một người đàn ông trong bộ pyjama đang leo qua tay vịn lan can.

Nitta băng qua phòng khách, lao ra ngoài ban công. Nhưng ngay lúc đó người đàn ông đã biến mất. Và sau đó là một tiếng bụp tr ầm đục v ảng lại.

Nitta ngó xuống phía dưới ban công, trên bãi cỏ đã bắt đầu khô héo, Hatakeyama Yoshiyuki ngã sõng soài hình chữ đại.

Nitta và Motomiya được giao nhiệm vụ lấy lời khai của Hatakeyama Reiko. Họ để chị ta ng ồi ở góc phòng, đối diện với Nitta. Đáng lẽ việc này phải do người vai trên là Motomiya chủ trì, nhưng anh đã nhường lại cho Nitta, “Vụ án lần này là của cậu, cậu làm tới cùng đi.”

Hatakeyama Reiko trông vô cùng bình tĩnh. Lời đầu tiên chị ta nói ra là, “Tình hình ch ờng tôi sao r ồi?”

“Anh ta bị thương rất nặng,” Nitta đáp. “Ngã từ tầng 4 cơ mà. Đầu anh ta bị va đập rất mạnh nên chắc sẽ khó mà tỉnh lại được.”

Hatakeyama nhìn xuống dưới, đoạn l ắm b ắm, “Đúng là đ ồng ộc.”

“Tại sao ch ờng chị lại làm như vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa,” chị ta nghiêng đầu. “Sao vậy nhỉ?”

“Không phải... là để bảo vệ chị sao?”

“Bảo vệ?”

“H ẳn là anh ta nghĩ nếu mình chết thì chị sẽ không bị bắt. Bởi sẽ chẳng có gì chứng minh mối quan hệ của chị và Nanbara được. Và từ đó chị sẽ có thể khai rằng việc giết người hoán đổi chỉ là do Nanbara b ịa ra.”

Hatakeyama nhìn thẳng vào Nitta, r ồi hít một hơi thật sâu. Sau khi đón nhận ánh mắt mạnh mẽ đó, Nitta lại tiếp tục.

“Chúng tôi đã đi điều tra mẫu tóc của chồng chị, và kết quả là nó hoàn toàn khớp với mẫu tóc chúng tôi tìm được trong xe của Okajima Takao. Đó sẽ là bằng chứng để chúng tôi bắt chồng chị với tư cách là nghi phạm giết người.”

Ánh mắt chị ta dường như đã trở nên yếu đuối. “Vậy à?”

“Chúng tôi sẽ hỏi chuyện khi chồng chị tỉnh lại. Nhưng chưa chắc chồng chị đã khai sự thật. Thêm nữa, có thể chồng chị sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại nữa. Giờ chị tính sao? Chị sẽ nói việc giết người hoán đổi mà Nanbara khai chỉ là câu chuyện anh ta dựng lên à?”

Hatakeyama nở một nụ cười nhạt. “Tòa án liệu có chấp nhận như thế không nhỉ?”

“Chắc là không đâu.” Nitta trả lời ngay tức khắc. “Nanbara chẳng có lý do gì mà phải sát hại Imura Yuri cả. Nhưng anh ta lại là thủ phạm. Vì mâu thuẫn đó nên họ sẽ cho là nội dung nhận tội của Nanbara vô cùng hợp lý. Theo đó cũng giải thích được hành vi phạm tội của chồng chị. Nếu tôi được chọn làm thẩm phán, thì tôi sẽ không do dự gì mà phán chị có tội.”

Chị ta khẽ gật đầu, vẻ mặt trông vô cùng thoải mái.

Nitta rướn người về phía trước.

“Tôi chỉ không hiểu một điều, tại sao chị lại phản bội Nanbara? Nếu chị ra tay đúng ngày mùng 4 tháng Mười theo kế hoạch thì hẳn ta đã có chứng cứ ngoại phạm vô cùng hoàn hảo.”

Hatakeyama Reiko thở hắt ra một hơi. “Vì tôi nghĩ nếu vậy sẽ không tốt cho tôi.”

“Không tốt ư? Như thế nào cơ? Việc Nanbara có chứng cứ ngoại phạm thì ảnh hưởng gì tới chị?”

“Nếu Nanbara có chứng cứ ngoại phạm quá hoàn hảo thì cảnh sát sẽ nghi ngờ anh ta có đồng phạm. Cứ dùng dằng mãi các anh thế nào cũng sẽ nghi tới khả năng giết người hoán đổi. Ngược lại, nếu anh ta không có chứng cứ ngoại phạm, thì cảnh sát khó mà tìm ra chân tướng vụ án.”

“Vậy nên chị mới cố tình hẹn Nanbara hôm mùng 3 tháng Mười?”

“Đúng vậy. Tôi muốn phá hỏng bằng chứng của anh ta.”

“Đúng là anh ta đã không còn chứng cứ ngoại phạm. Cho dù anh ta có khai việc mình đã ở Osaka và tên của khách sạn thì cũng tuyệt đối không thể nhắc tới người mình đã ở cùng hôm đó. Việc di dời cái xác, thay đổi vị trí đỗ xe của nạn nhân cũng là để kéo dài thời gian phát hiện thi thể nhỉ? Nếu cái xác được phát hiện vào ngày mùng 4 thì Nanbara sẽ nhận ra là mình đã bị phản bội. Nếu vậy chị sẽ không thể lấy lại tờ cam kết kia.”

Hatakeyama Reiko gật đầu. “Anh nói không sai.”

“Ra là vậy. Quả nhiên chị đã tính toán cả.”

“Người lên kế hoạch là chồng tôi. Khi tôi nói với anh ấy về việc giết người hoán đổi với Nanbara, anh ấy đã đồng ý, sau đó còn tính toán rất nhiều chuyện khác giúp tôi.”

“Thế chồng chị nghĩ sao về mối quan hệ giữa chị và Nanbara? Chuyện đó đâu dễ gì mà cho qua được?”

Nghe vậy, chị ta liếc lác đầu.

“Từ lâu giữa chúng tôi đã không còn giữ quan hệ vợ chồng. Nhưng chúng tôi vẫn là những người đồng chí, và hiểu nhau nhất. Chồng tôi cũng có nhân tình, song tôi không quan tâm. Chúng tôi không ly hôn vì chẳng có lý do gì để làm vậy cả. Ngược lại giữ danh nghĩa vợ chồng còn có lợi cho chúng tôi hơn.”

“Tức là hai người chỉ là vợ chồng giả à? Nhưng chồng chị đã nói anh ấy rất yêu chị.”

“Vâng, tất nhiên tôi cũng yêu anh ấy. Vậy nên quan hệ của chúng tôi mới thân thiết cỡ đó. Chúng tôi tin tưởng nhau hơn bất cứ ai.”

Hatakeyama hếch mũi lên, vẻ đầy tự hào.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa. Motomiya đứng lên, mở cửa. Sau khi trao đổi nhỏ nhẹ với ai đó đang đứng ngoài, Motomiya đi lại chỗ Nitta, ghé vào tai anh thì thầm. Nghe xong, Nitta bèn gật đầu thật mạnh, rồi ngược nhìn Hatakeyama.

“Tôi có tin cấp báo đây. Chồng chị đã tỉnh rồi.”

Chị ta nhắm mắt, từ từ thở một hơi như vẫn kìm nén trong lồng ngực này giờ.

“Hình như ch ồng chị đã nhận tội. Và còn nhấn với chị...”

“Nhấn cho tôi?”

Vừa nhìn khuôn mặt không xao động của chị ta, Nitta vừa nói, “Xin lỗi vì đã không thể bảo vệ em.” Rồi anh tiếp, “Có vẻ đúng là hai người đã tin tưởng nhau hơn bất kỳ ai.”

“Thì tôi đã bảo mà,” chị ta nói, r ồi cười.

“Chị có thể cho tôi biết thêm một việc này không?” Nitta hỏi. “Việc liên quan tới nước hoa hương hoa h ồng.”

Hai ngày sau khi giao Hatakeyama cho Viện Kiểm sát, Nitta tới Phòng Cảnh sát Nam Hachioji để chuyển vô số tài liệu đang nằm ở Ban Chuyên án đi đầu tra về lại Sở Cảnh sát. Bởi sau đây, Sở Cảnh sát sẽ chịu trách nhiệm lấy lời khai và tiến hành đi đầu tra bổ sung.

Anh đang đi tới căn phòng là địa bàn của Ban Chuyên án đi đầu tra thì Hozumi Risa chạy tới.

“Vụ án cuối cùng cũng phá được rồi nhỉ, anh Nitta vất vả quá.” Hozumi vui vẻ chào, đầu cúi thật thấp.

“Cô làm việc cũng rất tốt. Tổ trưởng bảo sẽ cảm ơn cô lần nữa đấy.”

“Ôi thật ạ, vinh dự cho tôi quá.” Hozumi chấp hai tay đặt dưới cằm.

“Tôi cũng có việc muốn hỏi cô đây.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Nói ở đây không tiện lắm. Giờ cô đang rảnh đúng không? Đi theo tôi.” Nói đoạn Nitta cất bước, đi về phía cửa ra vào.

Anh không thể nghĩ ra nơi nào phù hợp với những cuộc hội thoại bí mật nên đành lên sân thượng. Cũng may trên này hiện không có ai.

“Được rồi,” Nitta nhìn thẳng Hozumi. “Cũng đến lúc nói cho tôi biết bí mật của cô rồi đấy nhỉ. Ở đây không ai nghe thấy đâu. Nói cho tôi biết đi đầu cô đang che giấu đi nào.”

Cô cảnh sát mặt tròn xoe bỗng rụt người lại, vẻ cảnh giác. “Anh đang nói chuyện gì vậy?”

Nitta tỏ vẻ chán nản, xua tay phải.

“Thôi đừng giả đờ nữa, vụ nước hoa hương hoa hồng ấy.”

“Đạ?”

“Cái hôm cô đi công tác Osaka về, sau khi báo cáo một hồi cô chẳng đã vô ý đề cập tới lần đầu tiên gặp Nanbara. Rằng hình như khi đó người hắt có mùi nước hoa hương hoa hồng. Nhưng đó chỉ là cô lừa tôi đúng không?”

Mặt Hozumi lộ vẻ sợ hãi, cô hơi lùi lại phía sau. “Làm gì có chuyện đó ạ...” Những từ cuối câu nghe mới yếu ớt làm sao.

“Cô không qua được mắt tôi đâu. Mũi tôi cũng thính lắm đấy. Lúc ấy người hắt ta làm gì có mùi gì đâu.”

“Đã bảo mũi tôi thính như mũi chó lại còn...”

“Thế mà khi gặp Hatakeyama Reiko lần đầu tiên, cô lại không ngửi thấy mùi nước hoa? Công nhận cô có cố gắng, nhưng không lừa nổi tôi đâu.”

“Tại lúc đó mũi tôi không được khỏe...”

“Tôi đã hỏi Hatakeyama Reiko rồi, rằng hôm mừng 3 chị ta có xúc nước hoa hồng không. Nhưng chị ta bảo là không. Chị ta không muốn lưu lại ấn tượng với người khác nên đã không xúc. Nên làm gì có chuyện ám mùi sang quần áo của Nanbara.”

Mặt Hozumi tròn xoe, cô chớp chớp mắt, lỗ mũi hơi phồng.

Nitta bước một bước, tiến lại gần. “Sao nào. Đến nước này mà vẫn muốn chối à? Giờ cô vẫn muốn khẳng khẳng là lần đầu tiên gặp Nanbara ở trường đại học, cô ngửi thấy quần áo hắt ta có mùi nước hoa?”

Hozumi Risa khó chịu rụt cổ lại. “Tôi xin lỗi...”

Nitta hừ mũi.

“Chịu thú nhận rồi à. Bảo sao từ đầu tôi đã thấy lạ rồi.”

“Tôi có việc không thể nói ra được.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, nên mới im lặng tới hôm nay. Rồi, giờ thì cho tôi biết đi. Tại sao cô lại nói dối? Tôi đoán chắc cô đã nắm được gì đó ở khách sạn Cortesia Osaka đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng tôi lại không thể dùng nó làm lời làm chứng được.”

“Là sao?”

“Nói ra thì hơi dài dòng...”

Mào đầu vậy rồi Hozumi kể cho Nitta một chuyện anh không thể nào ngờ tới. Và nhân vật chính của câu chuyện đó lại là một nữ lễ tân có vẻ rất thông minh. Đầu tiên, cô ta nhớ rõ người đàn ông trong bức ảnh Hozumi đưa ra đã từng trọ ở khách sạn mình hôm mùng 10 tháng Bảy. Sau đó còn nhận ra người đàn ông này đã phát sinh tình một đêm với một người phụ nữ khác nhờ vào hương hoa hồng. Rồi chỉ từ việc trông thấy người phụ nữ kia vào hôm mùng 3 tháng Mười mà suy đoán có thể người đàn ông kia, tức Nanbara cũng đã ở đó vào hôm ấy.

“Nhưng cô ấy bảo tất cả cũng chỉ là cô ấy đoán vậy thôi, nên không thể xem đó như lời làm chứng được. Thế nên tôi mới nghĩ mãi xem có cách nào không...”

“Và thế là cô mới nghĩ tới việc ám mùi à?”

Hozumi lại xin lỗi lần nữa, đoạn cúi đầu. Nitta nhăn mặt, gãi gãi sau gáy.

“Lời nói dối của cô nguy hiểm lắm đấy. Phá được án thì không sao, nhớ phán đoán của cô lễ tân kia mà trật lất thì chết dở.”

“Đúng thế ạ. Thật đúng là may quá.” Hozumi áp tay vào ngực mình, gật lấy gật để.

“Gì đây. Cô nói như việc của người khác thế hả. Thế cô kia tên là gì?”

“Dạ?”

“Ý tôi là cô lễ tân kia tên gì?”

Nghe xong Hozumi liếc nhìn đầu ngu ngậy nguậy như thể việc đó thì tuyệt đối phải bảo mật. “Tôi không thể tiết lộ được.”

“Tại sao?”

“Tôi đã hứa với cô ấy sẽ không nói tên cô ấy ra r ồi.” Nói đoạn cô ta bụm hai tay lên miệng. “Vớ lại hình như cô ấy cũng không làm ở khách sạn đó nữa đâu. Hôm qua tôi gọi điện đến đó, tính nói một câu cảm ơn nhưng có vẻ cô ấy chuyên công tác r ồi...”

Nitta tặc lưỡi.

“Tôi thật muốn gặp cái cô nhân viên lễ tân thông minh lanh lợi đó một lần.”

“Cô ấy đẹp lắm, giá mà anh gặp được thì tốt.”

Nitta nhếch miệng, ánh mắt nhìn xa xăm. Bầu trời Tokyo đã bắt đầu nhuộm đỏ. Vụ án mới kết thúc mà anh lại có cảm giác như thể cái gì đó vừa bắt đầu.

PHẦN KẾT

Chỉ ba phút nữa là sẽ sang ngày mới. Khách làm thủ tục nhận phòng cũng đã vãn hơn hẳn. Thế nhưng theo danh sách đặt phòng thì vẫn còn khách chưa tới. Sau khi nhìn xuống đồng hồ đeo tay, Naomi nghĩ bụng, hy vọng không phải một vị khách say khướt nào đó.

Vị khách nam tới vào quăng hơn 2 giờ sáng nay thật sự rất kinh khủng. Dù đã được một cô gái trông giống tiếp viên nữ điều nhưng vị khách ấy vẫn không thể đi lại cho vững, sau đó còn ngã rạp xuống ngay phía trước quầy lễ tân. Tất nhiên vị khách ấy cũng nói chẳng nên câu. Cô tiếp viên vừa lớn tiếng hỏi vị khách nam vừa đi đến địa chỉ liên lạc vào phiếu thông tin khách hàng. Cô ấy chỉ vận độc chiếc váy mỏng tang cùng chiếc áo khoác bên ngoài, Naomi thấy cô ấy mới đáng thương làm sao.

Cô đã trở lại Cortesia Tokyo được gần một tháng nay. Quả nhiên không khí ở đây có hơi khác với Osaka thật. Tới mức hồi mới quay lại, cô còn có phần hơi bối ngỡ. Dù thật ra cô cũng chẳng biết hai nơi này khác nhau đâu và như thế nào. Nhưng nếu bị buộc phải nói thì có khi nào là không để lộ nhược điểm chẳng?

Đang miên man nghĩ vậy thì một người phụ nữ chừng 35 tuổi đi tới từ sảnh chính. Chị ta mặc quần jean, áo bó màu đen, và khoác một chiếc cardigan bên ngoài. Với thời tiết như hôm nay chắc người này đang lạnh lắm, Naomi bất giác lo lắng không đâu.

Người phụ nữ đi thẳng tới quầy lễ tân, Naomi bèn cúi đầu. “Chào mừng quý khách ạ.”

“Tôi muốn hỏi chút việc,” người phụ nữ nói luôn. “Có một người tên Matsuoka Takashi đang trọ ở đây, cô có thể cho tôi biết anh ấy ở phòng bao nhiêu không?”

“Ngài Matsuoka ạ?”

“Tôi cũng hiểu việc này rất khó cho cô,” chừng như nhận ra vẻ cảnh giác của Naomi, người phụ nữ tức thì nói tiếp. “Nhưng xin cô hãy tin tôi, tôi có việc rất quan trọng.”

“Tôi có thể hỏi đó là việc gì được không ạ?”

Nghe Naomi hỏi, cô gái ấy bèn nở nụ cười thẹn thùng, rồi gật đầu.

“Thực ra tôi mới bay từ New York về. Tôi vừa từ Narita đến thẳng đây.”

“Từ New York về à...” Bất giác Naomi đưa mắt nhìn người phụ nữ ấy một lượt.

“Tôi gửi hành lý về nhà trước rồi. Tôi đến đây là vì người yêu tôi hiện đang nghỉ ở khách sạn này. Chúng tôi yêu xa, và phải hơn một năm nay chưa được gặp nhau. Anh Matsuoka Takashi đó chính là người yêu của tôi.”

“Vậy à. Thế hẳn là ngài ấy cũng đang rất nóng lòng được gặp chị à.”

Thế nhưng cô gái đó lại lắc đầu.

“Không phải vậy đâu. Tôi không nói với anh ấy là tối nay mình sẽ về nước. Tôi về hơi gấp, cũng định gọi điện cho anh ấy nhưng lại lỡ mất. Song tôi quyết định sẽ tận dụng cơ hội này. Tôi tính đột ngột ghé tới phòng anh ấy và khiến anh ấy bất ngờ. Vì hôm nay là sinh nhật của anh ấy.”

“À, ra là thế à.” Naomi gật thật mạnh.

“Vậy cô có thể cho tôi biết anh ấy đang ở phòng nào chứ? Tôi nghĩ chắc mình sẽ không có cơ hội này lần hai. Mong cô giúp cho.” Cô gái đan hai bàn tay vào nhau, đặt trước ngực như thể đang cầu khẩn một vị thần. Còn ánh mắt thì như đang kiểm tìm lòng thương xót vậy.

Ca này phức tạp đây, Naomi nghĩ bụng. Về mặt tình cảm, cô rất muốn giúp đỡ người phụ nữ này. Nhưng quy định thì vẫn phải tuân theo. Với lại, người phụ nữ này toát ra mùi gì đó nguy hiểm đáng ngờ. Khứu giác của một nhân viên khách sạn đã mách bảo cô như vậy.

Naomi thao tác máy đầu cuối và nhanh chóng tìm ra vị khách có tên Matsuoka Takashi.

“Anh ấy nghỉ ở đây đúng không?” Người phụ nữ hỏi.

Naomi nghiêng đầu. “Tôi không thấy trong phần dữ liệu.”

“Sao thế được. Cô kiểm tra kỹ lại xem.” Giọng người phụ nữ đã pha chút giận dữ.

“Vị khách ấy đặt phòng bằng tên thật chứ à?”

“Đúng vậy. Có gì đâu mà anh ấy phải dùng tên giả.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Cũng tùy cách thức đặt phòng mà có thể dữ liệu ở quầy của chúng tôi không lưu lại. Tôi sẽ đi tra lại nên phiền chị đợi cho một lát ạ.”

“Vâng,” người phụ nữ gật đầu. Naomi nói “Tôi xin phép” rồi rời đi, bước qua cánh cửa vào văn phòng ở phía sau. Sau đó cô nhanh chóng nhấc ống nghe điện thoại nội bộ, gọi tới phòng của Matsuoka Takashi.

“Vâng.” Giọng một chàng trai trẻ vang lên.

Naomi trình bày ngắn gọn tình hình. Nếu đúng cô gái kia là người yêu của vị khách này thì đây đúng là một hành vi phá bĩnh, nhưng quả thực Naomi buộc phải làm như vậy.

Song khi nghe tả về hình dáng người phụ nữ, Matsuoka Takashi lại quả quyết, “Tào lao. Cô ta nói láo đấy. Tuyệt đối đừng để cô ta biết số phòng của tôi. Mà cô mau tổng cô cô ta đi giúp tôi.”

“Vậy tôi sẽ bảo là quý khách không nghỉ ở đây được không ạ?”

“Ừm, cứ thế đi, phiền cô.”

“Tôi hiểu rồi ạ,” nói đoạn Naomi đập máy, hít một hơi thật sâu, ra khỏi văn phòng.

“Thế nào? Anh ấy ở đây đúng không?” Vừa trông thấy mặt Naomi, người phụ nữ đã hỏi.

“Rất tiếc là anh Matsuoka Takashi không nghỉ ở đây ạ.”

Người phụ nữ chau mày thật sâu.

“Không thể thế được. Cô đừng lừa tôi.” Đột nhiên cô ta ăn nói suồng sã hơn hẳn. “Chắc chắn là anh ấy đang ở đây. Anh ấy bảo tôi vậy thì sao có thể nhầm được. Cô kiểm tra kỹ lại giúp tôi đi.”

“Đúng là,” Naomi cố gắng giữ giọng thật bình tĩnh, “anh Matsuoka Takashi đã đặt phòng ở đây nhưng ngay trước đó lại hủy phòng rồi ạ. Vì thế đêm nay anh ấy không nghỉ ở đây ạ.”

Người phụ nữ cắn môi, lờm Naomi. Naomi cúi đầu thật thấp.

“Tôi hiểu rồi. Vậy không cần cô nữa. Cô chuẩn bị phòng cho tôi đi.”

“Phòng ấy ạ?”

“Phòng single hay twin đầu được, tôi sẽ thuê phòng ở đây, cô chuẩn bị phòng đi.” Người phụ nữ nói giọng bức bối.

Chuyện lại phức tạp hơn rồi đây, Naomi nghĩ bụng. Hẳn là cô ta toan tính sẽ ở lại đây rồi tự mình tìm ra phòng của Matsuoka. Khách sạn vẫn còn phòng trống nên đây cũng là việc đáng hoan nghênh, song Matsuoka lại bảo đuổi cô ấy đi. Ngay lúc này Matsuoka là khách còn người phụ nữ kia thì không. Và nếu vậy thì thứ tự ưu tiên cũng đã rõ ràng.

“Rất xin lỗi nhưng đêm nay khách sạn chúng tôi hết phòng rồi ạ. Rất mong sẽ được đón tiếp chị trong những lần tới ạ.” Nói đoạn Naomi lại cúi đầu xuống.

Người phụ nữ trợn mắt lên.

“Sao có thể thế được. Hôm nay là ngày thường cơ mà, chí ít cũng phải còn một phòng chứ.”

“Tôi thành thật xin lỗi ạ.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Vậy phòng suite hay royal suite cũng được. Tiền nong thì tôi sẽ nghĩ cách. Tóm lại cô cứ chuẩn bị phòng đi.”

Lời người phụ nữ khiến Naomi hơi dao động. Hay tiện đây để cô ta thuê phòng royal suite luôn? Tuy Matsuoka bảo cô đuổi người này đi nhưng cô cũng có thể nói lại vì khách muốn thuê phòng nên cô không thể từ chối được. Nhưng mà...

“Thực sự rất xin lỗi chị ạ,” Naomi lại tiếp tục cúi đầu. “Phòng hạng sang cũng có khách thuê hết rồi ạ. Mong chị hiểu cho ạ.”

Người phụ nữ làm thinh. Vì đang cúi đầu nên Naomi không thể biết mặt người phụ nữ ấy đang như thế nào.

“Vậy à,” sau một lát cô ta cũng lên tiếng, giọng lạnh lùng đến đáng sợ. “Chắc cô gọi điện cho anh Takashi rồi đúng không? Và anh ta đã nói gì đó, phải không?”

Naomi không đáp lại. Bởi có trả lời sao thì hẳn đối phương cũng khó mà chấp nhận được. Chỉ bằng cô cứ tiếp tục cúi đầu thôi.

“Thôi, tôi hiểu rồi.”

Sau đó, người phụ nữ đấm bóp xuống quỳ, bỏ đi. Nhưng Naomi thì đến một lúc lâu sau vẫn chưa thể ngẩng mặt lên.

“Người đó đi rồi à,” một lễ tân trẻ đứng bên cạnh thông báo với cô.

Naomi ngẩng mặt lên, đúng là đã chẳng thấy người phụ nữ đó đâu.

“Cô ấy cũng ghê quá chị nhỉ,” cậu đàn em thì thầm. Có vẻ cậu ta đã đứng bên cạnh theo dõi mọi chuyện. “Chắc là giữa hai người họ có chuyện gì đó.”

“Ừm, nhưng cũng chỉ là chúng ta đoán vậy thôi.” Naomi quyết định sẽ chỉ nói chừng đó.

Sau đó không lâu điện thoại nội bộ đổ chuông. Nhìn số phòng hiện trên màn hình, cô thở hắt ra một hơi rồi mới bắt máy.

“Xin lỗi đã để quý khách phải đợi lâu ạ. Có chuyện gì vậy, thưa ngài Matsuoka?”

“À không, chuyện ban nãy sao rồi?” Anh ta hỏi với giọng khách sáo.

Naomi hít một hơi, mỉm cười. “Người phụ nữ ấy về rồi à.”

“Thế à. Trông cô ta thế nào?”

Phiên phức thật đấy, Naomi lại nghĩ bụng. Đã quan tâm vậy sao không trực tiếp gặp đi cho rồi.

“Không đạt được mục đích nên cô ấy có vẻ không vui ạ.”

“Cô ta có giận lắm không?”

“À, vâng... Cô ấy cũng đã khá gắt với tôi ạ.”

“Vậy à. Đó là bạn gái cũ của tôi. Nhưng hình như cô ấy vẫn chưa chấp nhận chuyện đó.”

“Ra là vậy ạ.”

Cô đã lờ mờ đoán vậy. Cô cũng chẳng muốn biết ngọn ngành nhưng e người phụ nữ không phải là người có lỗi. Cô chắc hẳn người đàn ông này

đã tự ý cắt đứt quan hệ giữa hai người. Bằng không anh ta đã không phải trốn chạy như vậy.

“Xin lỗi cô nhé.”

“Không có gì đâu ạ, quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ.”

Matsuoka nói cảm ơn rồi ngắt máy, Naomi cũng đặt ống nghe xuống.

Thật lòng cô rất muốn giúp đỡ người phụ nữ kia. Nhưng với tư cách là một nhân viên khách sạn cô lại không thể làm vậy. Bởi chỉ cần là khách, thì dù có là người đáng khinh thế nào, công việc của nhân viên khách sạn vẫn là phải bảo vệ cho bằng được chiếc mặt nạ mà người ấy đang đeo.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

